

Trộm Sói

Contents

Trộm Sói	2
1. Chương Mở Đầu	2
2. Chương 1 .1	3
3. Chương 1 .2	5
4. Chương 1 .3	9
5. Chương 2 .1	12
6. Chương 2 .2	15
7. Chương 2 .3	16
8. Chương 3 .1	18
9. Chương 3 .2	20
10. Chương 3 .3	22
11. Chương 3 .4	24
12. Chương 3 .5	25
13. Chương 4 .1	26
14. Chương 4 .2	27
15. Chương 4 .3	29
16. Chương 4 .4	31
17. Chương 5 .1	32
18. Chương 5 .2	34
19. Chương 5 .3	36
20. Chương 5 .4	37
21. Chương 6 .1	39
22. Chương 6 .2	41
23. Chương 6 .3	43
24. Chương 6 .4	45
25. Chương 7 .1	46
26. Chương 7 .2	48
27. Chương 7 .3	50
28. Chương 7 .4	51
29. Chương 8 .1	52
30. Chương 8 .2	54
31. Chương 8 .3	55
32. Chương 8 .4	57
33. Chương 9 .1	58
34. Chương 9 .2	60
35. Chương 9 .3	61
36. Chương 9 .4	63
37. Chương 9 .5	65
38. Chương 10 .1	67
39. Chương 10 .2	69
40. Chương 10 .3	71
41. Chương 10 .4	73

Trộm Sói

Giới thiệu

Vì muốn thuận phục tên Trộm Sói gian trá, có hành tung quỷ dị, Mộ Dung Tử xinh đẹp, trầm tĩnh q

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trom-soi>

1. Chương Mở Đầu

Mây mù dày đặc, cỏ dại mọc tràn lan, thi thể khắp nơi trên mặt đất. Cụt tay, thiếu chân, rải rác đầy đất, cái chết thê thảm, cơ hồ không một thi thể nào còn lành lặn. Cảnh tượng trước mắt như Tu La địa ngục, không thể dùng một chữ chết “thảm” để hình dung, sau khi trải qua một trận sát phạt tàn nhẫn, đại khái không một người nào còn sống, cho dù có, cũng là dữ nhiều lành ít

“Ô.....”

Có người còn sống?

“Ô ô.”

Tiếng khóc của nữ nhân? dứt quãng nghẹn ngào, theo gió đưa đến, ở nơi vắng vẻ, tiếng khóc thê lương vang lên giữa địa ngục nhân gian.

Một bóng người di chuyển từ xa đến gần, bóng dáng kia tựa như ảo mộng, từ mơ hồ dần dần hội tụ thành hình, cuối cùng trở nên rõ nét, đứng thẳng tắp trước mặt nữ nhân.

Trên gương mặt lạnh lùng, cô độc, ma mị kia, một đôi con ngươi đen thâm trầm như lang sói, đang nhìn nữ nhân trước mắt toàn thân dính đầy máu đen, khuôn mặt nhợt nhạt nói cho hắn biết, trong không khí nồng nặc mùi máu tươi, chứng tỏ về trận giết chóc này vừa mới kết thúc không lâu.

Nữ nhân này là người duy nhất may mắn còn sống sót, ngồi yên giữa những thi thể chồng chất trong vũng máu, tóc tai hỗn loạn, quần áo rách bươm, trên mặt tái nhợt không một tia huyết sắc, thần hồn kinh hãi, vẫn còn chìm trong cơn ác mộng đầm máu, hơi thở mong manh nức nở.

Nam nhân đưa đại đao trên tay đặt cầm ở nữ nhân, chậm rãi nâng khuôn mặt kia lên. Nàng mặc dù không chết nhưng cũng giống như người đã chết, linh hồn bị thất lạc, ánh mắt trống rỗng, rõ ràng là không nhìn thấy gì trước mắt, trên gương mặt nước mắt còn chưa khô, tất cả đều là máu.

Con ngươi đen như sói đang tỉ mỉ đánh giá nàng từ đầu đến chân, hắn nhìn ra được, nam nhân nằm bên cạnh người nàng, tựa như liều mình bảo vệ cho nàng, mới khiến cho nàng kéo dài hơi tàn đến tận lúc này.

Không chết, không có nghĩa là may mắn. Ở nơi hoang dã này ít có người tới, nàng không trở thành vong hồn dưới đao thì sớm hay muộn cũng trở thành con mồi dưới móng vuốt của cọp, beo.

Thu hồi cương đao, nam nhân xoay người định rời đi. Xa xa có tiếng sói truyền đến, làm cho thân hình kia mới bước chợt đứng lại, trên gương mặt lạnh lùng cô độc, đôi mày rậm hơi cau.

Mùi máu tươi, đã đưa bầy sói tới, đêm xuống, bầy sói tụ tập, nhất định là điên cuồng tranh đoạt để ăn những xác chết, chứ nói chi đến nữ nhân này toàn thân nhuộm đầy máu.

Môi mỏng căng ra một tia mỉa mai. Lương tâm này, tám trăm năm trước đây sớm đã bị ăn mất, nhưng hẳn rõ ràng có tiếng xấu là Trộm Sói, cứu nữ nhân này thế nào? Rất làm nhục tiếng tăm của hắn.

Mới sải vài bước chân, tiếng sói từ từ đến gần, lại làm cho thân hình kia dừng lại, rốt cuộc trong lòng lại nổi lên một tia do dự? Loại do dự này, làm hắn thật khinh thường, mà khi hắn quay đầu lại thì nhìn thấy nàng đã nằm trên mặt đất.

Trộm Sói thấp giọng mắng, quay người trở lại, xem xét nữ nhân trên mặt đất.

Đã chết?

Hắn ngồi xổm người xuống, đưa tay thăm dò hơi thở của nàng, còn thở, có vẻ nàng chỉ ngất đi thôi. Lý trí nói cho hắn biết, mang nàng trở về là lựa chọn không khôn ngoan, tương đương tự tìm phiền toái cho mình. Nhưng cuối cùng, hắn đưa tay ra, dễ dàng bế xác nàng lên, vác trên vai.

Bóng dáng khôi ngô, hòa vào rừng cây âm u, biến mất trong mây mù dày đặc, cỏ dại khắp nơi.

2. Chương 1 .1

Chương 1.1:

”Thật không thể tin!”

Chuyện gì không thể tin?

”Trộm Sói đã về rồi!”

Hứ! Trộm Sói đi thì trở về, tên quỷ người kêu lên làm gì?

”Trộm Sói ôm một nữ nhân đã về rồi!”

Cái gì? ! Nữ nhân!

Vốn là vách cheo leo yên tĩnh, thoát nhìn ngay cả chim bay cá nhảy đều không có, đột nhiên xuất hiện một bóng đen tung người lên, thoăn thoắt như khói, nhanh như quỷ mị. Bóng đen đó cũng không phải khói trong rừng núi mà rõ ràng là con người.

Bọn họ một đám người có thân thủ mạnh mẽ, động tác linh hoạt, trên vách núi cheo leo đứng yên rất khó nhưng họ lại có thể hành động tự nhiên.

Không một ai biết, nơi đây chính là Đại bản doanh sơn trại của bọn thổ phỉ, đầu lĩnh là Thạch Bư, cũng là nơi mà Quan phủ luôn nóng lòng muốn truy bắt bọn thổ phỉ nổi tiếng hung ác nhất.

Bọn thổ phỉ này, không chỗ nào là không tranh giành, cướp bóc, hành vi hung hăng càng quấy làm người ta sôi giận, bản lĩnh che giấu của bọn họ rất tốt, gây án cướp bóc khắp Đại giang Nam Bắc nhưng Quan phủ thủy chung không thể truy bắt được.

Một gã thủ hạ vội vã chạy vào trong sơn trại báo cáo lão đại Thạch Bư.

”Lão đại, Trộm Sói mang về một nữ nhân”.

Trên giường, một nam tử vạm vỡ, đầu trọc bóng, khôi ngô đang nằm nghiêng, bên dưới chiếc giường có lót một tấm da hổ vằn vện tươi sáng. Trái, phải, hai bên là hai nha hoàn có dung mạo thật mỹ lệ, thân hình đầy đặn, một người giúp hắn xoa bóp bắp vai, một người đút trái cây cho hắn ăn.

Hắn chính là Thạch Bư, lão đại sơn trại bọn Thổ phỉ, cái đầu trọc bóng loáng, trên khuôn mặt có đeo cái bao che kín một con mắt, cả người phát ra khí thế mạnh mẽ.

"Hả?" Thạch Bưư đáp lời, con mắt không mang bao còn lại chớp lên một tia sáng bén nhọn gian xảo.

Nữ nhân và tiền bạc châu báu, vĩnh viễn là hai loại thổ phỉ cảm thấy rất hứng thú, nhất là chuyện Trộm Sói mang nữ nhân về, càng làm cho Thạch Bưư ngồi dậy.

"Này sắp có chuyện thú vị để xem rồi, mỗi lần chúng ta thưởng tiền bạc, thưởng nữ nhân, tên kia đều ở một bên hóng mát, chưa từng thấy qua hấn đối với nữ nhân nào liếc mắt nhìn một cái, ta bảo hấn xuống núi tìm hiểu sự tình, hấn lại mang nữ nhân trở về? Nữ kia nhân hình dáng trông thế nào?"

"Bẩm báo lão đại, nữ kia nhân. . . ." Thủ hạ giống như nhớ lại.

Giơ tay nắm lấy cằm của nữ nhân đang đút trái cây cho hấn, chỉ vào gương mặt của nàng "Nàng có xinh đẹp hay không?"

"Không có".

Hấn lại đem nữ nhân đang xoa bóp ôm vào lòng, bóp bộ ngực no đủ của nàng. "Dáng người có đầy đặn như thế này không?"

Thủ hạ vẫn trả lời giống như cũ "Không có".

Hai chân mày rậm của Thạch Bưư nhíu lại thành một khối. "Không có? Không xinh đẹp lại không đầy đặn? hấn mang về làm gì?"

"Báo cáo lão đại, thuộc hạ không biết rõ".

"Hừ! Không biết rõ ngươi tới báo cáo cái gì? Cút ra ngoài, kêu Trộm Sói lập tức tới gặp ta!"

"Vâng, vâng, lão đại." Thủ hạ vội vàng rời khỏi, trước khi lão đại nổi giận liền vội vàng cút ra ngoài.

Không bao lâu, Trộm Sói tiến vào, như tên thủ hạ báo cáo, quả nhiên trên vai Trộm Sói vác một nữ nhân. Trộm Sói đứng thẳng tắp ở cửa phòng, đôi mắt lười biếng nhìn hai nữ nhân đang hầu hạ Thạch Bưư trên giường.

"chào, Thạch lão đại".

Thạch Bưư nuốt quả nho do nha hoàn đút vào miệng, rồi phun hạt xuống đất mới mở miệng.

"Nghe nói có người ở địa bàn của chúng ta, đánh nhau tại sườn núi, ta phái ngươi đi ra ngoài tìm hiểu, ngươi lại mang nữ nhân trở về?"

Trộm Sói xẹt qua một tia cười tà."Nữ nhân này là người duy nhất sống sót".

"Hả?" Thạch Bưư ngồi dậy, đôi mày rậm nhăn lại thành một khối."Đã chết toàn bộ?"

"Không còn, thi thể đầy mặt đất, xe hư người chết, không còn một móng."

"Ngay cả một mảnh vụn cũng không có?"

"Nếu có, ta cũng không mang nữ nhân này đã trở lại".

Thạch Bưư tức giận vỗ xuống giường, làm hai nha hoàn bị dọa sợ tới mức té một bên. "Thật quá đáng! Dám ở trên địa bàn của Lão Tử giết người cướp của!"

Trộm Sói nhướng nhướng mày, buồn cười nhìn vẻ mặt căm hận bất bình của Thạch Bưư. "Đáng giận? Ngươi bệnh vực kẻ yếu?"

"Đương nhiên không phải, ta là vì tiền bạc châu báu, bọn họ lại có thể đem tiền tài cướp sạch, ngay cả một mảnh vụn cũng không để lại! Thực không lương tâm mà!"

Thạch Bưư nổi giận đương nhiên không phải vì người bị chết đi, mạng người không đáng giá tiền, nhưng có người ở địa bàn bọn họ giết người cướp của, vậy là bất đồng. Hấn bước xuống giường, gương mặt hung thần ác sát, cái đầu bóng lưỡng đi đến trước mặt Trộm Sói, trừng một mắt nhìn hấn.

"Ngươi có thấy rõ ràng hay không? Thật sự ngay cả vàng bạc cũng không dư lại?"

"Vàng bạc không có, nhưng ngược lại có một đồng ruột treo trên đỉnh núi".

“Con mẹ nó! Đầu năm nay lại có người cùng chúng ta đoạt mối làm ăn? Quả thực không có thiên lý a!”

Thạch Bưu đi qua đi lại, vừa nghĩ tới ngay cả một đỉnh bạc cũng kiếm được, hứng thú cũng bị mất, đột nhiên nghĩ đến trên vai Trộm Sói còn vác một nữ nhân. Hắn đi tới, bàn tay thô ráp nâng gương mặt nữ nhân kia lên, muốn nhìn một chút mặt hàng, nhưng mà, hắn chỉ nhìn thấy gương mặt đầy vết máu đen, liền chán ghét buông tay.

“Người cũng thật là, đem nữ nhân dờ sống dờ chết mang về làm gì?”

Nếu bộ dáng không tệ, hắn còn có thể nhận lấy làm ấm giường, độc chiếm chơi đùa một chút, nhưng gương mặt đầy vết máu kia làm cho hắn thấy ngay cả một chút hứng thú cũng không có.

“Giao cho người sử dụng” Trộm Sói khề nhếch khóe môi.

“Hừ! Có đôi khi Lão Tử thật không hiểu người, ngay cả nữ nhân cố định làm ấm giường cũng không có, lần đầu tiên nghe người mang nữ nhân trở về, cũng là giao cho Lão Tử dùng sao?”

“Người không muốn?”

Bàn tay thô ráp của Thạch Bưu chộp một nha hoàn, hướng tới bộ ngực nàng bóp một cái. “Nhìn cho kỹ, Lão Tử muốn là loại mặt hàng này! Làn da trắng nõn, bộ ngực phải có thịt! trên vai người cái kia thoát nhìn không mấy lượng trọng, không đủ để ta nhét kê răng!”

Bộ ngực nha hoàn bị hắn bóp đau, không bỏ qua liền đánh hắn một cái. “Đau quá, buông!”

Thạch Bưu thú nổi dậy, nữ nhân càng giãy dụa, hắn càng yêu, nở nụ cười đậm đắng, vươn đầu lưỡi liếm trên cổ nàng, bật cười hắc, hắc.

Trộm Sói thản nhiên hỏi: “Muốn xử trí nàng thế nào?”

Thạch Bưu vẫy vẫy tay. “Tùy người! Muốn giết muốn bán, đều được!” Ý tứ chính là, hắn có thể đi rồi.

Trộm Sói dường như không chút để ý, trong mắt hiện lên một chút ánh sao, hắn muốn, chính là những lời này của Thạch Bưu.

Vác nữ nhân trên vai, xoay người đi ra ngoài. Thạch Bưu là lão đại sơn trại, chỉ cần hắn không ý kiến, muốn giữ lại nữ nhân này cũng dễ dàng hơn nhiều.

3. Chương 1 .2

Trở lại phòng sau nhà, mãi cho đến tối, trên bàn đặt một ngọn đèn, Trộm Sói ngồi trước án thư, dùng vải bố chà lau đại đao, con người suy nghĩ sâu xa, thỉnh thoảng nhìn nữ nhân đang hôn mê trên giường.

Đem nàng mang về sơn trại đơn giản là nhất thời cao hứng, không cho nữ nhân này trở thành thức ăn trong miệng bầy sói, nên xử trí như thế nào nàng, hắn hiện tại vẫn còn đang suy nghĩ.

Người trên giường đột nhiên cử động, nàng vốn bị hôn mê, đang chậm rãi ngồi dậy. Khuôn mặt tròn kia, lúc đầu tinh thần vẫn còn hoảng hốt, cặp mắt mê mang nhìn hắn trừng trừng, giống như bị một tia sét đánh trúng, cứng đờ.

Hắn thông thả nhìn nữ nhân bị kinh hãi, lãnh đạm nói:

“Người rất cục đã tỉnh

”.

Nữ nhân vẫn trừng mắt nhìn hắn, giống như con dê nhỏ là bị lạc trong rừng rậm đột nhiên gặp một con sói đen lớn muốn ăn thịt, không thể động đậy.

Hắn buông đại đao trong tay xuống, cũng không muốn vì dọa sợ nàng, mà phải chịu đựng tiếng gào khóc cuồng loạn của nàng.

”Người tên là gì?

”

Nàng không trả lời, vẫn giống như người đầu gối, làm cho hắn có chút không kiên nhẫn mở miệng.

”Đừng để cho ta hỏi lần thứ hai

”.

Có lẽ hắn nhìn chằm chằm có hiệu lực, nàng lấp bắp mở miệng:

”Không biết.

”

”Cái gì?

”

”Ta.

” Nàng lắc đầu, trong mắt kinh hoàng, ôm đầu thống khổ, có vẻ như hốt hoảng, bất lực.

”Ta là ai? Vì sao ta không nhớ nổi tên mình? Đây là đâu Trời ơi! Vì sao trên người của ta đều là máu?

”

Mất trí nhớ?

Trộm Sói nhú mào, đứng lên đi về phía nàng, hắn vừa cử động, ngược lại làm cho nàng kinh hoàng co rút vào góc giường, ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

Bàn tay vươn ra, dễ dàng bắt được nàng đem đến trước mặt, đối diện ánh mắt dọa người của hắn.

”Người không nhớ rõ tên mình ?

”

Nàng hoảng sợ lắc đầu.

”Xe ngựa ở sườn núi đã chuyện gì xảy ra? Còn nhớ rõ không?

”

Nàng vẫn như cũ lắc đầu.

”Ta, ta không biết, nơi này là chỗ nào? Người là ai?

”

Nữ nhân này không phải là bởi vì kinh sợ quá độ mà quên đi tên mình, thậm chí những chuyện đã xảy ra trước đó?

Nhìn nàng run rẩy như bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu, trận giết chóc kia trong trí nhớ của nàng mà nói quá mức đáng sợ, có thể quên đi đối với nàng là chuyện tốt. Con người sắc lạnh như đao nhìn nàng, gần từng chữ tuyên bố:

”Ta là Trộm Sói, chủ nhân của ngươi

”.

Trong lúc ngủ mơ, hắn vẫn cảnh giác bén nhạy như loài sói, hắn luôn luôn thói quen ngủ một mình, sáng sớm khi bên người có động tĩnh, hắn vốn ngủ say nhưng đôi mắt chợt mở to, hiện ra hung quang, ngồi dậy nhanh như con sói, đồng thời rút thanh đao sắc bén đặt dưới gối, nhắm ngay cổ nữ nhân đã xông vào nơi ở của hắn.

”A,.....

” nữ nhân sợ tới mức cất tiếng hét chói tai, khi thanh đao đặt ở cổ, nàng bị dọa sợ đến cái chén đang cầm trên tay rơi xuống đất.

Ánh mắt đờ đờ sát khí, trừng trừng nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mắt hoa dung thất sắc.

”Người là ai?

”

”Chủ, chủ nhân.

”

Chủ nhân?

Hắn cau mày, sát khí lộ ra trong mắt, nghi hoặc hỏi lại:

”Người là Tử Y?

”

Tử Y là tên hắn đặt cho nàng, bởi vì lúc hắn cứu nàng về thì nàng mặc quần áo màu tím, liền kêu tên nàng như vậy .

”Vâng, đúng vậy

”. Tử Y sợ hãi gật đầu.

Trộm Sói kinh ngạc nhìn chằm chằm gương mặt trong trắng, thuần khiết của nữ nhân trước mắt, tóc tai không còn hỗn loạn. Thân thể dơ bẩn, sau khi tẩy đi bụi bặm, thay quần áo sạch sẽ, nàng rất cuộc rất xinh đẹp, thật làm cho người ta ngoài ý muốn.

Hắn nhìn nàng chằm chằm, giống như là lần đầu tiên nhìn thấy nàng.

”Chủ nhân?

” Nàng sợ hãi kêu, cũng cẩn thận ngắm nhìn hắn.

Dung mạo của nàng thanh tú đẹp đẽ, giống như mỹ nữ từ trong tranh đi ra, giờ tay nhấc chân như một tiểu thư khuê các, dịu dàng quyến rũ, mặc quần áo sạch sẽ đáng người cũng rất khiêu gợi.

Trộm Sói cũng không vì mang về một đại mỹ nhân mà cảm thấy cao hứng, ngược lại đôi mày rậm nhíu chặt, nàng xinh đẹp thế này sẽ có nhiều phiền toái. Trong sơn trại này, nhất định sẽ nổi lên cơn bão táp, không giống như lúc đầu hắn mang nàng về.

Trộm Sói rất cục ý thức được chính mình mang về phiền toái nữ nhân này sẽ gây ra tai họa thôi. Hắn thu lại lưỡi đao, đôi mắt sáng quắc vẫn chăm chú nhìn nàng làm nàng sợ hãi ngồi xổm người xuống tìm lấy cái chén bế nát.

Trộm Sói cảm thấy ảo não, bây giờ thì tốt rồi, mang về một đại mỹ nhân, nếu không để cho nàng bị bảy sói ăn thịt thì chẳng khác nào đem nàng từ Hang Sói đưa đến một Hang Cọp.

Bất kỳ một nam nhân trong trại thổ phỉ này đều muốn đem nàng ăn vào bụng, kết cục cũng không có gì khác so với để nàng lại nơi hoang dã tự sinh, tự diệt.

Lang! tiếng cái chén vỡ lại lần nữa truyền đến. Trộm Sói quay đầu lại, nhìn nàng với vẻ mặt thẹn thùng, hốt hoảng.

”Làm sao vậy?

”

Chỉ thấy khuôn mặt nàng đỏ bừng, căng thẳng, hai tay che mắt, cúi thấp đầu không dám nhìn.

”Người, người, người không có mặc

”

Hắn xuống giường, vốn tấm da sói che trên người rơi ra, một thân hình tinh trắng lộ hết ra ngoài, đương nhiên, cũng bao gồm cái vật nam tính của hắn đang ngóc đầu kiêu ngạo mà hắn không chút ngượng ngịu.

Trời nóng, hắn luôn luôn ngủ lỏa thể, chỉ là trong phòng hắn đột nhiên có thêm một nữ nhân, hắn còn chưa quen, tự nhiên cũng không sửa được thói quen ngủ lỏa thể.

”Mời người. Mau mặc quần áo vào được không?”

”

Xem bộ dáng nàng ngạc nhiên, hắn cảm thấy không thú vị chút nào, xem ra nếu hắn không lấy mảnh vải che lại, có lẽ nàng vẫn co rúc ở đằng kia, chuyện gì cũng không làm được.

”Chậc, thật phiền phức

”.

Hắn tự tay cầm lấy quần mặc vào, cột lại đai lưng, mang đôi giày, vẫn là cưỡi trần, sau đó mới nhìn nàng.

”Được rồi

”.

Tử Y ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, hai tay còn che mặt không yên tâm.

”Người. Không có mặc áo.

”

Hắn giận tái mặt. “Vậy người tốt nhất tập nhanh thói quen này, một là nhìn nửa người trên, hai là nhìn nửa người dưới của ta, chính người chọn lấy một cái

”.

Nàng kinh hoàng ngập ngừng

”Nô tỳ, nô tỳ không dám, như vậy. là được

”.

”Tốt lắm, thu dọn đồ trên đất sạch sẽ

”.

”Vâng...

” Nàng sợ hãi cúi đầu, ngay cả nửa người trên của hắn cũng không có một chút dũng khí liếc mắt nhìn.

Nàng sợ hãi như thế, giống như là hơi một chút không cẩn thận sẽ dọa nàng sợ tới mức hồn phi phách tán, nhất gan như chuột, làm hắn chỉ cảm thấy không kiên nhẫn.

Nữ nhân này mặc dù dáng dấp xinh đẹp nhưng không khơi nổi hỏa dục của hắn. Hắn đối với nữ nhân mềm yếu không có hứng thú.

Xem ra, hắn tốt nhất nên nhanh chóng đem nữ nhân này xử lý cho xong, bởi vì hắn cũng không muốn cả ngày lẫn đêm nghe nàng kêu gào, quấy rầy lỗ tai của hắn.

”Sói gia

”. Ngoài cửa thủ hạ cung kính kêu to.

Trộm Sói lúc này mới đi ra ngoài phòng

”Chuyện gì?”

”

”Thạch lão đại có chuyện tìm người”.

4. Chương 1.3

Chương 1.3:

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

Lại muốn tìm hần? Lần trước gọi hần xuống núi tìm hiểu, bây giờ Thạch Bửu lại muốn làm gì?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

Hần nhìn phía trong phòng, suy tư một hồi, mới nói: "chờ một chút ta sẽ qua".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

Đối phương gật đầu, xoay người đi báo lại.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

Người bên ngoài đi rồi, hần trở lại trong phòng, đối với nàng ra lệnh: "Ta đi ra ngoài trong chốc lát, người ở trong phòng, không cho phép bước ra ngoài phòng một bước, biết không?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

Nàng nhỏ giọng hỏi: "Vì sao?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

Con người đen trở nên ác liệt, bắn ra luồng ánh sáng sắc lạnh."Đây là mệnh lệnh."

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

"Vâng, nô tỳ đã biết. . . ." Nàng cuối đầu, thấp mặt, sợ hãi không dám nhìn hần.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

"Tốt lắm".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

Thấy nàng sợ hãi giống như chim sợ cành cong, nghĩ thầm chắc hần nàng không có can đảm đi ra ngoài phòng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

Giao phó xong việc, hần xoay người đi ra ngoài cửa, mà khi hần bước ra khỏi phòng một tí, phía sau một đôi mắt đẹp chậm rãi hiện lên một chút ánh sáng vô cùng bình tĩnh.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

Trộm Sói vốn lo lắng có một nha hoàn giúp hần làm việc vặt cũng không sai, nhưng hiện tại hần thay đổi chủ ý, nữ nhân này không thích hợp ở lâu nơi này, hần phát hiện ra dung mạo xinh đẹp của nàng trước kể khác, liền nghĩ biện pháp đem nàng đưa đi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Đi tới chỗ của Thạch Bưu, trước cửa hai gã thủ hạ đang chờ lão đại ra lệnh, Trộm Sói liền bảo hắc chờ ở trước sảnh bởi vì Thạch Bưu đang ở bên bàn rộn "Làm việc".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Trộm Sói ngồi ở ghế đá, trong phòng thỉnh thoảng truyền đến tiếng nữ nhân rên rỉ thống khổ, hai gã thủ hạ Thạch Bưu nghe trong lòng ngứa ngáy, không ngừng liếm môi, mà sắc mặt Trộm Sói không chút thay đổi, sớm nhìn thấy nhưng không thể trách bọn hắc.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Một lát sau, tiếng rên rỉ của nữ nhân chấm dứt, Thạch Bưu từ trong phòng đi ra, còn vừa đi vừa kéo túi quần.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Hắc, hắc, Sói huynh đệ, người tới rồi".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Trộm Sói lười biếng mở miệng."Lần sau phiên người làm xong chuyện rồi sẽ tìm ta".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Hắc, hắc, nếu người muốn, ta có thể kêu tiểu thanh đi hầu hạ người, giúp người giảm nhiệt".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Không cần, tìm ta có chuyện gì?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Thạch Bưu vẽ mặt hưng phấn nói: "Đương nhiên là có vụ làm ăn lớn để làm".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Trộm Sói trong lòng hiểu rõ, vụ làm ăn lớn trong miệng Thạch Bưu không ngoài chuyện giết người phóng hỏa, cướp tiền, trộm bảo vật.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Thạch Bưu ra lệnh thủ hạ. "Mau nói cho Sói huynh đệ nghe một chút".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Vâng, lão đại. Sói gia, là như vậy, tiểu nhân nghe được, gần đây từ kinh thành, có một nhóm xe ngựa sẽ đi qua đường chính của chúng ta...."

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Vừa nghe đến hai chữ kinh thành, Trộm Sói không một chút hăng hái, trực tiếp cắt lời đối phương.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
 "Ta không có hứng thú".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
 "A? Sói gia, tiểu nhân còn chưa nói hết đâu".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
 "Ta không cướp lương thực dùng cứu trợ nạn thiên tai".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
 "Hả? Làm sao người biết?" Thạch Bưu vẽ mặt ngoài ý muốn, không thể tưởng được Trộm Sói biết được rõ ràng hơn so với hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
 "Người tìm người khác đi". Trộm Sói không nói hai lời, đứng lên muốn đi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
 "Đợi chút, Sói huynh đệ, chúng ta không bảo người đánh cướp nhà". Thạch Bưu vội vàng gọi hắn lại, mắng thầm trong bụng, thì ra hắn sớm biết thật sự là thất sách a.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
 Hắn ngăn Trộm Sói lại, cười hì hì giải thích cho hắn nghe.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
 "Người không cần ra tay, chỉ cần giúp chúng ta ngăn trở truy binh của Quan phủ, chúng ta và những người khác phụ trách đánh cướp, sau khi xong sẽ không thiếu phần của người".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
 Nói lời vô nghĩa.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
 "Không giúp".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
 Trộm Sói không giúp, Thạch Bưu rất nóng nảy, bởi vì chuyện này Trộm Sói không hỗ trợ thì không thành. Ở sơn trại, mọi người đều gọi hắn là Trộm Sói, không người nào biết tên thật của hắn, bởi vì làm thổ phỉ, tên không quan trọng, quan trọng là hắn có bản lĩnh giỏi, cái đầu thông minh, hiểu được chỉ huy chiến đấu.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
 Thạch Bưu tuy là lão đại sơn trại nhưng hắn cực kỳ nể trọng Trộm Sói, người này hết lần này đến lần khác đi lại một mình, không chịu ước thúc, không muốn làm lão đại thổ phỉ, nhưng cũng không chịu bất luận kẻ

nào sai sử, tựa như một con sói đen ngang ngành, phóng đảng, cướp bóc còn phải nhìn tâm tình đại gia hân có tốt hay không, còn có, hễ là tiền bạc và lương thực cứu tế thiên tai, Trộm Sói chưa bao giờ chạm vào.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lần này tiền bạc và lương thực nếu cướp được, cũng đủ cho bọn họ ăn ba đời không hết, xa hoa vô cùng, có thể rửa tay chậu vàng hưởng thụ vinh hoa phú quý.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Lão đại ca hiểu được người không chạm vào lương thực, tiền bạc của triều đình, nhưng chúng ta không cướp, người khác cũng cướp mà! Lấy sự việc xảy ra lần trước ở sườn núi mà nói, còn không phải là người khác cướp trên địa bàn chúng ta? Nếu kết quả vẫn là cướp, không bằng chúng ta ra tay trước chiếm lợi thế".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Thạch Bưu tận tình khuyên bảo, nói đạo lý rõ ràng, nhưng Trộm Sói vẫn nói một câu.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Không có hứng thú".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Sói huynh đệ, sói huynh đệ, người đừng đi nha, ta nói còn chưa nói hết.....".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lời Thạch Bưu muốn nói, nghe vào lỗ tai hân tất cả đều là vô nghĩa, mặc kệ!

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Không để ý tới Thạch Bưu kêu to, hân bước ra ngoài phòng, mới đi vài bước, bỗng nhiên nghe thấy xa xa truyền đến tiếng thét chói tai của nữ nhân, làm cho hân không khỏi ngẩn ra.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Xa xa một nữ nhân bị một đám nam nhân tha đi, mà người phụ nữ kia, đúng là Tử Y.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Trộm Sói thấp giọng mắng, tức khắc hướng tiếng thét chói tai kia vội chạy đi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

5. Chương 2 .1

Một đám hân tử thổ phỉ, vây quanh Tử Y. Bọn họ cười chảy nước miếng, đôi mắt bốc hỏa dục, nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của nàng như loài dã thú muốn ăn tươi nuốt sống con mồi trước mặt nhưng trước tiên hưởng thụ bốn cợt nàng.

"Nữ nhân này rất xinh đẹp!"

Một gã hân tử trong bọn bắt lấy nàng, vuốt vuốt khuôn mặt tinh tế của nàng.

"Buông tay!" Tử Y hoảng sợ đẩy hấn ra, mới giây giũa thoát khỏi móng vuốt cộp, lại rơi vào bàn tay ma quỷ.

"Không!" Nàng thét lên chói tai, thất kinh đánh, đá trả lại.

"Hãy dùng sức đánh, đánh cho đại gia ta thật thoải mái, lát nữa mang về mỗi ngày đầm lưng bóp chân cho ta".

Nàng càng là giây giũa, đám hán tử chơi đùa càng vui vẻ, thậm chí cố ý buông lỏng tay để cho nàng bỏ chạy, con mỗi càng sợ hãi, bọn hấn càng nhất. Mọi người thay phiên đùa bỡn, đem nàng vây ở chính giữa, thỉnh thoảng vươn tay ra."Tối đây, cho đại gia hôn một cái".

"Không cần!"

Nàng kinh hoàng giây giũa, nước mắt to bằng hạt đậu trong hốc mắt rơi ra, nàng sợ hãi không nhận được sự đồng tình, ngược lại càng chọc cho đám dã thú thêm hưng phấn.

"Nữ nhân này ta muốn!" Gấu Đen (Hắc Hùng) bắt được nàng, không chờ trở về phòng để ăn tươi.

"Không, buông ta ra!"

Tử Y một cước hung hăng hướng hạ thân của tên Gấu Đen đá một cái, làm cho hấn đau đến gằm thét, hấn tức giận đánh một tát tai, nàng ngã xuống đất.

"Nữ nhân chết tiệt, xem Lão Tử hung hăng chinh người thế nào!"

Tử Y kinh hoàng giống như con chó cái nhỏ đáng thương, liều mình bò dậy, cố gắng trốn thoát bàn tay ma quỷ của những tên nam nhân này, bị bắt khẳng định là xong đời. Nàng liều mình trốn, mà trước mặt xuất hiện một con đường sống nên nàng tức khắc hướng tới ân nhân cứu mạng. Con chó cái nhỏ hoảng sợ, trốn phía sau ôm lấy chân đối phương, không ngừng phát run.

"Cứu ta." Nàng run run cầu cứu.

Trộm Sói đứng yên, hai tay khoanh trước ngực cúi đầu nhìn nữ nhân không còn dạng người đang run rẩy, bám chặt chân hấn, sau đó ánh mắt chậm rãi nâng lên, quét nhìn mọi người một cái, hấn không cần mở miệng, chỉ một ánh mắt lạnh đậm, khiến cho những người khác không dám làm bừa.

Đám hán tử nhìn nhau liếc mắt một cái, ỷ vào nhiều người, giọng điệu cũng không chút khách khí.

"Này, Trộm Sói, tránh ra".

Trộm Sói lười biếng mở miệng: "Nữ nhân này là ta mang về".

Bị đá một cước chí mạng, Gấu Đen tức giận mắng to: "Nữ nhân chết tiệt này dám đá ta, ta muốn nàng nhận tội".

Trộm Sói cuối mặt nhìn con chó cái nhỏ dưới chân: "Nói xin lỗi với Hùng gia".

Nàng còn chưa mở miệng, tên Gấu đen liền giành mắng trước. "Không đơn giản như vậy, tưởng nói xin lỗi là xong việc? Ta muốn nàng làm ấm giường!"

"Không cần!" Nàng liều mình lắc đầu, cả người lui lại như quả bóng nhỏ, mấy tên hán tử khác phát ra tiếng cười dâm dăng, chờ xem kịch vui.

Trộm Sói nhún nhún vai."Nàng nói không cần".

"Nàng không có lựa chọn khác, lại đây!" Gấu Đen đưa tay muốn bắt nàng, nhưng ngay cả một sợi tóc của nàng cũng chưa đụng tới, đã bị một bàn tay có lực khác chế trụ cổ tay.

"Ta nói, nàng không cần". Trộm Sói trầm giọng mở miệng, trong đáy mắt lạnh nhạt không dao động, ẩn hiện một tia bén nhọn làm thần kinh người ta tự dưng căng thẳng.

Ở nơi này, mọi người đối Trộm Sói hơi có chút kiêng kị, không chỉ vì năng lực của hấn, mà hấn còn rất giỏi hoạt cường hấn. Thế giới này là kẻ mạnh ức hiếp kẻ yếu, trong sơn trại lại càng thêm so đo khí lực, so đo độ tàn nhẫn.

Ai ngoan độc hơn, người đó chính là lão đại, tuy rằng Trộm Sói không dễ chọc, nhưng Gấu Đen hẳn cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, nay bị nữ nhân đá trúng chỗ chí mạng, nếu không đòi lại mặt mũi, sau này hẳn ở trong sơn trại còn lẩn lộn thế nào a?

”Tốt xấu gì chúng ta cũng đều ở trong sơn trại kiếm miếng cơm ăn, ngày thường chúng ta nước sông không phạm nước giếng, người vì một nữ nhân, gây khó dễ Gấu Đen ta ?”

Ở nơi đây, nữ nhân chẳng qua chỉ là dày tớ độc chiếm của nam nhân, không ai ngu ngốc vì một nữ nhân đi đắc tội với những người khác, trừ khi đầu của hắn đã bị hỏng rồi. Gương mặt tuấn lãng vẫn không nóng không lạnh, phát ra hơi thở khí thế bức người, môi mỏng căng ra, ý cười càng sâu.

”Để xem tâm tình ta có tốt hay không, không khéo chính là Sói gia ta hôm nay vừa vặn có hứng thú”. Hai người bốn mắt so tài, không khí giương cung bạt kiếm, làm cho bọn người xem náo nhiệt xung quanh bắt đầu kêu gào, sợ thiên hạ không đại loạn. Có người bắt đầu phiên giao dịch đặt cược, gọi mọi người tới đánh cược, Trộm Sói cùng Gấu Đen quyết đấu, ai thắng ai thua.

Mọi người lớn tiếng gào thét, hy vọng hai người đánh nhau, mọi người trợ hứng rất tốt.

Cùng Trộm Sói đấu? Chỉ sợ phần thắng không lớn, loại chuyện phí sức lực này chẳng có kết quả tốt, Gấu Đen hẳn cần gì tìm mình chịu tội chịu lúc này? Huống chi, muốn trả thù nhất định không cần vội vã, cơ hội còn nhiều mà.

Gấu Đen đột nhiên cười to ra tiếng.”Mọi người đều là huynh đệ thôi, vì việc nhỏ tổn thương hòa khí rất không đáng giá, được rồi, nể mặt người, Lão Tử không làm khó dễ nàng”.

Gấu Đen sáng khoái thu tay lại, biểu hiện thật sự hào phóng, lộ vẻ không so đo cùng hắn, bất quá cũng chỉ là một nữ nhân, không có gì đáng quan tâm, xoay người cùng những người khác vừa nói, vừa cười rời đi.

Trộm Sói lúc này mới quay đầu lại, một tay kéo lấy nàng dậy.”Không sao chứ?”

”Ta!” Nàng mới mở miệng, đã bị cảnh tượng phía sau hắn dọa sợ tới mức hít một hơi lạnh.

Phía sau, một bàn tay cầm cương đao thỉnh linh đâm tới, Trộm Sói ngay cả nhìn cũng không nhìn, trên lưng dường như mọc thêm con mắt liền bắt được cổ tay cầm đao của con Gấu Đen, hướng bên cạnh đẩy một cái, đâm trúng đùi hắn từ đánh lên phía bên trái, quả đâm tiếp tục bay ra trúng vào giữa sống mũi của hắn từ đánh lên bên phải, lại sét đánh không kịp bưng tai, bên hông xuất ra một thanh đoản đao, ngoan độc, chuẩn xác đem ”Hùng chưởng” trực tiếp đóng trên mặt đất.

Hết thấy sự việc chỉ xảy ra trong nháy mắt. Ba hán tử cất tiếng kêu gào vô cùng thê lương thảm thiết, một tên bị cương đao cắm trên đùi thật sâu, một tên bị đánh nát sống mũi phát ra tiếng khóc thét thê lương, còn Gấu Đen thì thống khổ gầm thét, bị lưỡi đao sắc bén đóng bàn tay trên mặt đất, làm cho hắn đau đến cả khuôn mặt đều vặn vẹo.

Ở trong sơn trại, đánh nhau là chuyện thường xảy ra, nếu có chút tranh cãi, bình thường đều dùng võ lực giải quyết, nhóm thổ phỉ khác ở một bên xem kịch vui, căn bản không cần xem người nào bị võ nát sống mũi, người nào bị đâm một đao, người thắng chỉ vội vàng hướng đến người thua, thu bạc.

Trộm Sói ngồi xổm trước mặt Gấu Đen, lắc đầu. ”Tốt xấu chúng ta đều ở trong sơn trại cùng kiếm miếng cơm ăn, ngày thường nước sông không phạm nước giếng, người làm gì vì một nữ nhân, gây khó dễ Trộm Sói ta?”

”Người dám. Cần thận ta.”

Nói còn chưa dứt lời, cây đao trên tay lại bị Trộm Sói đẩy mạnh trong đất càng sâu, làm cho Gấu Đen đau đến xanh cả mặt, trán đổ mồ hôi lạnh.

”Cần thận cái gì?” Trộm Sói vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

”Tha cho.”

”Cái gì? Ta nghe không rõ ràng lắm”.

Gấu Đen cắn răng nói : ”Sói gia tha mạng, ta. Ta biết sai rồi!”

”Thật sự?”

”Là thật, tiểu đệ nhận thua ! Cầu sói gia khai ân!”

Trộm Sói nhướng nhướng mày, sau đó lắc đầu, thở dài, ngay sau đó, thỉnh linh rút đoản đao lên, lại làm cho Gấu Đen đau đến kêu gào, nắm bàn tay chảy đầy máu, thống khổ lẫn lộn trên mặt đất.

Trộm Sói liếm máu trên lưỡi đao, nụ cười khát máu, giống như là vừa rồi xảy ra kịch đấu, bất quá chỉ là hoạt động giãn gân cốt thôi.

Liếc mắt nhìn nữ nhân bên cạnh sắc mặt sớm trở nên trắng bệch, bộ dáng nhát gan sợ hãi của người kia, làm hắn hừ lạnh một tiếng, xoay người hướng phòng mình đi tới.

Đột nhiên Tử Y hoàn hồn, nàng vội vàng đứng lên, chạy đuổi theo sát chủ nhân, còn bất chợt quay đầu nhìn ba nam nhân kia đang lẫn lộn trên mặt đất.

6. Chương 2 .2

Nàng cúi đầu, đi theo chủ nhân trở lại phòng, trong lòng cảm kích vô hạn.

”Chủ nhân, cảm ơn người đã cứu ta.”

Nàng mới bước vào phòng, ngay cả lời cảm tạ chưa nói xong, nhanh như chớp, một bàn tay nắm lấy cổ nàng. Con ngươi lạnh lùng bén nhọn như đao, trừng trừng nhìn nàng, đầy mắt thật kinh hãi. ”Ai cho phép người đi ra khỏi phòng?”

Đạo lực trên cổ làm cho nàng cơ hồ không thể thở, mà giọng nói lạnh lẽo mang theo sát cơ mãnh liệt.

”Ta nói rồi, không cho phép bước ra khỏi phòng một bước, người dám cãi lời của ta?”

Ánh mắt đẹp hiện lên khiếp sợ, ràn rụa nước mắt, bởi vì không thể hô hấp mà dần dần thống khổ, bộ dáng tiều tụy đáng yêu làm cho con ngươi đen tàn nhẫn sinh ra một tia thương tiếc.

Ông trời! Hắn muốn giết nàng sao?

”Nếu người nghĩ muốn chết như vậy, ta vừa rồi nên để cho bọn họ đem người cường gian rồi giết chết hoặc đùa bỡn đến chết”.

Thần sắc lạnh lùng, nước mắt trên khuôn mặt nàng rơi xuống cánh tay, hắn vẫn thờ ơ. Vì nữ nhân ngu xuẩn này, hắn vừa mới cùng đám người Gấu Đen kết thù oán, tuy nói hắn không để ý, cũng không sợ hậu quả, nhưng hắn chán ghét loại sự tình phức tạp này, nhất là hắn đã cảnh cáo nàng không cho phép bước ra cửa phòng một bước nhưng nữ nhân này lại tự tìm đường chết, cũng đừng trách hắn xuống tay ngoan độc.

”Ừm,.” Nàng há miệng, mồ hôi lạnh trên trán từng giọt rơi xuống, cơ hồ mắt trợn trắng, không hít thở nổi, nếu hắn không buông tay, nàng sẽ đi đời nhà ma.

Trộm Sói hừ hừ, đột nhiên ném nàng xuống.

”Khụ, khụ!” Tử Y không ngừng ho, miệng há to thở dốc, muốn đem không khí hút trở về buồng phổi, thật vất vả mới thở được.

Trên chiếc cổ mảnh khảnh, để lại dấu vết rõ rệt, nàng quỳ trên mặt đất, run rẩy vuốt cổ của mình, nước mắt từng giọt rơi xuống, giọng nói như muỗi kêu nhận tội.

”Chuyện đó. Thực xin lỗi. Nô tỳ, nô tỳ sai rồi.”

Nàng khóc sụt sùi xin lỗi, trông rất đáng thương, run rẩy như chiếc lá thu trong gió.

”Bọn hắn sẽ không buông tha chủ ý với ngươi, lúc nào cũng có thể thừa cơ hành động, nếu như ngươi không muốn bị một đám nam nhân ăn thịt thì bắt đầu từ bây giờ, một bước cũng chớ đi ra ngoài”.

”Ta, ta hiểu rồi”.

”Chờ có cơ hội, ta sẽ đưa ngươi đi ra ngoài, rời khỏi nơi này”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn gương mặt lạnh lùng”. Chủ nhân. Muốn đưa ta đi ra ngoài?”

Trộm Sói xoay người ngồi xuống, cầm bầu rượu trên bàn, ngửa cổ uống.

Tử Y từ dưới đất đứng lên, sợ hãi hỏi: ”Chủ nhân muốn đưa ta đi chỗ nào?”

”Còn chưa nghĩ đến, đến lúc đó nói sau”. Con người đen liếc về phía nàng, thấy nàng vẫn còn đứng đàng kia, về mặt kinh ngạc nhìn hắn. Mí mắt nheo lại. ”Như thế nào? Người không nghĩ sẽ rời khỏi nơi này?” Nàng vội cúi đầu, run giọng nói: ”Nô tỳ cho là...Nô tỳ là nha hoàn của chủ nhân, nhưng. Chủ nhân muốn thả ta đi?”

Hắn hừ một tiếng.”Ta không cần nha hoàn, mang người trở về là bất đắc dĩ, hiện tại xem ra, càng chứng minh đây là một việc làm ngu xuẩn, người ở trong này, chỉ gây thêm phiền toái cho ta”.

Phiền toái, bản tính hắn cuồng dã, phóng túng, không thích vướng bận.

”Nhưng là. Nô tỳ mất đi trí nhớ, cái gì cũng không nhớ rõ, trừ chủ nhân ra, nô tỳ không biết nên dựa vào ai?”

Về mặt khổ sở, ai oán, mềm mại, vô dụng không biết làm sao, bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy, cũng nhin không được muốn đem nàng ôm vào trong ngực, thật thương tiếc.

Chỉ tiếc, Trộm Sói hắn không có một chút hứng thú. Hắn đột nhiên đứng lên đi tới gần nàng làm nàng không tự chủ được bị hơi thở nguy hiểm của hắn dọa lui về phía sau.

”Người, chẳng lẽ người ngại thơ nghĩ ở bên cạnh ta cả đời chứ?”

”Ta.” Nàng bị hắn bức lui về phía sau, đụng phải góc giường, mất thăng bằng một cái, té trên giường, mà hơi thở như sói kia cũng lần tới, đem nàng vây ở một góc nhỏ.

Nàng hoảng sợ không biết làm thế nào cho phải, hoa dung thất sắc nhìn con người sâu thẳm, đen không thấy đáy của hắn, dần dần chuyển thành cổ quái, tà ác, khi nàng hiểu được ý đồ của hắn thì đã không kịp chạy trốn.

Bàn tay thô lỗ chụp lấy bộ ngực mềm mại, mẫn cảm của nàng.

”A!” đây là đánh lén trắng trợn, không kịp phòng bị, làm cho nàng hoảng sợ.

”Đừng quên ta là thổ phỉ, là nam nhân, cũng có thú tính, chỉ là ta không có hứng thú cưỡng dâm nữ nhân nhưng một khi thú tính nổi dậy, ta cũng không ngại thử một chút”.

Ánh mắt hắn tham lam, giống như muốn cắn nuốt linh hồn người, nụ cười tà ác, làm cho trong lòng người ta run sợ. Bàn tay bóp bộ ngực nàng đau buốt, không một chút thương hương tiếc ngọc, dường như hắn tùy thời có thể xé nát quần áo của nàng, đem nàng thỏa thích chà đạp, chỉ để phát tiết thú tính theo bản năng.

Nàng kinh hoàng ngạt ngừng, run rẩy cầu xin tha thứ. ”Không cần, van cầu người! Không cần!” Nước mắt lại lần nữa không nghe sai khiến, chảy xuống rào rào.

Khi hắn buông nàng ra, nàng vội vàng đưa tay nắm chặt vạt áo của mình, thở không ra hơi, tức giận khóc thút thít. Về mặt lạnh băng, phun ra một chữ.”Cút!”

Tử Y khó chịu bò xuống giường, lão đảo thoát khỏi hắn, trốn về vùng đất nhỏ của mình. Nàng bị sợ hãi, cuộn mình tránh ở một góc, nhỏ giọng khóc thút thít.

7. Chương 2 .3

”Sói gia”.

Ngoài cửa truyền đến tiếng của tên thủ hạ.

”Chuyện gì?”

"Thạch lão đại tìm người".

Mày rậm không nhin được cau lại."Lại có chuyện gì?"

"Thạch lão đại chưa nói, chỉ giao phó người nhất định phải đến".

Khăng định lại là vì chuyện cướp tiền bạc của Triều Đình, Thạch lão đại này cũng thật phiền!

"Nói cho hần, ta có việc".

"Thạch lão đại còn nói."

"Nói cái gì?" Hần không nhin được hỏi.

"Hần nói mặc kệ sói gia bận rộn bao lâu, hần cũng sẽ chờ, nếu sói gia không đến, Thạch lão đại liền chính mình lại đây thăm hỏi".

Trộm Sói mắng vài câu thô tục. Trên cơ bản hần có thể mặc kệ Thạch lão đại, cùng lắm thì xuống núi du ngoạn một tháng, miễn cho nghe Thạch lão đại nói lảm nhảm, nhưng hiện tại có thêm nữ nhân này, trong sơn trại cộp, beo, sói đều đã thấy bộ mặt xinh đẹp của nàng, hơn nữa tên Gấu Đen này sẽ không chịu để yên.

Ngoài cửa thủ hạ, vẫn còn chờ hần trả lời.

Không bằng thừa dịp này, cùng Thạch lão đại nói hần muốn xuống núi trước vài ngày, điều tra tình hình của địch nhân rồi suy nghĩ thêm xem có nên đing src=""/images/chars/as.gif">p ứng không, một là có thể mượn cơ hội mang nữ nhân này rời đi, nói cần người làm ấm giường, Thạch lão đại tuyệt đối sẽ vui vẻ đáp ứng.

"Ô. Ô. Ô."

Tiếng khóc đứt quãng, nức nở, một tiếng lại một tiếng, vừa khóc vừa kể lể ủy khuất của nàng, làm đôi mày hần cau lại thành một đường, suy nghĩ cũng bị quấy nhiễu, càng thêm nhanh chóng quyết định.

Trộm Sói bỗng nhiên đứng lên, đi ra ngoài phòng, quyết định đi gặp Thạch lão đại.

Có vết xe đổ, Trộm Sói lúc này dặn riêng thủ hạ của mình canh giữ ở cửa.

"Trông chừng nữ kia nhân, đừng cho bất luận kẻ nào tiếp cận nàng, cũng không cho phép nàng đi ra ngoài".

"Vâng, sói gia".

Lúc này, Trộm Sói mới hướng phòng Thạch lão đại đi đến, mà cùng lúc khi hần rời đi, tiếng khóc trong phòng cũng im bật. Lệ vốn rơi đầy mặt, hai bàn tay che lấy mặt, từ từ ngẩng đầu lên nhìn phía ngoài phòng trong chốc lát, xác định Trộm Sói tạm thời sẽ không quay về, về mặt thống khổ ai oán kia, nháy mắt hồi phục bình tĩnh, sắc mặt nhất gan biến mất, chuyển thành một loại vô cùng lạnh lùng, trầm tĩnh.

Đôi mắt đẹp liếc nhìn ra cửa, có người canh chừng, làm đôi mày thanh tú khê cau.

Bọn trộm này quả nhiên kín đáo, nơi này nửa bước khó đi, vách núi cheo leo dĩ nhiên có hang động khác, khó trách quan phủ địa phương tìm không thấy bọn sơn tặc này, bắt bọn họ không có biện pháp.

Tiếp nhận mệnh lệnh của Tuần phủ đại nhân, nàng tổn không ít tâm huyết cùng kế hoạch mới có thể trà trộn vào hang ổ bọn chúng, nếu không, ngay cả nàng lục tung khắp núi cũng không tìm được ra cửa vào.

Vì tiêu diệt bọn thổ phỉ có hành tung xuất quỷ nhập thần, trước hết phải tìm hiểu rõ ràng địa hình. Thừa dịp Trộm Sói không có ở đây, nàng len lén đi ra ngoài làm rối loạn một chút, âm thầm điều tra chung quanh, vừa mới rồi, nàng cố ý thừa dịp bị đám kia thổ phỉ đùa giỡn, đánh giá một chút nhân số trong sơn trại.

Số thủ hạ của Thạch Bư, so với tính toán của sư gia, quả nhiên không khác nhau lắm, chỉ tiếc không đem Thạch Bư dẫn tới, trên đường bị kia nam nhân phá cho hư, hiện tại lại kêu người coi chừng nàng.

Nam nhân kỳ quái.

Nàng nghĩ rằng mình biểu hiện càng nhu nhược đáng thương, hần sẽ càng muốn ăn nàng. Nhưng nam nhân này, tựa hồ không giống như mấy tên thổ phỉ khác, chẳng những không giữ lấy nàng, còn nói muốn đưa

nàng xuống núi? Có lẽ, chính là bởi vì nàng không hợp khẩu vị của hắn đi, cũng có lẽ là hắn muốn bán nàng vào thanh lâu, muốn kiếm được một số tiền lớn.

Nếu như thế sẽ không tốt, nàng phải hành động nhanh hơn trước khi hắn đem mình đưa xuống núi.

Trộm Sói quả nhiên là một nhân vật lợi hại, vừa mới thấy được bản lĩnh của hắn, lại nhìn thấy thủ đoạn của hắn, không nhận được hoài nghi đề nghị của sư gia. “Tiêu diệt sơn tặc, hàng phục Trộm Sói”.

Tiêu diệt sơn tặc, nàng vạn phần đồng ý, nhưng hàng phục Trộm Sói để cho hắn quy thuận triều đình, thu dùng hắn, có thể làm sao?

Lần đầu mới gặp nam nhân này, nàng thấy hắn đơn độc, lạnh lùng, hoang dã không chịu gò bó, so với một con sói càng khó có thể nắm trong tay.

Nam nhân này sẽ không cho bất luận kẻ nào quản chế, đây là trực giác của nàng, Đại nhân muốn thu phục Trộm Sói, chỉ sợ là dẫn sói vào nhà, lành dữ khó đoán.

Nếu sắc đẹp của nàng đối Trộm Sói không có tác dụng, tốt nhất thay đổi mục tiêu.

Nàng vuốt cổ của mình, nhìn vào gương đồng, trên cổ da trắng như tuyết, dấu tay rõ ràng có thể thấy được.

Vừa mới lúc này, nam nhân cơ hồ sẽ giết nàng, chỉ thiếu chút nữa, nàng đã bị bại lộ, nhớ tới lời dặn của sư gia, nàng cực lực nhẫn xuống. Trộm Sói là người tài có thể sử dụng, nếu thu làm thủ hạ, như hổ thêm cánh. Người này gọi là thiên tài Ôn sư gia, hướng Tuần phủ đại nhân hết lời đề nghị, khuyên nhủ, đây cũng chính là lí do vì sao nàng giờ phút này ở bên Trộm Sói.

Ôn sư gia tính toán tường tận chu đáo nhưng lại tính sai nước cờ, mỹ nhân kế không thể thực hiện được, hắn đối với nàng căn bản không có hứng thú, ngược lại, kẻ khác muốn ăn nàng, bọn thổ phỉ này chỉ có một cái hang.

Xem ra, nàng phải tìm con mồi khác mới được.

8. Chương 3 .1

Sau khi Trộm Sói và Thạch lão đại thương lượng, hắn chỉ đáp ứng muốn xuống núi một chuyến, đi tìm hiểu tình huống áp giải tiền bạc của bọn Quan phủ, rồi quyết định xem việc này có giúp Thạch lão đại hay không. Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, Thạch lão đại một lời đáp ứng, thúc giục hắn hành động càng nhanh càng tốt.

Có Thạch lão đại đồng ý, kế tiếp, chỉ cần mang nữ nhân này xuống núi, tốn chút ngân lượng, tìm một hộ gia đình nhờ bọn họ chăm sóc một chút là được.

Hai ngày sau, hắn dặn dò muốn Tử Y thu dọn đồ đạc thật tốt để lên đường, hắn đi ra ngoài giao thủ hạ một ít chuyện.

Ngoài mặt, hắn nói mình xuống núi mười ngày sau sẽ trở lại, thật ra, hắn là tính toán một, hai tháng sau mới trở về, miễn cho Thạch lão đại lại nói tới, nói lui với hắn.

Đến giờ lên đường, hắn lại không nhìn thấy bóng dáng Tử Y, không khỏi cau mày.

Nữ nhân này cố tình kéo dài kéo ở đây làm gì? Hắn đang muốn trở về phòng đi xem thử chuyện gì xảy ra một chút, chỉ thấy xa xa một bóng dáng nữ nhân, khoan thai đi đến. Tốt lắm, nàng cuối cùng đến đây, mặc dù không vui, nhưng chỉ cần nhẫn nại mấy ngày nữa là có thể vứt bỏ phiền toái này. Sau khi mang theo nữ nhân phiền toái này xuống núi, dọc đường hắn đi đằng trước, Tử Y lẳng lặng đi theo phía sau.

Đường núi hiểm trở, thỉnh thoảng, hắn quay đầu lại, xem nàng có đuổi kịp hay không, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, cuộc đời hắn chưa tới bao giờ kiên nhẫn chờ một nữ nhân. Nữ nhân đi trên đường núi gặp ghềnh uốn lượn, hành động càng thêm vụng về, chậm chạp, hắn đi năm bước phải dừng lại, nhìn nàng có bị rớt lại khe núi hay không.

Mãi đến sau này, hấn rốt cục nhần nhin tới cực điểm, bởi vì nữ nhân này bước đi thật sự quá chậm, làm cho hấn không còn nhin được nữa, mặc kệ nàng muốn hay không, hấn quyết định trực tiếp đem nữ nhân này vác trên vai.

Hấn quay đầu đi nhanh về phía nàng, khi hấn đến gần vì trên đầu đội cái nón trùm kín mặt, từ đầu đến cuối Tử Y luôn cúi đầu, không khỏi lui bước về phía sau, hấn không kiên nhẫn bàn tay to vươn tới chộp nàng một cái.

"Lại đây!"

"A!"

Nữ nhân kêu nhỏ, bị hấn chộp một cái, không cẩn thận lão đảo té xuống, cái bao trùm trên đầu nàng của rơi ra, lộ ra gương mặt xa lạ.

Trộm Sói giật mình, trừng mắt nhìn nàng! Nữ nhân trước mắt không phải Tử Y, mà là một nha hoàn trong sơn trại.

"Sói gia." Nha hoàn tướng mạo xinh đẹp, đầy kính sợ, đôi mắt quỵn rũ nhìn hấn. một dự cảm không tốt lên trong lòng!

"Tử Y đâu?"

"Nô tỳ không biết. A! Sói, sói gia?" Nha hoàn tay chân yếu ớt bị bàn tay to lớn nắm lấy đau quá, sức nắm này, cơ hồ muốn bóp nát tay nàng.

"Đừng để cho ta hỏi lần thứ hai". khuôn mặt Trộm Sói trông lạnh lẽo, có vẻ nếu nàng trả lời không làm cho hấn vừa lòng, hấn không có chút do dự liền bẻ gãy cánh tay này.

Nha hoàn đau đến rơi lệ cầu xin tha thứ."Ta là bị Bưu gia ra lệnh, theo sói gia xuống núi, làm ấm giường sói gia."

Là Thạch Bưu!

Trộm Sói thấp rửa một tiếng, bỏ Nha hoàn xuống, liền trở về sơn trại.

Vốn tưởng rằng dẫn nàng xuống núi là hết chuyện, kết quả vẫn là chậm một bước.

Quái, nàng là như thế nào bị mang đi ? Rõ ràng phái người nhìn chăm chăm, không thấy nàng bước ra ngoài phòng một bước, trong khoảng thời gian ngắn, nàng như thế nào bị đánh tráo ?

Trộm Sói dùng tốc độ nhanh nhất chạy trở về núi, ngoài miệng liên tiếp mắng. Nữ nhân chết tiệt! Nàng quả nhiên là một phiền toái, hy vọng lần này vẫn còn kịp.

Thạch Bưu mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt quỵn rũ của nữ nhân trước mắt, đáng người xinh đẹp, trông mắt hấn cơ hồ lờ ra ngoài.

"Nàng chính là người Trộm Sói mang về ?"

"Đúng vậy lão đại". Gấu Đen hắc hắc cười nói: "tên Trộm Sói kia, căn bản không đem ngài để vào mắt, mang về nữ nhân như vậy, lại cố ý giấu đi để mình hưởng dụng, tiểu đệ thật sự nhìn không được, nên đem nàng mang đến hiến cho lão đại".

Lời này, nói được thêm mắm dặm muối, ý định châm ngòi ly gián, vẫn không quên ình lập công đầu.

Thạch Bưu nhìn chăm chăm nữ nhân trên mặt đất, dung mạo kia, so với bất kỳ nữ nhân nào của hấn cũng đều đẹp hơn gấp trăm lần. Lần trước toàn thân nữ nhân này vô cùng bẩn, cho nên không thấy rõ bộ dạng, hiện tại vừa thấy, làm hấn kinh diễm liên tục, trong lòng ngứa ngái.

"Trộm Sói không biết?"

"Tiểu đệ tự chủ trương, bắt một nha hoàn đánh tráo cùng nữ nhân này, ta tốn rất nhiều công phu đấy". Thật ra là nữ nhân này tự chui đầu vô lưới, chuồn êm ra khỏi phòng, vừa vận để hấn gặp được, liền bắt lấy đem nàng đến cho lão đại.

Tên Trộm Sói kia hại hấn một bàn tay tàn phế, vì trả thù hấn, Gấu Đen sinh lòng tính kế, đơn giản đem nữ nhân này hiến cho lão đại, hấn cũng không tin Trộm Sói ngay cả lão đại cũng dám chọc, trừ phi hấn muốn cùng đối địch toàn bộ huynh đệ trong sơn trại.

Quả nhiên lão đại vừa nhìn đến nữ nhân này, nước miếng đều phải chảy xuống, đúng như hấn mong muốn.

”Ta xem Trộm Sói lúc này có lẽ đã đến dưới chân núi, lão đại không bằng liền ngủ với nàng, Trộm Sói cho dù trở về gấp, có bất mãn thế nào, cũng phải chịu”.

”Cái này.....” Thạch Bưu vuốt cằm, đôi mắt mê đắm nhìn như muốn xé y phục của nàng, tưởng tượng bên dưới lớp xiêm y này là thân thể mê người như thế nào.

Tử Y giống như một con dê sợ sệt, không ngừng phát run, con mắt long lanh đầy kinh hoàng, bộ dáng đáng thương này càng thêm quyến rũ làm cho Thạch Bưu mạch máu sôi trào.

Khi bọn hấn nói chuyện thì không ai chú ý, đôi mắt đẹp kia liền lộ ra một tia vô cùng bình tĩnh, không thấy bất kỳ vẻ kinh hoàng nào.

Thạch Bưu là sơn trại lão đại, bắt giặc phải bắt vua trước, binh mã của Đại nhân sẽ đến, vì đem bọn thổ phỉ một lưới bắt hết, nàng cố ý chuồn êm ra khỏi phòng, làm cho người ta phát hiện nàng, không thể tưởng được kế hoạch như thế thuận lợi, Gấu Đen đem nàng hiến cho Thạch Bưu, chỉ cần Thạch Bưu mang nàng vào trong phòng, bốn bề vắng lặng, còn sợ Thạch Bưu không bó tay chịu trói sao?

9. Chương 3 .2

Thạch Bưu quả nhiên mắc lừa, mạnh mẽ bắt lấy cổ tay nhỏ bé và yếu ớt của nàng, kéo vào phòng, chờ buổi tối không chịu đựng được, hiện tại liền muốn ăn nàng, còn ra lệnh ọi người đi ra ngoài, không cho phép quấy rầy hấn hưởng thụ diễm phúc.

Tử Y bị Thạch Bưu kéo vào trong phòng, cứng rắn bị hấn đẩy ngã.

”A.” Nàng ngã trên giường, quay đầu lại, hoa dung thất sắc nhìn toét miệng cười dâm dăng của Thạch Bưu, gấp gấp cởi quần áo trên người ra.

”Hắc, hắc, mỹ nhân, đừng sợ, cùng đại gia ngủ đi, bảo đảm người sau này mỗi ngày đều quần lấy Lão Tử không chịu buông”.

Cởi giày ra, thân mình to lớn lao tới, nàng làm bộ sợ hãi, giãy giụa, trên thực tế ý định đang tính bước tiếp theo sẽ làm gì.

”Không cần” Nàng giãy giụa, mắt đẹp rưng rưng nước mắt, thật diễm đạm đáng yêu, thẳng câu dẫn Thạch Bưu khẩn cấp muốn xé quần áo của nàng ra.

Quần áo nàng bị xé nát, ngay cả cái yếm cũng bị hấn thô lỗ xé xuống, mái tóc dài rơi xuống bả vai, chỉ có thể dùng thật ít ỏi vải vụn, che khuất bộ ngực mềm mại, làn da nàng trắng như tuyết lộ ra bên ngoài, bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy mạch máu cũng bị sôi trào. Môi lưỡi của Thạch Bưu đang liếm cổ nàng, chẳng biết như thế nào mà lúc này nàng lại nhớ tới Trộm Sói. Khi hấn phát hiện nữ nhân mình mang xuống núi không phải là nàng thì hấn kinh ngạc hay sẽ lo lắng?

Lo lắng? Hai chữ này hư ảo bao nhiêu, người ta dựa vào cái gì mà lo lắng?

Nàng không khỏi cảm thấy buồn cười cho ý nghĩ của mình. Hấn đương nhiên sẽ không lo lắng, nàng cũng không phải là người của hấn, nói không chừng hấn cũng mặc kệ, đâm lao phải theo lao, đơn giản khi mang nữ kia nhân xuống núi, tuyệt đối không quay trở về sơn trại tìm nàng.

Việc này không nên chậm trễ, thừa dịp Thạch Bưu đang đắm chìm trong lửa dục, thanh đao nhỏ phòng thân giấu trong quần áo, cũng bị ném trên mặt đất, nắm ngón tay mảnh khảnh của nàng co lại chuẩn bị chop lấy tên đầu lĩnh này.

Đột nhiên, Thạch Bưu dừng lại động tác, không tiếp tục cưỡng đoạt nàng nữa.

Nàng cũng ngẩn ngơ, bởi vì trên cổ Thạch Bưư, không biết tự bao giờ đã có một thanh đao nhỏ, tức thời miệng hắn liền rời khỏi cổ của nàng.

Người cầm thanh đao nhỏ, không phải ai khác, là Trộm Sói.

”Buông nàng ra”. Trộm Sói trầm trầm ra lệnh, giọng nói nhẹ nhàng nhưng tràn ngập nguy hiểm.

”Trộm Sói?”

”Đúng vậy? là ta, Thạch lão đại”.

Thạch Bưư vẻ mặt giật mình, lại cố gắng bình tĩnh, hắn không nghĩ tới Trộm Sói nhanh như vậy liền trở về sơn trại, cũng không nghĩ ra hắn lại trực tiếp xông vào phòng, càng không nghĩ đến việc Trộm Sói lại dùng thanh đao nhỏ đặt ở cổ hắn uy hiếp hắn.”Sói huynh đệ, người không phải xuống núi, như thế nào lại đã trở lại?”

”Ta vì sao trở về, người rõ ràng nhất không phải sao? Thạch lão đại”.

Thạch Bưư không khỏi đổ mồ hôi lạnh, ở sơn trại, tuy rằng hắn là lão đại nhưng Trộm Sói luôn luôn làm theo ý mình, không cần ở dưới trướng bất luận kẻ nào, bất quá hắn không tin Trộm Sói thật sự trở mặt với hắn.

”Huynh đệ, không đáng vì một nữ nhân mà cùng lão đại ca tổn thương hòa khí đi?”

”Tiểu đệ cũng không tưởng nha, bất quá tiểu đệ càng chán ghét bị người ta bày kế”.

Thạch Bưư cười tà”. Ta không tin người dám làm”.

”Có thể thử xem”.

Thanh đao sắc bén đặt trên cổ, đè xuống một chút, vài giọt máu tươi ứa ra, làm cho sắc mặt Thạch Bưư thay đổi.

Hắn thật sự dám!

Thạch Bưư không khỏi kinh hãi.”Nhẹ chút, nhẹ chút, bất quá là một nữ nhân, trả lại cho người là được”.

Kẻ biết thời thế mới là người tài giỏi, Thạch Bưư mặc dù mất hứng nhưng hắn còn muốn dựa vào Trộm Sói rất nhiều, nữ nhân bất cứ lúc nào cũng có, bây giờ không cần cùng Trộm Sói trở mặt.

Thạch Bưư buông ra nàng, hai tay giơ cao, tỏ vẻ thoái lui, lúc này thanh đao đặt trên cổ mới rời đi, Thạch Bưư nhẹ nhàng thở ra. Tử Y trong lòng vẫn còn rung động, khi hai con ngươi sâu thẳm và đen kìa dừng lại trên người nàng, trong đầu và ngực giống bị một cái gì gõ mạnh một cái.

Hắn trở về rồi? Vì cứu nàng?

Lòng nàng bình tĩnh như mặt nước hồ thu bị một cơn gió thổi, nổi lên gợn sóng lăn tăn.

Nàng nghĩ hắn sẽ đi tới gần nàng nhưng hắn không đi đến mà vươn tay, nắm lấy chiếc chăn mỏng trên giường, đang lúc nàng buồn bực thì chỉ thấy hắn dùng sức một chút, chiếc chăn kia đột nhiên hướng phía nàng cuốn lấy.

”A!”

Chiếc chăn mỏng bao quanh thân thể nàng, quần áo xốc xếch, sức lực bàn tay vừa thu lại thì thân thể của nàng chợt nhẹ hẫng, giống như xoay trên không trung, quay lại, liền sau đó đưa vào trong ngực hắn.

Ngay sau đó, người của nàng đã bị hắn vác trên vai rộng lớn, thân thể bao bị bao bọc như cái bánh chưng, không thừa một chỗ, chỉ trừ cái đầu lộ bên ngoài, một mạch bị hắn khiêng đi ra ngoài.

Nàng co lại trên giường, trên người nàng có một chiếc chăn mỏng, đem thân thể mình bao bọc lại. Đôi mắt đẹp cần thận nhìn ngắm sắc mặt âm lãnh của Trộm Sói, hắn thoát nhìn không cao hứng hắn cũng không bỏ mặc nàng, mà gấp rút trở về cứu nàng, không tiếc trở mặt với Thạch Bưư, cho tới bây giờ nàng vẫn cảm thấy không thể tin nổi, nhịn không được lâm vào trầm tư.

Nam nhân này không phải không để ý nàng sao? Hắn có tiếng xấu rõ ràng là trộm cướp nha, không phải loại hành vi “anh hùng cứu mỹ nhân”.

Đầu tiên là đem nàng từ đồng thi thể trong vũng máu mang về, tránh cho nàng trở thành oan hồn dưới nanh vuốt của sói, lại từ trong tay đám người Gấu Đen cứu nàng ra, sợ nàng bị làm nhục. Lúc này lại vì nàng, đi rồi mà quay trở lại, mạo hiểm đắc tội với Thạch lão đại, dẫn nàng trở về.

Nếu hắn cứu nàng là vì cướp đoạt nữ nhân, nàng có thể hiểu được, nhưng hắn cứu nàng, lại không chạm vào nàng, đồng thời lại ghét bỏ nàng, loại hành vi mâu thuẫn này làm nàng bị mê muội.

Chẳng lẽ hắn không giống bọn thổ phỉ khác mà vẫn còn một chút lương tâm?

10. Chương 3.3

Đây cũng là nghiến cứu nhiều năm của sư gia về Trộm Sói và là nguyên nhân mà sư gia hướng Đại nhân tận lực khuyên can nên hàng phục Trộm Sói?

Nhìn gương mặt lạnh lùng, cuồng ngạo của nam nhân trước mặt, đôi con ngươi xinh đẹp, trong suốt lóe lên một tia bén nhọn, nhìn người trước mặt đi tới đi lui. Rõ ràng là thủ đoạn độc ác, lại làm cho người ta khó hiểu. Nam nhân thật kỳ quái a.....

Sau khi đem nàng vác trở về phòng, Trộm Sói liền bắt đầu hao tổn tâm trí, hiện tại Thạch Bưư đã đánh chủ ý lên nàng, muốn mang xuống núi càng khó.

Hắn rất hiểu Thạch Bưư nếu muốn nữ nhân nào thì sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn, chẳng qua là kiêng kỵ Trộm Sói hắn, cho nên mặt ngoài thì thật sự hào phóng nhưng trên thực tế trong lòng đã tính kế, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

Thạch Bưư này so với Gấu Đen khó ứng phó hơn, nếu gọi tất cả huynh đệ cùng nhau đối phó hắn, Trộm Sói hắn không sợ người nào, nhưng có thêm nàng, chỉ sợ không phải dễ dàng thoát thân như vậy.

”Sói gia, uống trà.”

Hắn quay đầu, ánh mắt dừng trên người Tử Y.

Trên người nữ nhân trước mặt chỉ có một chiếc chăn mỏng bao bọc xung quanh, càng thêm hấp dẫn người ta, thân thể mềm mại trong chiếc chăn mỏng như không có mặc gì.

Gương mặt vô tội, sợ hãi kia, cẩn thận đem chén trà đưa đến trước mặt hắn, tay đang cầm chén trà còn run nhè nhẹ. Hai lông mày hắn nhíu lại càng sâu, trong lòng càng thêm khẳng định, Thạch Bưư tuyệt đối sẽ không bỏ qua Tử Y, nữ nhân này rất có bản lĩnh gây họa.

”Cầm lấy”. Thái độ của hắn không cảm kích, làm cho kia khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ bị thương, hàm răng cắn cánh môi càng thêm đỏ bừng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ rơi xuống một giọt lệ.

”A!” Tử Y không cẩn thận, đánh rơi chén trà. Mắt thấy cái chén sẽ rơi xuống đất, một bàn tay nhanh nhẹn bắt được, chẳng những hoàn hảo như lúc ban đầu, mà nước trà trong chén không rơi ra giọt nào.

Người nhận lấy chén trà không giật mình, ngược lại người không cẩn thận làm rơi chén trà lại kinh hoàng không thôi, ngay cả chiếc chăn mỏng trên người cũng không cẩn thận rơi xuống.

”A!” Tử Y hoảng hốt kéo chiếc chăn, nhưng tay chân vụng về càng làm hỏng bét, cuối cùng ngay cả bước chân mình cũng không vững, mắt thấy nàng sắp té ngã, vẫn là Trộm Sói đứng lúc đưa tay chộp lấy nàng, mới không để nàng té xuống đất.

”Sói gia.”

Bị cánh tay mạnh mẽ ôm vào, vẻ mặt hoảng sợ ngượng ngùng không biết làm thế nào, bởi vì giờ phút này một thân lông ló bên ngoài, vai xinh đẹp nhỏ nhắn trắng mịn, trơn bóng như ngọc thạch. Quần áo của nàng rách nát thoát nhìn càng thêm thèm muốn, mà ngoài ý muốn là bộ ngực mềm mại của nàng dán lên trên bờ ngực rắn chắc của hắn. Nàng chân tay vụng về chỉ biết chọc cho hắn không còn kiên nhẫn, đối với thân thể mềm mại trong tay, chỉ cần hắn chịu, bất cứ lúc nào cũng có thể không kiêng dè mà nếm thử một chút.

Thật đáng tiếc, hắn đối với nữ nhân nhất gan này, một chút khẩu vị cũng không có, hơn nữa, hắn ghét nhất bị nữ nhân ê, a, kêu loạn.

”Sói gia, uống trà.”

Đôi mắt vô tội nhìn hắn khẩn cầu, giống như nếu hắn không uống chén trà này, đôi mắt xinh đẹp kia sẽ rướm rướm, khẳng định sẽ rơi ra hai giọt nước mắt.

Hắn cũng không tưởng nổi đang suy nghĩ làm thế nào để đối phó bọn Thạch Bư thì còn phải phân tâm ứng phó nước mắt nữ nhân này.

Trộm Sói nhìn chằm chằm nàng trong giây lát, không buồn hé răng, cầm lấy chén trà, uống một hơi cạn sạch, trầm giọng ra lệnh.

”Đi lấy quần áo mặc vào”. Bàn tay không khách khí đem người trong lòng đẩy ra.

Nàng cúi đầu, yên lặng kéo chiếc chăn mỏng, bao bọc lấy tấm thân mềm mại, đứng ở đằng kia, cũng không tránh ra.

Hắn nhíu mày.”Người còn đứng yên ở đó làm cái gì?”

”Ta đang đợi”.

Hắn không kiên nhẫn hỏi: ”Đợi cái gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn đang cúi thấp chậm rãi ngược lên, Ánh mắt đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng ngênh nhìn vào đôi mắt hắn, làm hắn không khỏi giật mình. Hắn rất cuộc không nhìn thấy cái gì là nhất gan trên gương mặt đó, ngược lại được thay thế bằng một loại vô cùng bình tĩnh, trầm ổn.

Nàng như vậy, làm cho Trộm Sói kinh hãi, lập tức một ý niệm xuất hiện trong đầu, mắt hắn lộ hung quang, theo bản năng sờ soạn bên hông, lại phát hiện đoản đao bên hông đã không thấy.

”Người đang tìm cái này sao?”

Chiếc chăn mỏng bao quanh thân mình, chậm rãi vươn tay, trên tay nàng vũ khí phòng thân của hắn, chuỗi đao màu đen.

Nhìn chằm chằm nữ nhân trầm tĩnh trước mắt, Trộm Sói đột nhiên tỉnh ngộ.

Chết tiệt! Hắn bị bề ngoài của nàng lừa bịp, đồng thời ý thức được quỷ kế của nàng.

Sắc mặt hắn trầm xuống.”Người hạ độc trong trà?”

”Yên tâm, chính là cho người mê được mà thôi”.

Con người đen giống như lưỡi đao bén nhọn khóa nàng lại.”Người là ai?”

Nàng không trả lời, vẫn trầm tĩnh như mỹ nữ trong tranh, cùng lúc trước tưởng hai người khác nhau, Trộm Sói không dám tin, chính mình lại có thể nhìn nhầm, đem hồ ly làm bạch thỏ? ”Như thế nào? đối với ta có lá gan hạ thuốc, lại không có can đảm báo tên? Sợ ta trả thù?” Đến mức này, nam nhân này vẫn còn cười được?

”Mạng người một sớm một chiều thôi, trước hết nên lo lắng mình đi”.

Môi mỏng căng ra, ý cười càng sâu, chẳng những không có vì vậy mà khẩn trương, lúng túng, ngược lại càng thoải mái tự tại, giống như hắn mới là người thắng cuộc.

”Không, người sẽ không giết ta, nếu người muốn giết ta, hiện tại đã động thủ rồi”.

Trên mặt hắn tự tin cuồng vọng, làm đôi mày thanh tú của nàng nhăn lại, dù biết chính mình trúng kế, cả người vẫn phát ra hơi thở nguy hiểm làm cho người ta không chút hy vọng.

”Người không trả lời, thì chứng tỏ ta nói đúng rồi”.

Trong mắt hắn phát ra tia bén nhọn, gắt gao nhìn chằm chằm nữ nhân này, đem sự trầm tĩnh của nàng thu vào đáy mắt.

Nàng có đúng là nữ nhân nhất gan, sợ hãi?

Không, nàng tuyệt không nhất gan, nữ nhân này dám một người một ngựa lên vào trong sơn trại, xác thực là ngoài dự đoán của hắn, còn nghĩ lừa hắn quay vòng vòng, chẳng những để cho hắn cùng Gấu Đen đánh nhau, mà còn cùng Thạch Bưu đối lập.

Môi mỏng cong lên nụ cười khát máu, tốt lắm, vô cùng tốt!

Này nam nhân, giống bất cứ lúc nào cũng muốn đem nàng ăn vào bụng, cho dù đã cùng hắn giữ khoảng cách nhưng nàng vẫn cảm nhận được giá rét phát ra trên thân hắn, nàng nhin không được lặng lẽ nắm chặt thanh đao trên tay, đề phòng hắn chó cùng rút gậy. May mắn, thuốc mê phát huy công hiệu, làm Trộm Sói chống đỡ hết nổi ngã xuống, nằm trên mặt đất đã bất tỉnh trong phút chốc, Mộ Dung Tử rốt cục nhẹ nhàng thở ra.

11. Chương 3 .4

Việc này không nên chậm trễ, binh mã đại nhân cũng sắp đến, nàng phải nhanh chóng hành động mới được.

Đầu tiên, nàng trước tìm quần áo mặc vào, đang lúc nàng đi tới tủ gỗ, muốn tìm vài bộ quần áo nam nhân thì động tác của nàng đột nhiên dừng lại, phía sau tự dưng có cảm giác lạnh lẽo, không chút suy nghĩ, lưỡi đao sắc bén trên tay nàng vung lên phía sau.

Một bàn tay mạnh mẽ bắt lấy thanh đao trong tay nàng, khuôn mặt tà ác gần trong gang tấc, cho dù bình tĩnh, nàng cũng nhin không được cực kỳ sợ hãi.

Hắn vẫn không té xỉu? Làm sao có thể!

Trộm Sói cười tà. "Hừ, hừ, hóa ra là người luyện võ". Tốt lắm, nữ nhân này tuyệt không yếu sức, là một con mèo cắn người.

"A,....." Trán nàng thấm ra mồ hôi lạnh, bị hắn bắt lấy cổ tay, cơ hồ muốn bóp nát xương tay, làm cho thanh đao trên tay rơi ra.

"Người nhất định rất kinh ngạc vì sao không hôn mê phải không? May mắn ta vẫn có thói quen tốt chính là không ăn uống cái gì của người khác đưa cho, chén trà kia, ta sớm phun ra". Nàng kinh hãi cho hắn giáo hoạt, mình thật quá sơ suất, Trộm Sói so với tưởng tượng của nàng càng giáo hoạt hơn.

Hai người đánh nhau, nàng mặc dù khiếp sợ, vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, cho đến khi một bàn tay của hắn đưa vào trong chiếc chăn mỏng, làm nét mặt nàng thay đổi.

Nam nhân này quá vô sỉ, hạ lưu, ở trên người nàng sờ loạn khắp nơi, ghê tởm hơn là chiếc chăn mỏng trên người ngược lại là chướng ngại vật vây khốn nàng, hắn đoán chính xác nhược điểm của nàng, dùng thân hình trắng kiết ngăn chặn nàng, đối với nàng giở trò.

Bàn tay Trộm Sói vuốt ve qua lại trước ngực nàng, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt nàng tức giận đỏ bừng, càng làm đôi môi mỏng căng ra, cười tà một chút.

"Loại hạ mê dược này là cách làm của đứa trẻ ba tuổi, Lão Tử từ trong bụng mẹ sinh ra đã biết".

Nàng không nói, chính là trừng mắt nhìn hắn, cắn chặt cánh môi không kêu rên một tiếng, chỉ trừ khuôn mặt đỏ bừng tức giận, cùng một đôi mắt muốn giết hắn.

"Người là ai?"

Nàng trầm mặc .

"Không nói? Tốt" bàn tay tà ác đổi hướng về phía giữa hai chân nàng xoa tới xoa lui, ánh mắt tà ác không buông tha thái độ của nàng. Nữ nhân như thế nào lại cật lực, gặp được loại sự tình này cũng sẽ nhin không được thét chói tai hoặc cầu xin tha thứ, mà nàng vẫn cắn chặt cánh môi, lạnh lùng trừng mắt nhìn, quật cường không chịu mềm yếu mà phun ra một chữ nào.

Hắn không thể không thưởng thức dũng khí cùng nghị lực của nàng, bất luận bàn tay thô lỗ vũ nhục giữa hai chân non mềm của nàng, nàng thủy chung không yếu thế chịu mở miệng, ngay cả một giọt nước mắt cũng không rơi xuống.

Trộm Sói không thể không thừa nhận, chính mình cũng có lúc nhìn nhầm. Hoảng loạn, sợ sệt? Không, đây mới là bộ mặt thật của nàng, bình tĩnh, lớn gan, hơn nữa. Tính tình rất quái cường.

Nữ nhân động một chút là khóc sụt sùi hoặc thét chói tai, tất cả đều là giả vờ. Con người đen không thấy đây chưa bao giờ nóng bỏng, hắn muốn nàng!

Ngoài phòng xông xao, làm Trộm Sói cảnh giác đứng lên, cũng thu hồi nụ cười.

Bên ngoài tiếng giết rung trời cùng tiếng đao kiếm đánh nhau, làm hắn cảm thấy kinh hãi, nhìn lại nữ nhân phía dưới một chút, vẻ mặt bình tĩnh, khóe môi hơi cong lên, làm hắn cau lại.

”Người là người của quan phủ?”

”Bình mã Tuần phủ đại nhân đã đến, mỗi một người ở đây, cho dù có chấp cánh cũng không thể bay, bao gồm người”.

Trộm Sói mí mắt nheo lại, chợt bình tĩnh ngộ. ”Thì ra là thế, nội ứng ngoại hợp, muốn tiêu diệt sơn trại này, chính xác phải có nội ứng mới làm được, thật nhục đầu, bất quá.” Khi hơi thở nóng rực thổi gần bên tai nàng. ”Muốn bắt ta Trộm Sói nói còn quá sớm, chúng ta cũng coi như có duyên, mấy ngày nay ta cũng rất chiều cổ người, tốt xấu gì trước khi đi, người dù sao cũng phải đưa chút lễ vật cho ta làm kỷ niệm”.

Mộ Dung Tử trong cơ thể không khỏi thoát ra một cổ sợ hãi, người này muốn làm gì?

Đang lúc nàng có dự cảm không hề tốt thì lưỡi hắn đột nhiên liếm cổ của nàng, thậm chí cắn xuống.

”Á!” Nàng nín thở, môi của hắn ở trên cổ trắng trẻo mịn màng của nàng mút hôn, tựa như chủ nhân cho phép nữ đầy tớ in dấu làm ký hiệu trên người, làm nàng tức giận không thôi.

Khi bàn tay ở dưới người nàng di động thì nàng bị Trộm Sói có ý đồ kích thích cho nàng tức giận, nàng hận không tát cho hắn một cái, cũng hận mình bị kiềm chế không cách nào nhúc nhích.

Nam nhân chết tiệt!

12. Chương 3 .5

Chẳng những miệng sói của hắn hôn xuống cổ nàng, vừa buông nàng ra, hắn cũng đồng thời giật phăng chiếc chăn mỏng quấn quanh người nàng ra, làm cho nàng bị xoay vòng vòng trên không trung như con quay.

Mặc dù nàng đã dùng tốc độ nhanh nhất đem chiếc chăn mỏng bao quanh thân thể mình lại, đồng thời nhanh chóng đá thanh đao sắc bén trên mặt đất, lưỡi đao hướng bóng dáng đang chạy trốn kia vọt tới, đáng tiếc vẫn là chậm một bước.

Lưỡi đao sắc bén cắm vào trên ván cửa, thân đao rung bần bật, lóe sáng, chiếu rọi nụ cười xảo trá trên khuôn mặt hắn. ”Sau này còn gặp lại”.

Để lại những lời này, bóng dáng cũng mau lẹ biến mất ngoài cửa. Nàng cảm giận đuổi theo, Bên ngoài phòng lúc này tiếng giết chóc khắp nơi, đám thổ phỉ chạy trốn thực mạng, bọn Quan binh rượt đuổi, chém giết, khí thế hùng hục, khắp nơi từng bừng hỗn loạn.

Nàng dõi mắt trong đám người tìm kiếm bóng dáng Trộm Sói nhưng ngoại trừ bụi đất tung bay, xung quanh đám nữ nhân thét chói tai, cùng với người, ngựa đánh, giết, chạy loạn, bóng dáng Trộm Sói đã biến mất.

Nàng nắm tay chắc quả đấm, vẻ mặt vốn rất bình tĩnh nhưng vì tức giận mà kích động.

”A ha!”

Một bóng dáng cao lớn nhảy đến trước mặt nàng, không phải ai khác mà là tên Gấu Đen luôn có ý nghĩ xấu xa với nàng.

Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm tấm chăn mỏng trên người nàng, hắc, hắc cười đậm đắng.

”Tiểu nữ nhân (nhóc con), cuối cùng ta cũng đợi được cơ hội, ta không tin bây giờ còn ai có thể cứu được người”.

Hắn vẫn muốn tìm cơ hội dạy dỗ nữ nhân này, giải tỏa nỗi hận bị đá một cước chí mệnh, tuy rằng tình huống nguy cấp trước mắt nhưng trong đầu đã bị chữ sắc che đi, hắn quyết định trước hết gian dân nữ nhân này, sau đó chạy trốn cũng không muộn.

”Xem đại gia ta dạy dỗ nữ nhân người như thế nào!”.

Lời uy hiếp còn chưa nói xong, quả đấm nhanh như chớp đập vào mặt hắn, trực tiếp đem sống mũi của hắn đánh lệch ra, cái này gọi là người chết âm ỉ, kẻ vũ phu im lặng.

Đáng thương cho Gấu Đen còn chưa biết chuyện gì xảy ra, đã bị đánh ngã xuống đất, hôn mê. Trên khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp, hàm răng cắn chặt cánh môi đỏ tươi, cho dù hung hăng đấm nam nhân này một quyền cũng khó tiêu trừ nổi tức giận trong lòng nàng. Mộ Dung Tử nắm quyền, oán hận mắng.

Nam nhân hạ lưu!

Nam nhân hạ lưu đáng chết! Lại đem quần lót của nàng đoạt đi!

13. Chương 4 .1

Tại phòng nghị sự Huyện phủ, trên chiếc ghế bành ở công đường, một nam tử tuổi khoảng ba mươi đang ngồi, tướng mạo uy nghiêm, sắc mặt âm trầm lạnh lùng. Cuối đầu trước bàn, xem xét công văn do các quan địa phương trình lên. Hắn là quan Tuần phủ công chính nghiêm minh nhất, trong cuộc đời hắn hận một là quan lại tham ô, hai là địa phương có giặc cướp.

Xóa sạch chuyện ăn hối lộ trái pháp luật là trách nhiệm cả đời của Tuần phủ đại nhân Hạng Thiếu Hoài.

Đứng bên trái hắn là Ôn sư gia, một tay phe phẩy cây quạt lông, vẻ mặt luôn ôn hòa, bất kể lúc nào, mặt của hắn cũng tươi cười như thiên hạ thái bình.

Ưỡn ngực hiên ngang đứng bên phải Tuần phủ đại nhân là hộ vệ Vinh Ứng, một thân công phu rất cao, trung thành, thề nguyện sống chết vì đại nhân mà tận sức.

Cách bàn khoảng mười bước, có hai vị quan nhân đang cung kính cúi đầu đứng chờ, lại còn nơm nớp lo sợ, Huyện lệnh đại nhân mồ hôi lạnh tuôn ra. Trong phòng nghị sự yên tĩnh, chỉ nghe tiếng lật hồ sơ của Hạng Thiếu Hoài, đôi lông mày khẽ cau lại, phát ra một cỗ uy nghi khinh miệt, hắn không hề rằng, làm hai vị quan nhân không dám hít thở mạnh.

Tuần phủ đại nhân đi thị sát công việc khắp nơi trong cả nước, xuống nông thôn điều tra tình hình khó khăn của dân chúng, lần này, đi tới huyện Liễu Bình, đặt chân vào phủ nha nhỏ của bọn hắn.

Tuần phủ đại nhân rót cực phẩm trà thơm mở miệng.

”Lần này bắt bao nhiêu người?”

Chỉ là nghe âm thanh này bình tĩnh uy nghiêm liền làm cho người ta không tự chủ kính cẩn đứng lên.

”Bẩm đại nhân, lần này bắt được tổng cộng bốn mươi một tên đạo tặc, hai mươi ba người sống, mười tám người chết, lão đại sơn trại Thạch Bưu đã chết.” Phủ nha đại nhân kính cẩn báo cáo.

Một bên Huyện lệnh đại nhân cũng chấp tay nói : ”Chúc mừng đại nhân, vừa mới tiêu diệt bọn giặc cướp làm hại ở địa phương đã lâu, đại nhân phúc đức đã vì dân chúng tạo phúc!”.

”Đủ rồi”. Tuần phủ đại nhân cắt ngang lời nói của Huyện lệnh đại nhân.

”Hãy bớt những lời nói vô ích và xu nịnh đi, bản quan chỉ muốn nghe lời có ích”.

”Vâng, vâng, hạ quan biết tội”. Huyện lệnh đại nhân sợ tới mức không dám nói nhiều hơn một từ. Nghe nói vị Tuần phủ đại nhân này chưa đến ba mươi tuổi, phá án từ trước đến nay là “thiết diện vô tư”, không thích người khác bợ đỡ, nịnh hót, xem ra là sự thật. Cũng khó trách hai vị đại nhân rất cung kính, vị Tuần phủ đại nhân này tuổi còn trẻ, đã có không ít chiến tích, tận lực đả kích quan lại địa phương tham ô, rất nhiều quan lại địa phương vừa nghe đến tên Tuần phủ đại nhân Hạng Thiếu Hoài, người còn chưa tới, đã sợ tới mức té từ trên xuống.

Nghe nói tháng trước, hắn liền trừng trị một vị tham quan, báo lên triều đình, đem người liên can trừng phạt giam vào đại lao, không chút khoan hồng, mà lần này, Tuần phủ đại nhân sở dĩ đi tuần sát đến huyện Liễu Bình chính là vì truy bắt bọn thổ phỉ Thạch Bưư.

Huyện Liễu Bình chịu đựng thổ phỉ quá nhiều, vốn là quan phủ địa phương đã bó tay, không thể tưởng được tuần phủ đại nhân chỉ tốn ba tháng đã tiêu diệt sạch sẽ bọn thổ phỉ hung tàn.

Hai vị đại nhân khom lưng, cúi thấp đầu, liếc mắt nhau một cái, thỉnh thoảng cẩn thận liếc nhìn về mặt Tuần phủ đại nhân âm trầm, nghiêm cẩn, Phủ nha đại nhân quay về phía Huyện lệnh đại nhân chớp mắt. Huyện lệnh đại nhân hiểu ý liền nhìn về phía cái vị có dáng vẻ khôi ngô, nhả nhận, trên mặt đang tươi cười, Ôn sư gia.

Ôn tử mặc áo bào trắng, thanh lịch, tướng mạo tuấn lãng nho nhã, mười phần hòa ái dễ gần, mắt nhìn thấy hai vị đại nhân không ngừng nháy mắt ra ám hiệu cầu cứu. Suy nghĩ một chút, mấy ngày nay ở phủ nha, hai vị đại nhân đối với hắn hết sức thân thiện, hắn phải giúp đối phương chuyện này vậy.

Ôn sư gia chấp tay nói : ”Đại nhân, lần này diệt trừ bọn giặc cướp trong núi, bọn quan binh lập công lớn, nên khen thưởng người có công, người chết cũng mau chóng cho trợ cấp”.

Tuần phủ đại nhân vốn vẫn còn đang xem kỹ sổ ghi chép, có sư gia nhắc nhở, lúc này mới gật đầu, nhìn hai vị đại nhân đứng một lúc đã lâu, ra lệnh:

”Trấn an binh lính cho tốt, thưởng phạt phải rõ ràng, những ai bị bọn cướp bắt đi làm nô dịch cũng phải sắp xếp cho bọn họ cho tốt”.

Hai vị đại nhân không ngừng cúi người.”Hạ quan tuân mệnh.”

”Đi xuống đi”.

”Hạ quan cáo lui.” Giống như nhận được lệnh đặc xá, hai vị đại nhân khom mình, cung kính đi ra khỏi phòng. Trước khi đi, vẫn không quên liếc mắt một cái nhìn Ôn sư gia cảm kích.

Một lúc sau, ngoài cửa nha dịch lại báo.

”Bẩm đại nhân, Mộ Dung cô nương cầu kiến”.

Tuần phủ đại nhân ánh mắt lăm lăm, trầm giọng nói : ” Ời vào”.

”Vâng”, nha dịch rời khỏi, không bao lâu, một nữ tử mặc trang phục nhẹ nhàng, thắt lưng buộc chặt, dáng vẻ anh khí đi tới.

”Mộ Dung Tử tham kiến đại nhân”.

14. Chương 4 .2

Nữ nhân này thần thái trong trẻo nhưng lạnh lùng, nàng mặc trang phục bó sát người, mất đi vẻ nhu mì của một nữ nhân nhưng ngược lại nhìn bề ngoài có phần trầm tĩnh, nếu không phải là người quen biết nàng, tuyệt nhiên sẽ không ai nghĩ tới Mộ Dung Tử trước mặt và người đã lên vào sơn trại bọn thổ phỉ vô cùng nhất gan Tử Y chính là cùng một người.

Ôn sư gia cười nói: ”Mộ Dung cô nương vất vả rồi, hiện giờ, thổ phỉ huyện Liễu Bình đã bị bắt giam vào đại lao, không thể bỏ qua công lao của cô nương”.

”Cám ơn Sư gia khen ngợi, Mộ Dung Tử tới thỉnh tội”.

Lời này, làm cho sư gia ngoài ý muốn, tò mò hỏi: "Cô nương có tội gì?"

Mộ Dung Tử liếc mắt nhìn về phía Tuần phủ đại nhân, tầm mắt liền rũ xuống, cúi đầu áy náy.

"Trộm Sói đã trốn thoát".

Trong sổ ghi chép số người chết và sổ ghi chép người sống, cũng không nhìn thấy tên Trộm Sói, trong lòng Tuần phủ đại nhân liền cảm thấy khó chịu.

Mặc dù ai cũng đều cảm thụ được, đại nhân đối việc Trộm Sói trốn thoát rất không vui.

Vì tiêu diệt một bọn giặc cướp Thạch Bưư này, Hạng Thiếu Hoài đã phái người điều tra nghe ngóng, bày ra bố cục, bí mật tiến hành kế hoạch tiêu diệt, mục đích quan trọng nhất đó là bắt tên Trộm Sói giảo hoạt.

"Thuộc hạ hành sự bất lực, xin đại nhân giáng tội". Mộ Dung Tử quỳ một gối xuống, tự xin xử phạt. Trong phòng, bầu không khí thoáng chốc nặng nề, dù sao lúc này cũng phải có người làm dịu bầu không khí ngột ngạt một chút, hẳn chính là Ôn sư gia rồi.

"Hạ quan chúc mừng đại nhân". Sư gia chấp tay vái chào thật sâu.

Tuần phủ đại nhân quét ánh mắt sắc bén nhìn về phía gương mặt đang cười hi hi.

"Con cá lớn nhất chưa bắt được, có gì mà đáng vui mừng?"

Đối mặt đại nhân ánh mắt chất vấn, Ôn sư gia không chút hoang mang trả lời: "Con cá này chưa bắt được, ắt cũng không phải là hạng người hơi hợt, điều này càng chứng minh ánh mắt đại nhân rất chuẩn xác, cho nên hạ quan mới chúc mừng đại nhân. Nếu con cá dễ mắc câu như vậy, chắc hẳn đại nhân cũng mất đi cái thú câu cá rồi".

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Đại nhân, sư gia trước sau vẫn thoải mái chống đỡ, nụ cười trên mặt cũng không giảm đi.

Lời này của Quân sư, thật ra Hạng Thiếu Hoài có một chút nghi ngờ trong lòng, tuy rằng hận chưa bắt được Trộm Sói, nhưng càng làm tăng thêm quyết tâm hàng phục hắn để thu dùng.

Ánh mắt lướt nhanh về phía người đang quỳ trên mặt đất, Mộ Dung Tử chờ thỉnh tội.

"Đứng lên đi".

"Vâng".

Nàng đứng lên, vẫn cung kính cúi đầu, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng không dao động.

"Mộ Dung".

"Có thuộc hạ".

"Người lên vào sơn trại mấy ngày này, có thể tra ra được Trộm Sói có nhược điểm gì?"

"Bẩm đại nhân, nam nhân này không có nhược điểm".

"À?" Tuần phủ đại nhân trầm giọng ra lệnh: "Nói nghe một chút".

Mộ Dung Tử suy nghĩ xong bẩm báo: "Theo thuộc hạ quan sát, Trộm Sói bản tính cuồng dã, không khống chế được, thủ đoạn độc ác, lại can đảm cẩn trọng, không thích nữ sắc, đối với nữ nhân và nam nhân giống nhau, hạ thủ không lưu tình, hẳn so với Thạch Bưư càng khó đối phó hơn".

Mộ Dung Tử đem chuyện mình lên vào sơn trại chứng kiến tai nghe mắt thấy trong lúc ở chung với Trộm Sói, tường thuật một lần.

Sau khi mọi người nghe xong, Tuần phủ đại nhân mày kiếm nhíu lại. "Con sói này, đúng là khó có thể thuần phục?"

"Theo như thuộc hạ thấy, con sói này trời sanh tính gian xảo, cao ngạo cuồng vọng, tuyệt đối không để cho người khác định đoạt, thuộc hạ tận mắt thấy, hẳn đối đồng bạn không chút nào nương tay, đối Thạch lão đại cũng như vậy".

Hộ vệ Vinh Ứng một bên lo lắng nói: "Đại nhân, cứ như vậy xem ra, cho dù Trộm Sói nguyện ý quy hàng, không khác dẫn sói vào nhà, xin đại nhân cân nhắc".

Tuần phủ đại nhân trầm ngâm một lát, nhìn phía bên sư gia, trong con ngươi đen hiện lên một tia sáng.

Tất cả mọi người đều nhíu mày, chỉ có mỗi sư gia vẫn vẻ mặt tươi cười, người này quanh năm suốt tháng đều là cười hi hi, có đôi khi, hắn cũng rất muốn nhìn xem bộ dáng khốc của hắn. "Sư gia thấy thế nào?"

Bị điểm danh, Ôn tử nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông. "Cách nhìn của Hạ quan và hai vị bất đồng, hạ quan cho rằng, là người đều có nhược điểm".

Con ngươi của Tuần phủ đại nhân lấp lánh ánh sáng, hỏi lại một câu. "Nếu là sói thì sao?"

Ai chà chà, trong lời nói có sơ hở, mùi vị có chút khiêu khích, có thể thấy được Tuần phủ đại nhân thật sự rất không vui vẻ. Ha ha ha.

15. Chương 4 .3

"Là loài sói thì càng dễ giải quyết hơn". Sư gia cười càng thần bí, làm cho những người khác tăng thêm lòng hiếu kỳ, biết sư gia thông minh tuyệt đỉnh, luôn có kiến giải hơn người.

Tuần phủ đại nhân ném tới ánh mắt cảnh cáo."Nói mau".

"Vâng, đại nhân". Sư gia xếp lại quạt lông, cố gắng tháo gỡ nút thắt này ra, có thể có chút khó khăn. Hắn quay về phía đại nhân cung kính vái chào, cười nhẹ nói tiếp. "Theo hạ quan phán đoán, nhiệm vụ lần này của Mộ Dung cô nương vẫn chưa thất bại".

Lời này, đúng là làm ọi người ngoài ý muốn, quả nhiên có chút kì lạ.

"Lời này là thế nào?" Vinh Ứng cũng rất tò mò.

"Dựa theo việc Mộ Dung cô nương vừa nói, Trộm Sói đã biết Mộ Dung cô nương làm nội ứng, rõ ràng có cơ hội nhưng lại không giết nàng, bởi vậy, Hạ quan dám cam đoan, Mộ Dung cô nương vẫn chưa thất bại, phải không Mộ Dung cô nương".

Ánh mắt ba người, nhất thời nhìn Mộ Dung Tử, mà nàng sau khi nghe lời nói của sư gia, trong lòng khẽ động. Lúc Trộm Sói trốn đi, đúng là hắn có cơ hội giết nàng nhưng hắn đã buông tha, lại còn đánh cắp của nàng. thăm căn chặt rằng, chuyện này đương nhiên nàng sẽ không nói.

Thấy nàng trầm mặc không nói lời nào, Ôn tử càng thêm khẳng định trong đó có điểm đáng ngờ.

"Cho nên Hạ quan tin tưởng, muốn bắt được con sói này, cần phải dựa vào cô nương".

"Ta?" khuôn mặt lạnh băng trong suốt ngẩng lên, trong mắt có chút nghi hoặc.

Trên gương mặt nhả nhận của Ôn tử đầy ý cười, kết luận như chém đinh chặt sắt: "Hạ quan cho rằng, Trộm Sói ắt phải tìm tới cô nương".

Đêm khuya trăng sáng treo trên cao, tiếng gõ mõ điểm báo sang canh, trong đêm tối yên tĩnh tiếng mõ cực kỳ vang dội. Ánh trăng xuyên thấu qua song cửa sổ, chiếu xuống màn vải nhẹ rủ trong khuê phòng, mơ hồ soi sáng trên giường có một bóng dáng rất yêu kiều.

Lặng lặng nằm nghiêng trên chiếc giường lớn nệm, Mộ Dung Tử, bỗng chốc mở mắt ra, đồng thời tat đưa nhanh vào trong giường sờ sờ, trong bóng đêm truyền đến mệnh lệnh trầm thấp."Đừng cử động".

Trên cổ nàng đưa đến cảm giác lạnh băng, một lưỡi dao sắc bén đang đặt trên cổ của nàng. Chính là đoản đao nàng giấu bên giường để phòng thân cũng đã rơi vào trong tay đối phương rồi.

Nàng kinh ngạc trừng mắt nhìn nam nhân, hắn giống một con dã thú, quỳ phục ở phía trên đầu nàng, hơi thở nguy hiểm vây lấy nàng vào giữa.

Là Trộm Sói!

Nam nhân này núp vào phòng khi nào? hành vi thần không hay, quỷ không biết làm cho người ta hoàn toàn không phát giác được.

Trong phòng mờ tối, nhưng đôi mắt ở phía trên vẫn phát sáng rực, giống như hắt nhìn thấy toàn bộ phản ứng của nàng, làm người ta không khỏi kinh hãi.

Trộm Sói ung dung nhìn kỹ vẻ mặt bình tĩnh không một chút bối rối sợ hãi, môi mỏng cong lên nụ cười nhàn nhạt.

”Chúng ta lại gặp nhau, Mộ Dung cô nương.” Hơi thở nóng rực phả ra gần nàng.

Nàng thực kinh ngạc, hắt trong khoảng thời gian ngắn, đã tra ra tên của nàng, tám phần mười đã hiểu về nàng.

”Người muốn giết ta?”

”Người sợ sao?”

”Người hy vọng ta sợ?” Giọng điệu hỏi của nàng, hắt dường như không điểm xĩa tới. Đáp án đương nhiên là phủ nhận, hắt thích bộ dáng lạnh lùng trấn định của nàng, cho dù đao kề cổ, cũng không thấy trên mặt nàng hoảng hốt, hắt ung dung thưởng thức.

”Ngày ấy từ biệt, ta phát hiện chính mình thật sự nhớ nhung bộ dáng bình tĩnh của người”.

”Thích đến không rời mà tự đến, nửa đêm mò lên giường của ta, lấy đao kề cổ ta? Thật sự là cảm ơn người”. Giọng nói nàng lạnh nhạt, tràn đầy giễu cợt, khiêu khích.

Hắt không giận, ngược lại cười cười, nữ nhân này đủ thú vị, lá gan lại đủ lớn.

”Thì ra người luôn nhớ nhung ta, lúc ngủ lại không quên đem đao của ta đặt ở bên gối”. Trên tay là chuỗi đao màu đen, đúng là ngày đó hắt để lại. ”Không uống phí ta ngày đêm cũng đem quần lót của người đặt ở bên người để tưởng niệm”.

”Hạ lưu!”. Không để ý trên cổ có đoản đao sẽ làm nàng bị thương, nàng không kịp đề phòng liền đưa tay tấn công hắt.

Trộm Sói vội vàng rút lại đoản đao và lắc mình sang một bên.

Nữ nhân này lại hoàn toàn không để ý đến nguy hiểm của bản thân mà muốn tấn công hắt, thật là không ngờ mà.

”Ái chà chà, cẩn thận đao không có mắt, ta không hy vọng trên người nữ nhân của ta có vết sẹo đâu”.

”Ai là nữ nhân của người!” Nàng đưa tay gạt một cái, rút thanh trường kiếm giấu trong bình hoa, đâm về phía hắt không lưu tình, trong phòng hai bóng đen chạy như bay, trong nháy mắt đã đánh nhau mấy trăm chiêu.

Thì ra võ công của nữ nhân này rất cao, lần trước có tám chưởng giúp đỡ nên hắt chiếm thượng phong, lúc này muốn thuận phục con mèo nhỏ xảo quyệt này cần phải xuất ra công phu thực sự.

Trong tay nàng trường kiếm sắc bén, nhiều chiêu nhằm chỗ yếu hại của hắt đâm tới, hắt vừa tránh, vừa lắc đầu.

”Người muốn giết chồng thật sao?”

”Nói xằng bậy!”

”Đừng thấy ta là giặc cướp, rất nhiều nữ nhân khác đều muốn hầu hạ ta, ngay cả cái yếm thêu hoa cũng hai tay dâng cho ta làm bùa hộ mệnh”.

Tại lúc liên quan đến sống chết, hắt vẫn hăng hái trêu chọc nàng, uy lực của trường kiếm càng thêm mãnh liệt, có thể thấy được lời nói hắt làm nàng nổi giận cực điểm.

”Tốt, tốt, tốt, ta không nói nữa, nương tử đang ghen rồi, người yên tâm, có quần lót của nương tử, ta cảm thấy rất hài lòng, bất quá ta hy vọng, lần tới người có thể mặc loại sắc sỡ một chút!”

"Muốn chết!" Cắt ngang lời của hắn, không muốn nghe hắn nói ra càng nhiều lời hạ lưu. Kiếm phong cuốn tới, thoảng chốc đã đánh ra trăm chiêu, chiêu nào cũng nhằm chỗ yếu hại của hắn công tới, không ngờ lúc này hắn lại không kịp né tránh, nàng cũng không kịp thu hồi kiếm thế, hướng ngực hắn đâm vào.

"A!" Trộm Sói thét lớn một tiếng, ngược lại làm cho nàng ngơ ngẩn cả người, nhờ ánh trăng màu bạc nàng nhìn thấy trên thân kiếm dính máu.

Hắn ôm ngực lão đảo, thống khổ quỳ xuống, máu tươi trên vạt áo trước ngực hắn dần dần lan rộng ra.

Nguy rồi!

16. Chương 4 .4

Nàng thầm nghĩ muốn chế phục hắn, cũng không có chủ ý đẩy hắn vào chỗ chết, thấy hắn ngã xuống, lập tức tiến lên xem xét. Nhưng nàng vừa mới đến gần, đã bị Trộm Sói nhanh như chớp xoay người chế trụ, muốn giãy ra đã không kịp, người của nàng bị hai tay hắn ôm chặt.

Làm sao có thể? Nàng rõ ràng đâm hắn một kiếm a!

"Nương tử đừng hoảng hốt, đây là máu gà, chồng ngươi không có việc gì làm nên thích đem máu gà và ruột heo để ở trong người".

"Người! Chẳng những hạ lưu vô sỉ, hơn nữa lại gian trá xảo hoạt!"

"Cám ơn quá khen".

Nam nhân chết tiệt này! Nàng tức giận dùng sức nhưng trước sua vẫn không thoát được ra khỏi hai cánh tay mạnh mẽ của hắn, càng dùng sức, hắn càng kẹp chặt, đem thân thể hai người dính sát vào nhau. Bàn tay hắn sờ lên ngực của nàng lần nữa khiến cho sắc mặt bình tĩnh chợt biến đổi. "Dừng tay!"

Nam nhân này chẳng những da mặt dày ôm lấy nàng, sờ ngực nàng, còn vô sỉ há miệng muốn hôn mặt của nàng.

Mặc kệ nàng tránh né thế nào, hắn chính là có biện pháp hôn lên môi của nàng, bừa bãi cọt nhả, khi môi lưỡi mạnh mẽ trượt vào trong miệng nàng, nàng không chịu yếu thế hung hăng cắn hắn, quả nhiên làm hắn bị đau liền rời khỏi môi của nàng.

Nhưng mà, cái này cũng không dọa được hắn, đối phương thậm chí nở nụ cười tà ác, vẫn chưa thỏa mãn, liếm tía máu nơi khố miệng, làm cho đáy lòng nàng không khỏi rung mình một cái. Nếu là nam nhân khác có lẽ đã bỏ cuộc rồi nhưng hắn là Trộm Sói, giữa lúc sống chết dưới lưỡi đao, chạy trốn, vẫn không ngần ngại được đã tâm của hắn muốn ăn nàng.

"A!"

Nàng cảm giác hai tay bị vặn ngược ra phía sau, tê rần, một bàn tay mạnh mẽ buộc nàng ngẩng mặt lên, chính là muốn nàng hé miệng, tiếp nhận nụ hôn nóng bỏng của hắn.

Dưới Sói hôn, mang theo hơi thở chinh phục mạnh mẽ, hắn muốn hái đóa hoa kiều diễm gai góc này, gửi được mùi thơm từ người của nàng, hơi thở tươi mát của nàng.

Đây là lần đầu tiên, nàng muốn liều mình giãy giụa, nam nhân này thô bạo, cần rõ làm cho nàng kinh hãi. Không phải hắn đối với nàng không có hứng thú sao? Thế nào lại một cái đã hiểu rõ được nàng, liền đối với nàng lộ ra vẻ mặt tham lam? Nàng thà bị hắn là nam nhân kia đối với nàng có thái độ ghét bỏ, lạnh lùng mà chống đỡ, dễ chịu còn hơn con sói trước mắt này như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Sư gia liệu việc như thần, con sói hoang nhanh nhẹn, dừng mãnh đã thật sự tìm tới.

Đêm nay nhiệm vụ của nàng là trở thành con mồi của hắn, vì muốn đạt mục đích, nàng không tiếc lấy sắc đẹp chính mình đi dụ địch, nhưng gặp được hắn làm cho nàng từ trước tới nay đều có thể kiếm chế rất tốt lại bị rối loạn.

Nàng nổi giận nhưng không cách nào ngăn cản được ngọn lửa của nam nhân này, xâm nhập vào miệng nàng đây đưa cuốn lấy, làm cho đầu óc thanh tĩnh của nàng nhất thời bị hỗn loạn, tim đập rộn lên.

”A!” Nàng gắng sức giãy giụa, nhưng lại càng bị giữ lấy.

Hắn tham lam, hôn một cái không thỏa mãn, bàn tay xấu xa dám thăm dò vào trong áo của nàng, nắm lấy bộ ngực mềm mại, săn chắc của nàng.

Lòng bàn tay thô ráp xoa nắn bộ ngực trắng nõn, mang đến kích thích làm nàng luống cuống chống đỡ, chưa thu phục được con sói này đã bị chiếm tiện nghi hơn phân nửa, làm nàng buồn bực không thôi nhưng đồng thời nàng cũng cảm thấy trong cơ thể xông ra một luồng nhiệt năng làm cho nàng toàn thân nóng lên.

Ngoài phòng đột ngột nổi lên ánh lửa, làm cho đôi tay Trộm Sói ngừng lại, đột nhiên giật mình cảm thấy không hay. Ngoài cửa sổ bốn phía tất cả đều là ánh lửa, ánh lửa xuyên qua cửa sổ, hắn có thể nhìn thấy rõ vẻ mặt của nữ nhân trong lòng mình.

Nàng bị hôn sưng cánh môi, vẫn nổi lên một chút ý cười, Trộm Sói lúc này mới bừng tỉnh.

Có mai phục, hắn trúng kế !

17. Chương 5 .1

Ngoài phòng ánh lửa bùng lên, bóng người di chuyển. Trộm Sói mặc dù kinh ngạc, vẫn có thể giữ bình tĩnh, hắn nhìn chằm chằm nữ nhân trong lòng, trong mắt có chút bội phục.”Thì ra đây là cạm bẫy.”

”Bình mã Tuần phủ đại nhân đã bao vây xung quanh, người trốn không thoát”.

”Tuần phủ đại nhân?” Con người đen bấn ra một tia bén nhọn, khi nàng nói ra bốn chữ ”Tuần phủ đại nhân” này thì giọng nói dường như rất không tầm thường.

”Trộm Sói, người trốn không thoát, mau thúc thủ chịu trói đi”. Ngoài phòng vang lên tiếng nói rõ ràng truyền vào trong nhà.

Trộm Sói cưỡng ép nàng đi tới cửa, quả nhiên nhìn thấy quan binh vây quanh phòng chật nít, ngay cả trên cao cũng đều ẩn nấp rất nhiều cung thủ, tên đã lấp vào dây cung, toàn bộ nhắm ngay hắn.

”Vì nghênh đón ta, lại phái nhiều người đến như vậy, thật quá phô trương”. Trên mặt hắn không một chút khẩn trương, ngược lại rất thoải mái cười cợt.

”Người trốn không thoát, vẫn là ngoan ngoãn đầu hàng đại nhân đi”. Con người đen hiện lên vẻ khó chịu, hai chữ đại nhân nghe thực chói tai, trong lòng hắn không thích nàng cứ nói hai chữ này.

Ánh mắt sắc bén của hắn rất nhanh nhìn thấy một nam tử đầu đội mũ cánh chuồn, mặc quan phục ở trong đám quan binh, tướng mạo uy nghiêm, hắn cẩn thận đánh giá, hơi thở nóng rực thổi bên tai nàng.

”Ngồi trên lưng ngựa, chính là tuần phủ đại nhân phải không?”

Nàng cảm thấy cánh tay bị đau, không rõ đột nhiên vì sao hắn tức giận?

”Đúng vậy, chính là tuần phủ đại nhân Hạng Thiếu Hoài nổi tiếng khắp thiên hạ”. Khi nàng nói ra ba chữ Hạng Thiếu Hoài thì âm thanh mang theo một loại tôn kính đặc ý, làm hắn bỗng dâng lên một cỗ ghen tức.

Ngoài phòng quan binh đi đầu cao giọng nói: ”Trộm Sói, người chỉ có hai con đường, một là quy hàng đại nhân, hai là bị vạn tiễn xuyên tâm mà chết, nếu người thông minh, liền ngoan ngoãn đi ra quy hàng!”

Muốn hắn quy hàng? Đừng mơ!

Trộm Sói đem nàng ôm trước ngực, thân mật cười lạnh nói: ”Tốt, không thể tưởng được Lão Tử ta xuống hoàng tuyền còn có người đẹp cùng nhau làm bạn, cầu còn không được”.

Hắn một tay kiểm chế hai cổ tay của nàng, một tay kia thân mật ôm người của nàng, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chú vị Tuần phủ đại nhân kia như có ý khiêu khích.

"Ta không sợ chết, mau bắn tên đi!" Nàng lạnh lùng nói, sớm có chuẩn bị tâm lý nghênh đón ngày này, nàng không hy vọng chính mình trở thành chướng ngại vật cho người khác.

"Người nghĩ muốn chết như vậy? Chỉ tiếc không ai dám thành toàn cho người".

Chỉ cần Mộ Dung Tử ở trong tay Trộm Sói, nếu bắn tên, tuyệt đối sẽ làm bị thương nàng cho nên không ai dám ra tay.

"Đại nhân, làm sao bây giờ?"

Người đứng đầu sai nha không có biện pháp, đành phải xin ý kiến của đại nhân, tất cả mọi người đang chờ đại nhân ra lệnh.

Hạng Thiếu Hoài trầm mặc, trên gương mặt tuấn lãng hơi động, trước sau vẫn bí hiểm, vững như Thái Sơn.

"Sư gia".

"Có Hạ quan". Bị kêu tên, sư gia cung kính quay về phía đại nhân hành lễ.

"Người xác định Trộm Sói đối với Tử nhi là có tình ý?"

Trên gương mặt nho nhã tuấn đạt, thoáng nụ cười, không chút lo lắng trả lời. "Hạ quan khẳng định".

"Tốt!" Tuân phủ đại nhân đột nhiên ra lệnh cho đội cung thủ.

"Đem cung tiến đến!". Một gã cung thủ mang cung tên dâng lên, chỉ thấy Tuân phủ đại nhân nhanh nhẹn đặt mũi tên trên dây cung, kéo ra nhắm ngay Mộ Dung Tử. Mọi người bên dưới kinh hãi, mũi tên nhọn bay đi. Vốn là mũi tên nhọn bắn trúng Mộ Dung Tử nhưng bị một bàn tay mạnh mẽ nhanh chóng bắt lấy, tất cả sự việc chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Không chỉ mọi người kinh ngạc, ngay cả Mộ Dung Tử bị rơi xuống đất cũng kinh ngạc, nàng không thể tin, trừng mắt nhìn Trộm Sói, bởi vì hắn đẩy nàng ra!

Người có thể một tay bắt được mũi tên của hắn cũng không nhiều, mà không tránh né mũi tên còn hung hăng trừng mắt nhìn hắn lại càng không nhiều.

Tuân phủ đại nhân môi mỏng cong lên, nhìn gương mặt lạnh lẽo đầy tức giận, trận so tài này rõ ràng là Tuân phủ đại nhân bản lĩnh cao hơn một bậc.

Đột nhiên Trộm Sói đóng cửa lại, Tuân phủ đại nhân lập tức hạ lệnh.

"Bắt được có thưởng!"

Chúng quan binh vừa nghe, đồng loạt xông lên. Đối phương hiện tại không có con tin cũng không cần sợ, con mồi đã nằm trong rọ, bắt được chính là vấn đề sớm hay muộn thôi.

Mộ Dung Tử được bọn quan binh đỡ dậy, đưa đến bên người đại nhân.

"Người không có sao chứ?" Hạng Thiếu Hoài hỏi.

"Thuộc hạ không có việc gì". Nàng cúi đầu, cung kính trả lời. "Ngẩng đầu lên."

Mộ Dung Tử Y ngẩng đầu, nhìn đại nhân.

"Người oán trách bản quan sao?"

Nàng lắc đầu, lại lần nữa mặt cúi thấp."Mộ Dung Tử sớm không để ý đến sống chết, đại nhân làm chuyện gì, đều có đạo lý, thuộc hạ không dám oán trách cũng sẽ không hỏi nhiều".

Tuân phủ đại nhân ánh mắt sắc bén trở nên ôn nhu. "Bắt được Trộm Sói, công lao người lớn nhất, bản quan luận công ban thưởng".

"Đa tạ đại nhân". Nàng thối lui một bên, trầm tĩnh như lúc ban đầu, khi đôi mắt đẹp trong trẻo, lạnh lùng nhìn về phía căn phòng bị bọn quan binh bao vây thì trong đáy mắt bình tĩnh hiện lên một tia cảm xúc phức tạp.

Hắn đem nàng đẩy ra? Tại sao?

Thật ra hẳn có thể không để ý sống chết của nàng, đem nàng trở thành tấm chắn ngăn cản mũi tên nhọn nhưng hẳn lựa chọn đẩy nàng ra, tại sao?

Suy nghĩ lung tung làm lòng nàng rối loạn. Nhìn rất nhiều quan binh đánh vào trong nhà, lòng nàng cũng cảm thấy khẩn trương. Nàng vì hẳn lo lắng? Không! Nàng hẳn là hy vọng hẳn bị bắt mới đúng, nam nhân kia thật đáng giận mà! Vừa mới trong phòng làm nhục nàng, nàng hẳn là hận không thể lập tức đem hẳn ra công đường xử lý.

Cũng may hiện tại mọi người đang chú ý đến Trộm Sói, không ai chú ý tới vẻ mặt khác lạ của nàng, bởi vì trong lòng nàng hỗn loạn mà nắm tay xiết chặt.

18. Chương 5 .2

Tuần phủ đại nhân liếc người bên cạnh một cái, nhàn nhạt nói : "Vinh hộ vệ tựa như là rất khẩn trương?"

Vinh Ứng vẻ mặt hồ thẹn."Không đối gạt đại nhân, vừa rồi thuộc hạ cũng bị ngài dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sống cả người đây".

"Hừ, bản quan sớm đoán được Trộm Sói sẽ đem Mộ Dung Tử đẩy ra mới dám bắn mũi tên này, người nên bắt chước học theo sư gia, xem hẳn trấn định thể nào". Ánh mắt lạnh lùng cười nhạt liếc khuôn mặt đang tươi cười rạng rỡ của sư gia.

Cái người trấn định kia quay đầu lại nhìn đại nhân cung kính vái chào.

"Là đại nhân sáng suốt, đại nhân sáng suốt".

Về mặt Vinh Ứng khâm phục chấp tay. "Sư gia không hổ là túc trí đa mưu, ngài quả nhiên liệu việc như thần".

"Đâu có, đâu có, ha ha!"

Hắn không bị dọa sao? Ai, ai, ai, có người nào biết hẳn rất khổ a, cho dù trong lòng đổ mồ hôi lạnh nhưng vẫn phải cố giữ mặt mũi chứ, đừng tưởng rằng chuyện đơn giản vui vẻ như vậy, nếu không luyện tập sẽ bị nội thương. Ai kêu mình phục vụ chủ tử là Tuần phủ đại nhân thích giày vò người khác, cho dù muốn nhìn Ôn tử hẳn khóc, cũng đừng nên dọa người như vậy, sẽ phát tim bệnh mất.

Hắn thần nhiên phe phẩy quạt lông, miệng vẫn mỉm cười.

Phủ nha bầu không khí tràn ngập nặng nề. Từ Huyện lệnh đại nhân cho tới quan binh nô bộc, mọi người đều căng thẳng, nói ít, làm việc nhiều, nơm nớp lo sợ, bản thân luôn cảnh giác.

Vài quan sai thừa dịp rỗi rãi tụ tập một chỗ mà than dài thở ngắn.

"Mấy ngày nay, sắc mặt Tuần phủ đại nhân thực trầm trọng, có thể thấy chuyện Trộm Sói trốn thoát làm cho đại nhân cực kỳ mất hứng".

"Ai, đúng vậy, vốn tưởng là đã nắm chắc phần thắng trong tay, Trộm Sói có chấp cánh cũng không thể bay, nhưng dường như Trộm Sói trên người thật sự có cánh, chúng ta người đông như vậy, bao vây quanh phòng không kê hở lại bị hẳn giảo hoạt thừa dịp lộn xộn chạy thoát rồi".

"Nói rất đúng, mấy năm nay đại nhân đến các tỉnh dẹp tan không ít hang ổ giặc cướp, thủ lĩnh bọn giặc cướp nào nghe đến tên của đại nhân mà không sợ đến co giò bỏ chạy?"

"Nói đến tên Trộm Sói này cũng thật là rất cao siêu đi, hai lần đều bị hẳn chạy thoát rồi, làm tổn hại uy danh đại nhân, khó trách đại nhân bị mất hứng".

Nói đến nơi đây, mọi người nhất thời thở dài.

"Chúng ta rất căng thẳng, đầu óc sẽ không sáng suốt, tâm trạng đại nhân không tốt, lúc này đừng nên chọc đại nhân khó chịu".

Mọi người gạt đầu, đều dãn dò lẫn nhau phải cẩn thận làm việc.

Trong đó một gã quan sai ánh mắt sáng lên, vui vẻ nói: "Kia, không phải Ôn sư gia sao?"

Nói đến Ôn tử, Ôn sư gia, trong phủ từ lớn đến nhỏ, mặc kệ là quan sai, nô bộc hay nha hoàn, không ai không thích hẳn.

Ôn sư gia chẳng những thông minh tuyệt đỉnh, nói chuyện khéo léo, người lại rất khôi hài, chỉ cần cùng hắn tán gẫu vài câu lập tức sẽ bị hắn chọc cười vui vẻ, cùng đại nhân nghiêm túc uy hiếp khác nhau, Ôn sư gia luôn hòa ái dễ gần, không có làm ra vẻ quan quyền.

Cùng hắn nói chuyện có cảm giác giống như tắm gió xuân, mặt hắn luôn tươi cười, nhã nhặn, mặc kệ phát sinh chuyện gì, chưa từng thấy Ôn sư gia tức giận hoặc là lộ ra vẻ mặt mất hứng, dường như chuyện lớn đến tay hắn đều biến thành chuyện nhỏ không đáng kể.

"Sư gia, sư gia." Đám quan sai đi tới, mọi người nhìn thấy sư gia đều khấn cấp cùng hắn trò chuyện. Ôn sư gia phe phẩy quạt lông, nhìn thấy mọi người, mỉm cười chấp tay đáp lễ.

"Các vị quan sai đại ca khỏe".

"Sư gia tới vừa vặn, chúng ta có việc muốn thỉnh giáo sư gia".

"Nói thỉnh giáo quá khách sáo, ngoại trừ việc lấy vợ sinh con, tại hạ bị giam vào đại lao, nếu giúp được các vị đại ca chút gì sẽ làm hết sức".

Đám quan nghe xong không nhịn được cười ha ha, chỉ mới nói có vài câu đã bị sư gia chọc cho cười chảy nước mắt.

Mọi người vồn vể vây quanh sư gia, ngày thường có vấn đề gì đều đến thỉnh giáo sư gia nghe nhiều biết rộng, trước mắt mọi người gặp vấn đề khó giải quyết còn phải dựa vào đầu óc thông minh của sư gia.

"Sư gia, ngài nghĩ biện pháp cứu mọi người nha".

"Trộm Sói trốn thoát làm cho chúng ta bị thẩm rồi, đã mấy ngày nay, không khí trong phủ thật nặng nề".

"Vì bắt Trộm Sói, Đại nhân cấm đi lại Thành vào ban đêm và phải đề phòng nghiêm cẩn không phân biệt ngày đêm, bọn ta ngay cả buổi tối nghỉ ngơi, vui đùa đều bị hủy bỏ".

"Không chỉ có như thế, còn phải mỗi ngày lục soát gắt gao, trước khi chưa bắt được Trộm Sói, đại nhân còn ra lệnh cấm uống rượu, bọn ta ngay cả uống rượu giải buồn đều không được". Nói đến rượu, mọi người nhìn không được than thở, khuôn mặt khổ sở.

Ôn tử gật đầu. "Thì ra là thế, các vị đại ca đừng khổ sở, theo tại hạ phán đoán, đại nhân sẽ rất nhanh bắt được Trộm Sói".

Mọi người vừa nghe, mặt hiện lên mừng rỡ. "Sư gia, lời này thật sao?"

"Tại hạ phán đoán, không bao lâu nữa Trộm Sói sẽ quy hàng đại nhân".

Lời này quả nhiên làm cho tinh thần đám quan sai phấn chấn hẳn lên.

"Thật tốt quá, các huynh đệ nghe xong cũng thật cao hứng".

"Nhưng sư gia, nói không bao lâu nữa, đại khái là bao lâu?"

Về mặt Ôn sư gia cười thần bí."Thiên Cơ không thể tiết lộ, nói ra vạn nhất bộ lộ, không phải là thất bại trong gang tấc sao?"

Lời này rất có lý, Ôn sư gia nói "không thể nói thì là không thể nói", mọi người chẳng những dùng sức gật đầu, còn dạn dỏ lẫn nhau không thể hỏi lại, về mặt tỏ ra rất hiểu chuyện.

"Nói được là phải được". Ôn tử vái chào mọi người sau đó phe phẩy cây quạt, tươi cười rời đi, hắn giơ tay nhắc chân, luôn ung dung, thanh thản. Thật là nhanh? Nói thực ra, trong lòng Ôn tử hắn không có một chút nắm chắc.

Nói ra lời này, bất quá là trấn an mọi người thôi, một tháng cũng là nhanh, ba tháng cũng là nhanh, dù sao quá nhanh cũng không bằng chậm lại một chút, quá chậm cũng chết, trừ phi Trộm Sói từ trên trời rơi xuống, nếu không bắt không được, nôn nóng cũng vô dụng, chờ lửa cháy đến mông rồi nói sau.

19. Chương 5 .3

Hắn phe phẩy cây quạt, thanh thoi tiêu sái bước đi, nghĩ thầm rảnh rồi không có việc làm, không bằng đi tìm Vinh hộ vệ đánh cờ, cắn hạt dưa, uống chén trà.

Mới nghĩ như vậy, bất quá đường đi hơi ngoằn ngoèo, đột nhiên một trận gió lướt qua, hắn còn chưa kịp xoay người lại, liền cảm thấy bên hông bị một thanh đao nhọn kề vào.

"Không cho phép kêu lên, nếu ngươi muốn còn mạng".

"Các hạ là"

"Lập tức mang ta đi tìm Tuần phủ đại nhân".

Tìm tuần phủ đại nhân? Ôn sư gia trong lòng khẽ động, chậm rãi quay lại phía sau nhìn, vừa vặn chạm vào một đôi mắt sắc bén đầy tà khí. Hắn đoán không lầm, người lấy đao kề bên hông hắn chính là Trộm Sói mà Đại nhân ngày đêm muốn bắt. Mọi người lục tìm không ra, đang lúc hao tâm tổn trí thì Trộm Sói thần không hay, quỷ không biết lại tìm tới hắn, trong lòng tỉnh ngộ, thì ra là con sói giảo hoạt này trốn ở trong phủ a.

Ôn sư gia trong ánh mắt hiện ra một chút bội phục, nụ cười trên mặt không giảm đi.

"Nghe không rõ sao, lập tức mang ta đi tìm tuần phủ đại nhân, nếu ngươi không muốn chết".

Ôn tử hắn hôm nay thật sự là gặp may mắn, vừa nghĩ tới, không thể tưởng được ngay cả thời gian chưa uống hết chén trà đã tìm tới cửa rồi.

"Trộm Sói các hạ đại giá quang lâm, thật sự là khách quý đây".

"Lắm lời, đi mau".

Khuôn mặt anh tuấn nở nụ cười. "Vâng, tại hạ lập tức dẫn đường cho các hạ". Chưa thấy ai bị đao kề trên cổ còn có thể thanh thoi thanh thoi cười hì hì như vậy.

"Lá gan ngươi rất lớn, bị đao kề bên vẫn còn cười được?"

"Có khách quý đến, khuôn mặt tại hạ nên tươi cười nghênh đón, không thể thất lễ nha".

"Ngươi không sợ ta giết ngươi?"

Ôn sư gia cười lắc đầu. "Các hạ có thể trốn mất dạng thì không đáng phải mạo nguy hiểm lên vào trong phủ để giết tại hạ, mang ình tội danh giết quan sai đâu có ích lợi gì? Nếu tại hạ đoán không lầm thì các hạ tất có mục đích khác. Đã có mục đích thì sẽ không gây bất lợi đối với tại hạ, nếu không mạng nhỏ này của tại hạ sớm khó giữ được". Hắn nhẹ phe phẩy quạt lông, tiếp tục cười ha ha.

Trộm Sói nhíu mày. "Từ lâu nghe bên người Tuần phủ đại nhân có Ôn sư gia liệu sự như thần, xem ra lời này không giả".

"Quá khen, quá khen, tại hạ chỉ là có chút khôn vặt, kiếm miếng cơm ăn, kiếm miếng cơm ăn, mời qua bên này".

Ôn sư gia chẳng những không cự tuyệt, còn rất hợp tác, hơn nữa còn dùng lễ đãi khách, cúi người bán rẻ tiếng cười hàn huyên một phen, dẫn đường cho hắn. Gặp đối phương hợp tác như thế, Trộm Sói ngược lại do dự, suy đoán trong đó có thể có gian trá hay không?

Thấy Trộm Sói chậm chạp không hề cử động, Ôn sư gia cười hỏi: "Các hạ có lá gan một mình xông phủ đại nhân, lại không dám cùng tại hạ đi gặp đại nhân?"

Trộm Sói nét mặt lạnh lùng, đặng đặng sát khí cảnh cáo: "Người nếu dám giở trò quỷ, ta sẽ lấy mạng của người".

"Vâng, vâng, cái mạng này của tại hạ tạm thời cho ngài quản lý, đại nhân chúng tôi chờ ngài đã lâu rồi, xin mời".

Trộm Sói thu hồi lưỡi đao, lạnh nhạt nói: "Dẫn đường".

Tuần phủ đại nhân đang ngồi trước án thư xem hồ sơ, khi sư gia tiến vào thì hần vẫn chưa ngẩng đầu, Vinh Ứng phụ trách bảo hộ bên đại nhân vừa thấy Trộm Sói, lập tức rút trường kiếm ra. Lúc này Tuần phủ đại nhân mới giương mắt nhìn thấy người đứng phía sau quân sư thì đầu tiên là ngẩn ra, rồi sau đó lạnh lùng ra lệnh.

"Người đâu, mau bắt lấy hần cho ta".

Vinh Ứng lớn tiếng đáp lời, hần hô lớn bên trong, một đám quan sai nhanh chóng chạy tới đem Trộm Sói và sư gia bao vây xung quanh. Khi mọi người kiếm chỉ vào Trộm Sói thì lưỡi đao trong tay hần lại lần nữa để trên cổ quân sư.

"Ai dám vọng động, ta sẽ giết hần".

Tuần phủ đại nhân mặt không đổi sắc, nhẹ thở một câu. "Ta tin sư gia nguyện ý hy sinh tính mạng vì dân trừ hại, tạo phúc dân chúng".

Lời này của Đại nhân, lỗ tai người không điếc đều nghe được, là hần cố ý!

"Ha ha. Đại nhân, bình thường ngài nói đùa không sao nhưng lúc này nói đùa nên nhìn xem đối phương có thích đùa hay không".

Sư gia trên mặt mỉm cười, thắm ra một tia mồ hôi lạnh, gấp gấp quay lại Trộm Sói ở phía sau giải thích: "Trộm Sói huynh, Tuần phủ đại nhân thường hay nói đùa, người mau nói ra mục đích đi".

Trộm Sói lạnh nhạt nói: "Ta đến quy hàng". Lời này, quả nhiên làm cho ánh mắt Tuần phủ đại nhân sáng ngời.

"Thật tốt quá, thật tốt quá, người ta là tới quy hàng, không phải đến đánh nhau, mọi người thu hồi đao thôi, thu hồi thôi". Sư gia ha ha cười nói.

Tuần phủ đại nhân gật đầu một cái, Vinh Ứng và đám quan sai lúc này mới thu đao, kiếm vào vỏ.

"Trộm Sói huynh có lòng quy hàng thật là tốt quá, đại nhân chúng ta nhìn trúng tài năng của các hạ, nếu các hạ có thể bỏ đồ đao xuống thành Phật, từ nay về sau chúng ta nguyện trung thành với đại nhân, vì triều đình gắng sức, tạo phúc cho dân chúng". Sư gia một bên cười nói, một bên dùng cây quạt đem lưỡi đao trên cổ dời xa một chút.

"Nhưng ta có điều kiện, các người phải đồng ý, ta mới quy hàng".

Tuần phủ đại nhân biến sắc, lại lần nữa ra lệnh. "Bắt lại!"

Trường kiếm lại lần nữa rút ra khỏi vỏ, nhắm vào Trộm Sói, vừa mới dời lưỡi đao qua thì lưỡi đao trở lại trên cổ sư gia. Hai bên giương cung bạt kiếm, không khí hết sức căng thẳng.

"Có chuyện gì cũng từ từ, hãy nói ra lời muốn nói". Sư gia vội hỏi, trong lòng âm thầm kêu khổ. Đại nhân còn chưa chơi đã a?

Hạng Thiếu Hoài hừ lạnh. "Bản quan không giết người đã là phúc khí của người, dám cùng bản quan ra điều kiện".

20. Chương 5 .4

Trộm Sói cong khóe môi, bật ra nụ cười tà mị. "Một câu đáp ứng, ta quy hàng, không đáp ứng, ta chạy lấy người, ai cũng không cản được ta". Lưỡi đao nhỏ sắc bén hướng trên cổ sư gia ấn một vết, tỏ ý rất rõ ràng, Trộm Sói hần sẽ không xuống tay lưu tình.

Vinh Ứng và đám quan sai đều rất khấn trương, sợ Trộm Sói thật sự làm bị thương sư gia, chỉ có Tuần phủ đại nhân mặt vẫn không đổi sắc, thậm chí còn cầm chén trà thơm đã nguội lạnh trên bàn thản nhiên mở nắp chén bắt đầu thưởng thức, trên vẻ mặt thoải mái, không thấy một chút khấn trương.

Hiện tại không phải là lúc uống trà có được không?

Nụ cười trên mặt Sư gia cơ hồ đông lạnh. Đại nhân chơi trò này cũng quá mức phát hỏa đi, muốn nhìn bộ dáng hần khóc cũng đừng lấy mạng nhỏ của hần ra nói giỡn, Trộm Sói ra điều kiện là sớm đoán trước mọi chuyện, đại nhân đã biết rõ, lại vào lúc này cố ý buồn bực không lên tiếng.

Người khác nghĩ đến đại nhân là không chịu thỏa hiệp, sư gia hần trong lòng rất rõ ràng, thật ra đại nhân muốn nhìn vẻ mặt sư gia hần khóc thôi.

Ô ô ô ... Hần cũng không phải Mộ Dung Tử, Trộm Sói đối hần cũng sẽ không hạ thủ lưu tình nha.

"Đại nhân, nghe thử điều kiện của Trộm Sói huynh, phải biết rằng, nhân tài hiếm có, nhân tài hiếm có nha". Người này đương nhiên là chỉ chính hần, hần muốn nhắc nhở đại nhân, thiếu sư gia hần thì đại nhân đi đâu để tìm nhân tài ưu tú giống như hần? Nhìn trên mặt sư gia lộ ra nụ cười khổ, cánh môi Tuần phủ đại nhân lạnh lùng nâng lên một tia cười nhạt.

"Nói đi".

Trái tim Sư gia bị treo trên cao cuối cùng buông xuống.

"Đại nhân nguyện ý nghe, mọi người buông kiếm, ... buông kiếm mau, Trộm Sói huynh, người hiện tại có thể nói". Sư gia một bên cười nói, một bên dùng cây quạt đem lưỡi đao của Trộm Sói chậm rãi dời đi, ai, ai, ai, cẩn thận cái cổ của hần nha.

Trộm Sói gọn gàng dứt khoát, không nói dư thừa. "Ta muốn Mộ Dung Tử".

Quả nhiên Trộm Sói là vì Mộ Dung Tử mà đến, càng chứng minh phán đoán của Sư gia như thần. Tuần phủ đại nhân ánh mắt lóe lên, thần thái bí hiểm.

"Ái chà chà, người muốn Mộ Dung cô nương? Cái này khó xử cho đại nhân nha, nên làm thế nào cho phải a?" Về mặt Sư gia kinh ngạc cùng khó xử, tỏ vẻ điều kiện của Trộm Sói thật sự là ép buộc.

Vinh Ứng phần nộ nói: "Mộ Dung cô nương là trợ thủ đắc lực của đại nhân, há để cho người xem như hàng hóa bình thường muốn trao đổi?"

"Đúng vậy". Sư gia cũng đồng tình lên tiếng bất bình. "Người muốn tiền bạc là có thể, thế nào lại cố tình muốn người? Đại nhân, người đừng đáp ứng nha!" Nhìn sư gia hợp xướng rất tốt, tuần phủ đại nhân hít mắt lại, thưởng thức hương trà, trước sau không nói lời nào.

"Ta muốn nàng, đại nhân có đáp ứng hay không?" Ánh mắt sắc bén của Trộm Sói khiêu khích, giằng co cùng con người thâm trầm của Tuần phủ đại nhân.

Vật càng khó có được, lại càng muốn lấy, Mộ Dung Tử, hần Trộm Sói là nhất định muốn rồi.

Tuần phủ đại nhân neho mắt, hiện lên một chút ý cười không để người phát hiện.

Trộm Sói tuy là giặc cướp nhưng cũng là nhân tài khó có được, nếu mình có thể thu dụng, tất nhiên như hổ thêm cánh, nhưng vẫn không người nào có thể thuần phục con sói này.

Đã vài lần bắt con sói này thất bại, làm cho hần mất thể diện, nay bắt được nhược điểm Trộm Sói, hần đương nhiên vui vẻ đồng ý bởi vì đây cũng là mục đích hần phái Mộ Dung Tử lên vào sơn trại.

Cuối cùng, con sói này cũng thần phục hần, làm sao hần không vui vẻ cho được?

"Không được! Thay vì để cho người làm hư Mộ Dung cô nương, không bằng lấy cái mạng hèn của ta là tốt rồi".

Tuần phủ đại nhân sững sốt, trừng mắt nhìn sư gia, chỉ thấy hần đồng dạng cực lực phản đối.

"Đại nhân tuyệt không đáp ứng, cho nên người chết tâm đi!" Nói xong còn đem lưỡi đao của Trộm Sói đặt lên cổ trở lại. "Người không quan trọng, muốn đòi mạng thì lấy đi!" Hần khẳng khái chuẩn bị hy sinh.

"Câm miệng!" Tuần phủ đại nhân hai tròng mắt tóe lửa. Sư gia quay đầu lại nói với Trộm Sói nói : "Nghe thấy không? Đại nhân nói người câm mồm".

"Ta là nói người!" Tuần phủ đại nhân cắn răng nói.

Sư gia vẽ mặt kinh ngạc chỉ vào chính mình."Di? Bảo ta?"

"Bản quan còn chưa mở miệng, người quyết định cái gì? Lầm lời!"

Tuần phủ đại nhân nhin không được đập bàn, tên đáng giận! còn giả bộ hồ đồ, rõ ràng là cố ý, biết rõ hẳn nhất định sẽ đáp ứng, cố ý làm rối, là trả đũa chuyện vừa rồi sao?

Sư gia vẽ mặt bình tĩnh, vẽ mặt vội vàng cười tươi.

"Vâng, vâng, hạ quan lầm lời, thì ra đại nhân ngoài mặt ngoài lạnh lùng nhưng trong lòng vẫn là không nỡ bỏ hạ quan, hạ quan vạn phần vui mừng".

Về mặt Tuần phủ đại nhân cực kỳ khó coi, những người khác vừa nghe sư gia nói như vậy, cũng nhin không được muốn cười, lại cố gắng nhin, rất sợ mình không cẩn thận bật cười, chọc giận đại nhân, sẽ phải gặp xui xẻo.

Trộm Sói trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc như thế nào? Điều kiện của ta, người có đáp ứng hay không?"

Tuần phủ đại nhân mặt bình tĩnh. "Nếu ta khiến cho Mộ Dung Tử đi hầu hạ người, người thật sự quy thuận ta sao?"

"Đương nhiên."

"Nói miệng không bằng chứng".

"Ta có thể thông cáo thiên hạ, hướng người trong thiên hạ thề, chuyện lớn như vậy người không tất lo lắng".

Tuần phủ đại nhân vẫn còn suy tính nhưng có người lại chán sống muốn gây rối.

"Theo ta thấy việc này không thể được!"

Sư gia trong lời nói còn chưa nói dứt, Tuần phủ đại nhân liền lập tức cắt ngang.

"Được, một lời đã định!"

21. Chương 6 .1

Khắp các ngõ nhỏ trong thành, một gã dân chúng dồn sức gõ Đồng La cao giọng thông báo. "Tin tức lớn đây, Trộm Sói đã quy hàng tuần phủ đại nhân rồi!" Âm thanh vang dội, theo tiếng Đồng La, truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ trong huyện Liễu Bình.

Bất kể là quán trà, khách sạn hoặc trong cửa hàng, cả trai lẫn gái đang xem diễn kịch, nghe giảng kinh thư, hoặc là dân chúng ở ven đường đang thưởng thức biểu diễn xiếc, người người diu già, dất trẻ, lập tức kết thành đám đông tụ tập trước bảng bố cáo.

Mọi người chen chúc nhau, chen không được thì nhảy lên, không đủ cao thì leo lên cây, người lớn đưa đứa bé giơ trên vai, mỗi người nhường cổ vì muốn tận mắt xem trên bố cáo viết có thật hay không?

Trộm Sói quy hàng, tin tức truyền đi rất nhanh, trong thời gian ngắn các nơi truyền vì giai thoại, nơi nơi đốt pháo, dân chúng đều nói đại nhân anh minh, ban đầu là tiêu diệt bọn giặc cướp, tiếp đến lại hàng phục Trộm Sói ngang bướng, nguy hiểm, nguyện ý bỏ xuống đồ đao, gia nhập dưới trướng đại nhân, từ nay về sau vì triều đình cống hiến. Rất nhiều cửa hàng buôn bán mở tiệc cơ động, nếu không thì được uống rượu miễn phí, mua bán giảm giá gấp đôi để chúc mừng, bên trong thành bao phủ không khí vui mừng khôn xiết.

Đối với sự vui mừng của dân chúng, tuần phủ đại nhân cũng rất bình tĩnh, không vì Trộm Sói quy hàng mà mê muội.

Hạng Thiếu Hoài trong lòng biết rõ, muốn chân chính hàng phục con sói ngang bướng, nguy hiểm này còn phải sử dụng một phen công phu, mà muốn khống chế con sói này, cam tâm tình nguyện cống hiến cho hắn thì phải nắm giữ nhược điểm của hắn.

”Thuộc hạ tham kiến đại nhân”.

Mình mặc bộ quần áo bó sát, Mộ Dung Tử, quỳ một gối xuống cuối đầu làm lễ.

”Đứng lên”.

”Tạ đại nhân”.

Đứng bên cửa sổ, Hạng Thiếu Hoài hai tay chắp sau lưng, nhìn ngoài cửa, vẫn chưa xoay người lại.

”Trộm Sói đã quy hàng bản quan, người có nghe nói không?”

”Bẩm đại nhân, thuộc hạ có nghe nói”.

”Như vậy người cũng biết, hắn quy hàng bản quan là có điều kiện”.

Mộ Dung Tử trầm mặc cúi đầu không nói. Thân ảnh thon dài xoay người lại, đôi con ngươi tinh tế nhìn thẳng vào mặt của nàng. ”Hắn yêu cầu bản quan muốn người hầu hạ hắn”. Khuôn mặt kia vẫn cúi xuống, không một chút kinh ngạc, xúc động, vẻ mặt luôn trầm tĩnh xem như đó là chuyện của người khác.

”Thuộc hạ chờ đại nhân sai phái”.

Tuần phủ đại nhân chậm rãi đi tới, vươn tay nhẹ nhàng nâng khuôn mặt xinh đẹp đang cúi thấp kia lên.

Mắt của nàng rốt cục cũng nhìn hắn.

Con ngươi đen tinh tế xem kỹ vẻ mặt của nàng.”Người thật sự nguyện ý?”

”Đây là chức trách của thuộc hạ”.

Hắn sớm đoán được nàng sẽ nói như vậy, năm ấy, hắn mang nàng về thì nàng mới mười ba tuổi, đã có một đôi mắt trải qua thế sự tang thương, vì báo ân, nàng đối với hắn ngoan ngoãn phục tùng. Chỉ cần hắn mở miệng, nàng sẽ đi làm, mà sự bình tĩnh trí tuệ của nàng cũng không bao giờ khiến hắn thất vọng, nàng hoàn thành nhiệm vụ được giao.

Nhưng lúc này đây, sự tình không đơn giản như vậy, hắn muốn biết ý nghĩ của nàng.

”Người nghĩ thế nào?”

Khuôn mặt trầm tĩnh kia vẫn không đổi sắc, chỉ có đôi mắt mơ hồ chớp động một tia sáng lướt qua thật nhanh rồi trở lại trong trẻo, lạnh lùng. ”Ý tứ của thuộc hạ là hoàn thành nhiệm vụ đại nhân giao phó”.

”Không hối hận?”

”Vì dân chúng tạo phúc, không hối hận”.

Hạng Thiếu Hoài nhìn thật sâu vào mắt nàng, qua nhiều năm như vậy, Tử nhi luôn như thế, không tranh công, không phản đối, hoàn toàn nghe theo lệnh làm việc, không có gì oán hận cùng bất mãn, hết thấy lấy mệnh lệnh của hắn làm điểm tựa.

Chỉ cần là hắn giao phó nhiệm vụ, bọn họ xung phong nhận việc đi làm, cũng không kêu khổ, cũng không một chút nhú mày, đem ý chí của mình cùng tình cảm đặt phía sau, thậm chí cố gắng đè nén lại.

Nàng trưởng thành, nhưng đứa nhỏ này, mười ba tuổi đã chịu đủ tang thương cực khổ, bên trong ánh mắt linh động, khôn khéo, phòng vệ, lãnh tuyệt nhưng cô độc. Nhìn này hai mắt nàng, hắn rất ngạc nhiên, đem Tử nhi cùng con Sói kia đặt ở một chỗ, sẽ có sát ra tia lửa gì?

Môi mỏng vẽ ra một tia tiêu ý, buông cằm nàng ra, chắp tay sau lưng, trầm giọng ra lệnh.

”Con sói kia giao người trông coi, bất cứ lúc nào cũng có thể báo cáo cho ta”.

Nàng cung kính cúi đầu, chắp tay tiếp lệnh.

”Thuộc hạ tuân mệnh”.

Trộm Sói vì sao muốn nàng trở thành nữ nhân của hắn, coi như là điều kiện quy hàng? Khi đại nhân nói cho nàng tin tức này, tuy ngoài mặt Mộ Dung Tử trấn định, thật ra trong lòng vô cùng kinh ngạc và mê hoặc. Nàng không cho rằng Trộm Sói thật sự thích nàng, ở sơn trại, nàng hiểu nam nhân này bản tính cuồng dã, không chịu nữ nhân nắm trong tay, cũng tuyệt không mê đắm sắc đẹp.

Hắn muốn nàng? Vì cái gì?

Nếu đại nhân muốn nàng đi hầu hạ Trộm Sói, lấy cơ hội chờ đợi nhất cử nhất động của hắn, vì nhiệm vụ, nàng có thể chuẩn bị tâm lý đem chính mình dâng hiến nhưng sâu trong lòng, đối với chuyện này nàng vô cùng bài xích và sợ hãi không nói nên lời.

Điều này khiến nàng có chút lùi bước, chẳng lẽ. Nàng đang sợ Trộm Sói?

Không, buồn cười quá, nàng mới không sợ hắn đâu.

Bỏ qua chuyện này không nên suy nghĩ nữa, nàng cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu vì sao lòng của nàng cảm thấy căng thẳng, bất quá là một tên giặc cướp thôi, nếu hắn nói muốn nàng, cái này chứng tỏ cuối cùng hắn vẫn là một nam nhân, chính mình có thể đối phó hắn như đối phó bọn giặc cướp bình thường khác.

Vàng trắng sáng đã lên cao, trước khi đi ngủ, nàng vừa tắm rửa xong, thay một bộ quần áo hàng ngày, một vài sợi tóc đen nhánh rủ xuống bờ vai, áo váy thanh lịch, khoác một chiếc khăn lụa mỏng, nàng đi dưới ánh trăng tựa như hoa sen mới nở, quyến rũ động lòng người. Nàng bước tới trước cửa, hít một hơi thật sâu, mới gõ cửa.

”Vào đi.” Phía bên trong cửa truyền ra giọng nói lười biếng.

Nàng đẩy cửa bước vào, đóng cửa lại, xoay người, nâng mắt lên nhìn lại đôi con ngươi Sói đen thẳm, sáng ngời, tham lam, trong lồng ngực không khỏi nhảy lên một cái.

22. Chương 6 .2

Trộm Sói ngồi trên giường, giơ một chân gác lên trên giường, một tay đặt lên đầu gối, bộ dáng kia ngập tràn cao ngạo, ngang ngược. Ánh mắt sắc bén nhìn nàng giống như đang nhìn con mồi, vẻ mặt cười tà, đường như đã chờ đợi rất lâu, cuối cùng con mồi vẫn không trốn thoát lòng bàn tay của hắn, bất cứ lúc nào hắn cũng chuẩn bị đem nàng ăn vào bụng.

Nàng hạ rú tay xuống, giấu tất cả cảm xúc vào trong mắt, khép kín lại, đứng lên nhẹ cúi người chào hắn.

”Sói gia”. Giọng nói mềm mại tinh tế, làm người ta dễ nghe.

Hắn nhìn chằm chằm nàng, quan sát từ đầu đến chân nàng, bên dưới chiếc khăn lụa mỏng đường cong lá lướn, trong mắt hắn dấy lên ngọn lửa.

”Lại đây”. Hắn ra lệnh.

Nàng khẽ liếc mắt nhìn chiếc giường một cái, mặc dù chỉ cách mép giường có mười bước nhưng nàng đi rất chậm, mỗi bước đi, tim liền đập nhanh hơn. Cách mép giường chỉ còn một bước thì đột nhiên một bàn tay mạnh mẽ, vững vàng bắt lấy cổ tay của nàng, kéo mạnh một cái, thô bạo, đem thân hình nàng vây kín trong ngực. Hắn đặt nàng lên trên giường, bàn tay to lớn phủ lấy trước bộ ngực mềm mại, đôi môi tham lam tùy tiện nhắm nháp cổ nàng từng chút.

Nàng quay mặt đi chỗ khác, tùy ý cho hắn đối với chính mình làm bừa nhắm nháp, bởi vì thuận theo, là nhiệm vụ của nàng.

Hắn đột nhiên dừng lại động tác, ánh mắt bén nhọn khóa nàng lại.

”Người không giãy giụa?”

”Mộ Dung Tử phụng mệnh đại nhân, đặc biệt tới hầu hạ sói gia”. Nàng lãnh đạm nói, ánh mắt vẫn nhìn đi nơi khác.

Bàn tay nắm lấy cầm của nàng, quay mặt nàng lại, bắt mắt nàng phải nhìn mình.

"Phụng mệnh đại nhân? ý kiến của người đâu?"

Lời này, làm cho trong lòng nàng ngẩn ra, bởi vì hắn nói giống như đại nhân, lại hỏi ý kiến của nàng?

Ý kiến của nàng cũng không quan trọng, không phải sao?

Đại nhân vì dân tạo phúc, cần đến nàng. Nàng cam tâm tình nguyện hiến dâng chính mình, hoàn thành nhiệm vụ, mà nam nhân muốn nàng, bắt quá là muốn nàng trong chốc lát, làm điều kiện quy hàng, cần gì phải hỏi ý kiến của nàng? Rất kỳ quái đi.

"Ta tự nhiên nghe theo ý của đại nhân ý".

Trong giọng nói hắn không còn kiên nhẫn. "Tên kia có ý kiến gì ta mặc kệ, ta đang hỏi ý kiến của người".

Nàng nhìn hắn trong chốc lát, mới trả lời: "Ta đây không phải ở hầu hạ sói gia sao?" Trong con người đen hiện lên một chút tức giận, bởi vì nàng cũng không trả lời vấn đề của hắn.

"Là nam nhân kia ra lệnh cho người lên vào sơn trại?"

Nàng cắn chặt môi, không lên tiếng.

"Trả lời ta!"

Bàn tay giữ chặt cầm, làm nàng đau, bắt đắc dĩ, nàng đành phải trả lời.

"Là như thế nào?"

Không rõ này nam nhân rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hỏi nàng vấn đề này, có ý nghĩa sao?

"Nếu hôm nay không phải ta quy hàng mà là những người khác, người cũng sẽ đáp ứng hầu hạ?"

"Đúng vậy".

Nàng đáp không hề do dự, cũng là chuyện đương nhiên làm hắn không khỏi nổi giận.

Mộ Dung Tử đi vào phòng của hắn, đơn giản là "Nam nhân kia" muốn nàng tới hầu hạ hắn, cho nên nàng tới đây, điều này làm trong lòng hắn bốc lên một cỗ tức giận, nhưng lửa giận trong mắt rất nhanh biến thành nụ cười giảo hoạt đầy tà khí.

Chợt, bàn tay thô lỗ xé áo của nàng, lộ ra một mảng lớn da ngực trắng như tuyết, đột nhiên cử chỉ thô lỗ này làm nàng ngẩn ra, mở to mắt trừng hắn. Hắn dùng lực xé cái yếm của nàng xuống, không chút khách khí đem quần áo trên người nàng lột ra, động tác thô lỗ, vô lễ, mà ánh mắt hắn vừa vô tình, ngạo nghễ, như một thanh đao nhỏ sẽ làm bị người thương, giống như nói cho nàng biết hắn đối đãi với nàng như kỹ nữ thanh lâu.

Nàng cố nén không chống cự lại, tự nói với chính mình có thể chịu đựng được loại đối đãi này, mặc dù trong lòng nàng chống đối sự thô lỗ của hắn. Đột nhiên hắn thô bạo xoay người nàng lại, nắm quần của nàng xé xuống, cường chế lưng của nàng, muốn cho nàng giống như con chó đê tiện quỳ úp sấp, nàng rốt cục không thể nhịn được nữa.

Không! Nàng cự tuyệt bị chà đạp nhục nhã như thế!

Một tay đánh về phía sau, liền bị hắn bắt được, chế trụ cổ tay của nàng, một tay kia còn lại của nàng lại đánh tới, cũng bị hắn bắt lấy, hai tay đều rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Hắn đem hai tay của nàng trói chặt ra sau, sau đó lại lần nữa thô lỗ bắt buộc nàng gục xuống, tách hai chân của nàng ra, có thể đoán trước kế tiếp sẽ là hành động nhục nhã không chịu nổi như thế nào.

"Dừng tay!" Nàng nhịn không được kêu lên.

Hắn dừng lại động tác, kéo nàng dậy, ôm trong hai tay hắn, hơi thở nóng rực thổi vào tai nàng.

"Vì sao muốn dừng tay? Người không phải tới hầu hạ ta sao?"

"Không."

"Cái gì?"

Nàng cắn môi, cự tuyệt nói ra những lời nhu nhược.

Ánh mắt hần nguy hiểm, lại lần nữa thô lỗ đem nàng đè xuống, chuẩn bị dùng tư thế không chịu nổi đoạt lấy nàng.

"Không cần!" Nàng rốt cục vẫn là thỏa hiệp.

Giọng nói khàn khàn trầm thấp có chút tà ác đến bên tai của nàng. "Không cần cái gì?"

Cổ họng nàng căng cứng, rốt cục mở miệng ăn nói khép nép."Không cần như vậy. . . ."

"Xin ta đi".

Nàng mạnh mẽ nuốt xúc động cự tuyệt vào bụng, cắn răng. "Van cầu người. . . ."

Đột nhiên, hần buông nàng ra.

Hai tay vừa được tự do, nàng lập tức hốt hoảng xoay người, dùng quần áo bị xé rách che thân mình lại, ngưỡng ngừng oán hận trừng mắt nhìn hần.

"Lão Tử đêm nay không hứng thú, người đi đi thôi".

Nàng không dám tin trừng mắt nhìn hần, mới vừa rồi còn muốn ép buộc đoạt lấy nàng, hiện tại lại giống đuổi một nữ nhân ti tiện, hần muốn đuổi nàng đi?

23. Chương 6 .3

Đôi mắt hung hăng trừng nàng một cái, đem quần áo ném cho nàng."Cút!"

Nàng xanh mặt, cầm lấy quần áo bị rách nát, dùng tốc độ nhanh nhất mặc vào, sau đó hốt hoảng chạy ra cửa, nhếch nhác, lao đảo chạy khỏi phòng.

Nàng cắn răng, không để tình mắt không chế, mặc dù giờ phút này trong ngực của nàng từng cơn sóng lớn khuấy đảo.

Quay vào trong phòng của mình, sau khi đóng cửa lại, hai tay nàng tát vào má, cố ý làm tình tảo lại nhưng khí giận bốc lên làm thân hình nàng không tự chủ được run run.

Nam nhân đáng giận!

Cảm xúc của nàng chưa từng kích động giống như bây giờ, vì nhiệm vụ, nàng có thể hy sinh tính mệnh của mình, thậm chí đi hầu hạ tên đáng giận kia, bởi vì trước sau nàng vững tin làm như vậy là vì dân trừ hại, tạo phúc cho dân chúng, cũng có thể hoàn thành tâm nguyện của đại nhân.

Nhưng cái tên nam nhân chết tiệt kia lại dùng phương thức ti tiện nhục nhã nàng! Hần rốt cuộc là thứ gì vậy a! Bất quá là tên giặc cướp thôi, dựa vào cái gì mà đối với nàng như vậy! Vì trả thù sao? Cho nên hần mới quy hàng, yêu cầu đại nhân lấy nàng làm quà ban thưởng cho hần?

Hai tay nắm lại, bấm thật sâu vào da thịt, nàng không ngừng nói với chính mình phải bình tĩnh, không thể rối loạn gang tấc, nhưng vì sao lòng nàng, chậm chạp không thể bình tĩnh trở lại? ánh mắt nam nhân kia, giống như kim châm hung hăng cắm vào tim nàng, lời nói của hần, giống như độc dược vô tình đục khoét, giấm lên lòng tự tôn của nàng.

Nàng không muốn như vậy, cũng hận chính mình bị dao động, thậm chí hoài nghi chính mình.

Sư gia nói, chỉ có nàng mới có thể khiến Trộm Sói phục tùng, nhưng chuyện vừa mới phát sinh rõ ràng cho biết, nàng thất bại, nàng hoàn toàn không nắm được tên nam nhân cuồng dã, vô lễ trong tay, khẳng định sư gia nghĩ sai rồi!

Đáng chết.

Nàng nhắm mắt lại, không ngừng tự hỏi, mình thật có thể hoàn thành nhiệm vụ của đại nhân giao phó sao?

Vài ngày sau, nàng nghĩ Trộm Sói sẽ không gặp mặt nàng mà nàng cũng không muốn gặp hắn, làm nàng đang lo lắng có nên nói rõ với đại nhân rằng mình không thể nắm bắt Trộm Sói trong tay thì hộ vệ Vinh Ứng tìm đến nàng.

"Tên Trộm Sói kia, ba ngày qua, ngày nào cũng uống say mềm, đại nhân liên tiếp phái người đến ra lệnh hắn tiếp nhận nhiệm vụ nhưng này tên lại uống say lúy túy, đừng nói là ra lệnh, muốn đem lời truyền đến lỗ tai hắn cũng không được".

Nghe Vinh Ứng nói xong, Mộ Dung Tử cúi đầu suy nghĩ sâu xa, một lát sau, nàng ngẩng đầu nói cho hắn. "Ta đã biết, xin chuyển cáo đại nhân, ta sẽ thử làm cho hắn thanh tỉnh, làm cho hắn tiếp nhận nhiệm vụ".

Vinh Ứng gật gù đầu, liền cáo lui. Tiễn Vinh Ứng đi rồi, Mộ Dung Tử một mình trong phòng thả bước tới lui, suy nghĩ một lát, cuối cùng lấy lại tinh thần, cho rằng không thể cứ như vậy lùi bước, nếu không sẽ làm hỏng nhiệm vụ đại nhân giao, vì thế nàng hạ quyết tâm, bước ra khỏi cửa đi tìm Trộm Sói.

Tiếng vó ngựa từ xa đến gần, đi vào Khách điểm phía thành Tây.

Mộ Dung Tử cỡi ngựa đi vào cửa khách điểm, nhanh nhẹn xuống ngựa, quan sai canh giữ ngoài cửa khách sạn lập tức chào đón.

"Mộ Dung cô nương". Đám quan sai chấp tay vái chào.

"Trộm Sói đâu?"

"Ở bên trong".

Nàng đem dây cương tuần mã giao ột gã quan sai, liền bước vào trong khách điểm, ngoại trừ một gã quan sai dẫn đường phía trước, các tên quan sai khác đi theo phía sau.

Bọn họ lên phòng hảo hạng của khách điểm, chưởng quầy sớm đã chờ ở cạnh cửa. Khi Mộ Dung Tử bước vào trong phòng, mùi rượu nồng đậm xông vào mũi.

Khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng, trừng mắt nhìn cái tên nam nhân kia ngủ như chết đi sống lại. "Hắn đã say bao lâu rồi?"

Chưởng quầy vội vàng tiến lên trả lời. "Vị khách quan kia mỗi ngày đều uống say khướt, hôm nay là uống say nhất, đại khái đã ngủ suốt một ngày".

Nàng nhíu mày. "Mỗi ngày?"

Chưởng quầy cúi người, cung kính trả lời: "Đúng vậy, vị khách quan kia mỗi ngày uống say, liền ngã xuống nằm ngủ ở chỗ chúng tôi, tiền rượu này. Còn chưa có trả đâu".

Mộ Dung Tử trầm mặt, từ bên hông lấy ra túi tiền đưa cho chưởng quầy.

"Thế này đó có đủ hay không?"

Có người trả tiền, chưởng quầy cao hứng, hai tay tiếp nhận bạc. "Đủ rồi, đủ rồi, tiểu nhân sẽ tìm bạc lẻ trả lại cho cô nương".

"Không cần".

"Tạ ơn cô nương, tạ ơn cô nương". Vô duyên vô cớ buôn bán lời nhiều bạc, chưởng quầy cười đến toe tóe, lưng cũng khom càng sâu.

Mộ Dung Tử mắt lạnh băng trừng nam nhân trên giường, thân là quan sai của Tuần phủ đại nhân, thể nhưng ban ngày ban mặt uống rượu say, biếng nhác công tác, quả thực hoang đường!

"Vì sao không khiêng hắn đưa trở về? Ở chỗ này rất mất mặt". Nàng lạnh giọng chất vấn các quan sai khác.

"Bẩm Mộ Dung cô nương, chúng ta cũng muốn, nhưng là."

Mắt đẹp quét qua. "Nhưng là cái gì?"

"Mộ Dung cô nương có điều không biết, Trộm Sói tuy rằng say, nhưng nếu có người động đến hắn, không phải bị hắn đá đi, chính là bị đánh bay ra ngoài".

Đôi mày thanh tú cau lại. "Có chuyện như vậy sao?"

Đám quan sai dùng sức gặt đầu. "Là thật, Mộ Dung cô nương, người này thật tà môn, ngay cả say, đều rất cảnh giác".

Mộ Dung Tử bán tín bán nghi, các quan sai khác sợ hãi Trộm Sói, nàng cũng không sợ, vì thế nàng tiến lên, lạnh lùng trừng mắt nhìn cái tên nam nhân kia đang ngủ ở trên giường, thở rất to, nàng đưa tay muốn bắt hắn.

24. Chương 6 .4

Nói cũng tà môn, nàng mới bắt lấy cổ tay Trộm Sói thì bàn tay của hắn liền phản ứng chụp lấy tay nàng, nàng lại ra tay kia kiềm chế hắn, chân Trộm Sói liền đá tới, may mắn nàng phản ứng rất nhanh, lấy cánh tay đón đỡ, liền nhanh chóng nhảy ra sau.

Hai chân Trộm Sói buông xuống hình chữ đại (), vẫn coi trời bằng vung mà ngủ tiếp.

Nam nhân này mặc dù say, cũng vẫn rất nguy hiểm, nàng cũng không tin không chế phục được hắn!

Đôi mắt đẹp liếc về phía trên bàn, nàng cầm lấy ấm trà, mọi người ở trong không lên tiếng, nàng không chút khách khí đem nước trong bình hắt trên mặt hắn. Mọi người ngừng thở cảnh giới, chờ cái người kia bị hắt nước nổi trận lôi đình nhảy dựng lên nhưng người trên giường không hề động đậy, vẫn thoải mái cất tiếng ngáy, ngủ say sưa.

Một gã quan sai cẩn thận đề nghị."Mộ Dung cô nương, vẫn là chờ hắn tỉnh lại đi, hắn hiện tại say như vậy, chẳng những kêu không tỉnh, hắt nước cũng vô dụng".

Mộ Dung Tử vẻ mặt lạnh hơn. "Hừ, hắt nước vô dụng, vậy thử xem cái khác".

Thử cái khác? Có thể thử cái gì?

Lúc mọi người hết sức nghi hoặc, chỉ thấy Mộ Dung cô nương buông ấm trà mà nhặt lên cái bô, không khỏi thở dốc vì kinh ngạc, ghen hòng trừng mắt nhìn trần trời.

Không thể nào? Thật sự phải làm như vậy?

Mộ Dung Tử không do dự, trực tiếp đem cái bô hướng trên đầu Trộm Sói rồi đổ xuống.

Có người che miệng mũi tưởng ối ra, hiện trường không khí thật yên tĩnh, ngay cả kim châm rơi xuống cũng có thể nghe thấy (ha ha , đọc đến đoạn này không nhịn được cười mà).

Đột nhiên, người trên giường nhảy dựng lên, trong miệng còn mắng lời thô tục, vẻ mặt kinh sợ trừng mắt nhìn phía trước, cả người tản ra sát khí, thật giống như ác quỷ đến từ địa ngục, dọa mọi người sợ hãi cầm như hén.

"Làm cái gì....." Trộm Sói nổi trận lôi đình, chỉ cảm thấy mùi hôi thối ngất trời, trừng mắt nhìn toàn thân mình đầy nước tiểu và phân, vẻ mặt vạ vạ dữ tợn.

Mộ Dung Tử vẻ mặt lạnh băng mở miệng."Rốt cục đã tỉnh?"

Hắn kinh ngạc trừng mắt nhìn nàng rồi nhìn lại người mình đầy phân, sau đó nhìn một chút cái bô trên tay nàng đã trống không, đột nhiên tỉnh ngộ, kinh sợ quay lại trừng mắt nhìn nàng.

"Là ngươi làm ?" trong đáy mắt bốc lên hai ngọn lửa, vẻ mặt âm u, nguy hiểm.

"Ban ngày ban mặt say bất tỉnh nhân sự, bỏ bê công việc, mặt mũi của Tuần phủ đại nhân đều bị ngươi làm ất hết".

Con mắt sắc bén chậm rãi híp lại, vốn là vẻ mặt nổi giận dữ tợn dần dần trở nên lạnh lùng, hắn nhìn khuôn mặt xinh đẹp trầm tĩnh, lạnh băng, khóe môi cong lên một chút tà ác.

Nụ cười kia làm người ta không tự giác cảnh giới. Vốn là nên tức giận, lại nở nụ cười khác thường, trong mắt chứa đầy âm tà, thực làm cho thần kinh người ta bất an căng thẳng. Hắn không phải là tức giận quá trở nên không bình thường chứ?

Trộm Sói chẳng những không lập tức tìm nước để rửa mặt, lau khô mùi nước tiểu và hôi thối trên người, ngược lại dùng hai tay bôi trét loạn trên mặt cùng trên người, hai tay cũng dính đầy mùi khai nước tiểu và phân.

”Thì ra nương tử là lo lắng chồng mê rượu, làm lỡ chính sự”.

Nàng lên tiếng ngăn lại. ”Hừ! ai là nương tử người, ít tự mãn đi!”

”Nương tử đã quên? Đại nhân đem người ban cho ta, người chính là người của ta”. Lời này vừa nói ra, các quan sai khác đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

”Đại nhân chính là muốn ta coi chừng người, ít nói bậy!”

Nàng tức giận sửa lại lời của hắn, mặt tái xanh. Đại nhân muốn nàng mê hoặc Trộm Sói, là mệnh lệnh bí mật, vẫn chưa công khai, nay hắn cố ý nói ra trước mặt nhiều người, căn bản là có ý định làm nhục nàng.

Mộ Dung Tử siết chặt nắm đấm, cắn chặt hàm răng, tự nói mình phải bình tĩnh, không cần bị lời nói của hắn chọc giận mà không thể nhẫn nhịn được.

”Nếu nương tử đối với chồng quan tâm như thế, ta có thể nào không tiếp thụ hảo ý nương tử đâu?” Hắn chậm rãi tiến lên từng bước, Mộ Dung Tử lập tức cảnh giác lui ra phía sau.

”Người muốn làm gì?”

”Nương tử một phen khổ tâm, ta đương nhiên hồi báo tốt một chút, ngấm lại đã nhiều ngày chồng nàng mê rượu, lạnh nhạt với nương tử, thật sự không nên”.

Trong mắt hắn lóe lên ý cười狡 hoạt, quái dị làm nàng không khỏi rung mình một cái, phát giác ra ý đồ của hắn, nàng nghiêm khắc cảnh cáo. ”Người nếu dám lại đây, cẩn thận ta...! A!” Cảnh cáo cuối cùng chuyển thành tiếng thét chói tai.

25. Chương 7 .1

Mộ Dung Tử nhin không được mặt hoa thất sắc, xoay người muốn chạy trốn, đáng tiếc đã không còn kịp rồi, Trộm Sói từ phía sau ôm cổ nàng, làm nàng thét lên chói tai.”Buông ra! Người dám..... người đâu! Mau kéo hắn ra!”

Cái khác quan sai nhìn sớm đã choáng váng, đứng một bên, không biết nên làm thế nào cho phải, một bên là Mộ Dung cô nương, một bên là quan bộ đầu, phải giúp bên nào thì tốt? Có lẽ. không nên giúp bên nào có vẻ an toàn.

Trộm Sói chẳng những nhanh như chớp đem nàng ôm lấy, còn trước mặt mọi người hôn nàng.

”A! Không!”

Môi lưỡi hừng hực, xen lẫn mùi khai thúi khó nhịn, hung hăng hôn nàng.

A.....nàng muốn giết hắn! Giết tên nam nhân hạ lưu dê tiện này, thật đáng giận!

Hắn dám ở trước mặt mọi người đối với nàng như vậy, Mộ Dung Tử lại lần nữa bị hắn chọc giận mất bình tĩnh, lập tức đánh, đá lại hắn nhưng cánh tay mạnh mẽ rất nhanh đem nàng ôm lại, nàng càng là đánh chửi, hắn càng cười đến vui vẻ, dường như nàng làm như vậy, ngược lại lấy lòng hắn. Tức giận, đồng thời lòng nàng cũng bị lay động thật sâu, hắn bữa bãi càn rỡ, hắn mạnh mẽ khí phách, còn có nụ hôn nóng bỏng làm trái tim lạnh băng của nàng rốt cuộc cũng không còn bình tĩnh nữa.

Ngọn lửa triền miên, mang theo hơi thở cuồng hân, muốn chinh phục nàng, làm trong lòng nàng ương ngạnh chống cự, lạng lẽ rung động.

Đến lúc đủ hài lòng với cái miệng nhỏ nhắn, hần buông lỏng tay, nàng liền lập tức nhảy ra, thở hổn hển, cùng với nhếch nhác trên người hần, quần áo của nàng đều dính mùi khai nước tiểu, khéo léo môi nàng cũng bị hần hôn sưng lên đỏ tươi vẫn cứng rắn chống đỡ không để mình những chân xuống, vẻ mặt hoảng sợ trừng mắt nhìn hần.

"Người vô sỉ."

Hần cười to."Đa tạ nương tử, chồng nàng quả nhiên có tinh thần hơn, có thể làm việc".

Nàng tức giận đến cả người phát run, thiếu chút nữa đã quên nam nhân này hạ lưu dâm tiện đến cỡ nào, mắng hần vô sỉ, hần còn cho là ca ngợi, thật là giận, nàng không còn dũng khí tiếp cận hần bởi vì không biết nam nhân này sẽ làm ra chuyện xấu xa gì.

Trộm Sói cười to bước ra ngoài cửa, các quan sai khác đều nhường đường, động tác chậm chạp liền không hay ho bị hần hỏi đến. "Tìm ta có chuyện gì?"

Đáng thương quan sai, vẻ mặt khổ sở cười ha ha nói: "Bộ đầu, Tuần,.. tuần phủ đại nhân lệnh cho ngài mang theo chúng ta, đi Nam Huyện bắt phạm nhân".

"Hả? vậy còn chờ cái gì, ta đang lo không có nơi nào để hoạt động gân cốt, đi thôi". Hần quay đầu, nở nụ cười với nàng. "Nương tử, chồng nàng đi làm việc, chờ sau khi trở về, lại tiếp tục yêu thương nương tử".

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hần."Người tốt nhất đi vĩnh viễn không cần trở về!"

Trộm Sói hoàn toàn không thèm để ý đến lời nàng nói, cũng không để ý trên người mình mùi khai thúi, cười lớn nghênh ngang rời đi, đám quan sai lúng túng vì được mở mang kiến thức, vội vàng đi theo.

Trộm Sói vừa đi, Mộ Dung Tử dùng sức đem khăn cấp tốc lau mùi khai nước tiểu trên mặt.

A! Nàng thật sự là hận chết hần !

Xem dáng vẻ nhếch nhác của nàng, kêu nàng làm sao đi ra ngoài gặp người?

Vừa liếc mắt, nàng ngây ngẩn cả người bởi vì ngoài cửa còn lộ ra một cái đầu đang nhìn nàng, là chuông quây của quán rượu.

"Nhìn cái gì!"

Cái đầu kia lập tức lui lại phía sau cửa. "Vâng, vâng, tiểu nhân không dám".

"Đứng lại".

Nàng tức giận ra lệnh, gã chuông quây vốn muốn chuồn mất nhưng lại sợ tới mức đứng yên bất động. "Cô. Cô nương có gì phân phó."

"Đem nước đến trong phòng, ta muốn tắm rửa, còn có, chuẩn bị cho ta một bộ quần áo sạch sẽ".

"Vâng, vâng, tiểu nhân lập tức đi phân phó". Chuông quây vội vàng rời đi, để lại một mình Mộ Dung Tử trong phòng tức giận đến khuôn mặt đều vặn vẹo.

Nàng chịu đựng đủ rồi!

Nam nhân này căn bản lấy việc làm nhục nàng làm thú vui, còn ở trước mặt mọi người hôn môi nàng, làm nàng mất hết mặt mũi, về sau ở trước mặt các quan sai khác, nàng sao gặp người?

Nàng cắn răng, không cho phép chính mình rơi xuống một giọt nước mắt nào, bình tĩnh, nàng nhất định phải bình tĩnh, cũng thề trong lòng, nàng không bao giờ muốn gặp lại hần nữa, chỉ cần có thể rời xa nam nhân này, kêu nàng làm gì nàng đều nguyện ý.

Nàng không cần gặp lại hần, không cần.

"Người muốn từ bỏ nhiệm vụ này?" Trên sảnh đường, Tuần phủ đại nhân đang ngồi, con người mở ra, có chút kinh ngạc nhìn Mộ Dung Tử.

"Đúng vậy, đại nhân". Mộ Dung Tử cuối đầu, đứng trước mặt đại nhân, từ trước đến nay khuôn mặt trầm tĩnh đã có một chút tối tăm.

Hạng Thiếu Hoài buông công văn trên tay, mặt xuất hiện vẻ ngoài ý muốn, hẳn nhớ không sai, trước kia bất kể hẳn giao nhiệm vụ khó khăn gì, Tử nhi chưa từng từ chối.

Lúc này quay về, nàng lại đến xin từ bỏ nhiệm vụ này.

"Vì sao?" Hắc muốn nghe xem nguyên nhân.

"Bởi vì thuộc hạ thật sự lấy làm thẹn với sự kỳ vọng của đại nhân, không thể nào thuận phục Trộm Sói, bản thân không thể đảm nhiệm, xin đại nhân trách phạt".

Tuần phủ đại nhân đứng lên, hai tay chấp phía sau người đi đến phía trước cửa sổ, giống như đang tự hỏi. Mộ Dung Tử đối với nhiệm vụ hẳn giao phó, luôn hết sức hoàn thành, cũng không làm cho hẳn thất vọng, hôm nay đặc biệt đến chào từ giả, nhất định có nguyên nhân.

"Người là vì chuyện Trộm Sói cường hôn người ở Tửu quán cho nên muốn từ bỏ?" Hắc sớm đã nghe chuyện Trộm Sói và Tử nhi lúc đó, nhìn Tử nhi, hẳn muốn từ trên khuôn mặt trước sau vẫn im lặng kia, nhìn ra một ít manh mối.

"Thuộc hạ là vì biết không thể đảm nhiệm, mới đưa ra".

"À?"

Tuần phủ đại nhân chậm rãi đi tới bên nàng, vươn tay nâng khuôn mặt kia lên nhìn vào mắt mình. Theo thần sắc căng thẳng này, quả nhiên nhìn thấy có chút áp lực, dường như nàng cố gắng kiềm chế tức giận. Mây kiêu nhường lên, khó được nha, gương mặt trầm tĩnh trong trẻo, lạnh lùng cũng có lúc trở nên thú vị.

"Điều kiện Trộm Sói quy hàng là vì người, biểu hiện này chứng tỏ hẳn thực để ý người mới đúng".

26. Chương 7 .2

Mộ Dung Tử thâm căn chặt rằng. "Đại nhân có điều không biết, thật ra tên Trộm Sói kia vẫn chưa chạm vào thuộc hạ".

Lời này làm cho tuần phủ đại nhân kinh ngạc.

"Hắc không chạm vào người?"

"Đúng vậy, hẳn chẳng những không chạm vào thuộc hạ, cũng hoàn toàn không nghe theo chỉ thị của thuộc hạ, cố tình làm bậy, mỗi ngày không phải đi sông bạc, chính là ngâm mình ở quán rượu mua say, thuộc hạ căn bản không thể nắm hẳn trong tay".

Nàng áy náy một chân quỳ gối xuống đất. "Đây cũng là nguyên do thuộc hạ đặc biệt đến báo cho đại nhân biết, thuộc hạ không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ đại nhân giao phó, xin đại nhân tha thứ cho thuộc hạ thất trách".

Tuần phủ đại nhân cau mày, hẳn biết Tử nhi đối hẳn trung thành và tận tâm, khẳng khái một mực, sẽ không lừa gạt hẳn, chẳng lẽ sự gia phán đoán sai lầm?

Trầm ngâm trong chốc lát, hẳn nói: "Đứng lên đi, đây không phải là lỗi của người, bản quan sẽ không giáng tội cho người".

"Tạ đại nhân".

Hạng Thiếu Hoài đi qua đi lại, trong lòng tự hỏi, nàng im lặng một bên chờ, một lát sau, dường như là trong lòng có chủ ý, hẳn quay đầu lại nhìn Tử nhi mở miệng. "Nếu người không thể nắm Trộm Sói trong tay, bản quan sẽ tìm những người khác trông chừng hẳn".

"Vâng, đại nhân".

Hạng Thiếu Hoài xoay người ngồi trở lại trước án thư, vung tay lên. "Không có việc gì nữa, lui ra đi".

"Đại nhân, thuộc hạ còn có một chuyện muốn nhờ".

Hạng Thiếu Hoài nhướng mày. "Nói".

"Xin đại nhân phái thuộc hạ đi bắt Ngân Hồ".

"Người muốn bắt Ngân Hồ?"

"Vâng, thuộc hạ nghe Vinh hộ vệ nói, đã có tin tức Ngân Hồ, thuộc hạ hy vọng có thể thay Vinh hộ vệ tiếp nhận nhiệm vụ này, để Vinh hộ vệ ở lại trong phủ, bảo hộ đại nhân cho tốt cũng là cho thuộc hạ cơ hội lập công chuộc tội".

Nhiệm vụ đi bắt Ngân Hồ, vốn phân cho Vinh Ứng mà Vinh Ứng ngày mai sẽ xuất phát, Tử Nhi vào lúc này đề xuất làm cho hấn hơi do dự.

"Chuyện này."

Nàng quý một gói xuống, thái độ kiên quyết. "Xin đại nhân thành toàn cho thuộc hạ".

Hạng Thiều Hoài trầm ngâm, ngón tay gõ trên mặt bàn, sau khi suy tính rồi đồng ý lời thỉnh cầu của nàng."Được rồi, liền giao cho người".

"Tạ đại nhân, bây giờ thuộc hạ đi tìm Vinh hộ vệ, thuộc hạ cáo lui".

Nàng cung kính đi ra ngoài, mãi cho đến khi rời khỏi thư phòng của đại nhân, bốn bề hết sức vắng lặng, gương mặt kia không chút thay đổi, mới nhắm mắt lại, rốt cục nhẹ nhàng thở ra. Có thể thoát ly con sói kia là nàng cầu còn không được. Thật tốt, rốt cục có thể bình tĩnh trở lại, nàng một khắc cũng không thể chịu đựng ở lại bên cạnh hấn.

May mắn, nàng có thể không cần cùng nam kia nhân thực hiện thỏa thuận, thật là may mắn. . .

Trộm Sói đi Nam Huyện truy bắt phạm nhân, một lòng áp giải vào đạo lao quan phủ, giao nộp xong, chấm dứt nhiệm vụ này, hấn trở phòng.

Mười ngày không thấy nàng.

Trong mười ngày đó, trong đầu hấn tất cả đều là bóng dáng của Tử Nhi, vừa về tới phủ nha, hấn lập tức đi tìm nàng.

Quan sai huynh đệ nói không nhìn thấy bóng dáng của nàng, hấn đi hỏi bọn binh lính giữ cửa mới biết được nàng đã rời khỏi phủ nha, không ai biết nàng đi đâu. Một khi đã như vậy, hấn dứt khoát xông thẳng vào phòng của nàng, ở nơi đó chờ hấn trở lại. Hấn mở cửa, vào phòng, trong phòng bài trí đơn giản, sạch sẽ, giường nệm phẳng phiu giống như nàng, cẩn thận tỉ mỉ.

Hấn lắc đầu, trừ chiếc gương đồng, nữ nhân này ngay cả bàn trang điểm đều không có.

Ngồi ở mép giường, bàn tay nắm lấy chiếc chăn đơn, đặt lên mũi, nghe mùi hương của nàng, gương mặt cứng rắn, lạnh lùng đã nhu hòa không ít.

Đã nhiều ngày không thấy được nàng, trong đầu quanh quẩn hình bóng của nàng, mặc kệ là lạnh lùng, trừng mắt hoặc là tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, đều làm hấn tưởng nhớ.

Hấn chưa từng muốn nữ nhân nào, mới gặp nàng bắt quá cảm thấy nàng chỉ là nữ nhân xinh đẹp, không phải là nữ nhân có cá tính, hấn một chút cũng không hứng thú. Nhưng mà khi phát hiện ra chân tướng, hóa ra là nữ nhân lớn gan lại trầm tĩnh thì trong lòng hấn bị khơi dậy dục vọng chưa bao giờ có.

Hấn có dã tâm rất lớn, một khi coi trọng nữ nhân nào sẽ không cho phép nàng bỏ qua sự tồn tại của hấn. Hấn muốn nàng để ý, muốn trái tim lạnh lùng của nàng phải động tình đối với hấn.

Không lập tức muốn nàng là vì hấn càng có nhiều tham lam, hấn không chỉ muốn thân thể của nàng, còn muốn lòng của nàng. Mỗi mông cong lên nụ cười, hấn không đợi được khi nàng nhìn thấy hấn thì vẻ mặt nàng như thế nào. Hấn thích nhìn thấy nàng mất bình tĩnh, chứng tỏ là hấn có khả năng ảnh hưởng nàng, có thể lay động nàng, bởi vì hấn không cho phép nữ nhân mình coi trọng đối với hấn làm như không nhìn thấy, cũng bởi vì mệnh lệnh của người khác mà lẩn tránh hấn.

Hấn muốn gặp nàng, hôn nhẹ vào đôi môi của nàng, để an ủi hấn nhiều ngày tưởng niệm. Lần trước ở tửu quán, hấn cố ý đối mọi người tuyên cáo, nàng là của hấn, kể từ đó, hấn có thể độc chiếm nàng, không cho phép nam nhân khác có ý đồ với nàng.

Hắn ở trong phòng chờ, còn ngủ gật, mãi đến khi mặt trời chiều ngã về Tây vẫn không thấy bóng dáng xinh đẹp đâu.

Nàng đi nơi nào?

Trộm Sói đứng dậy, quyết định lại quay về quan phủ đi tìm, có lẽ nàng đã trở lại Nha phủ. Đến Nha phủ, hắn bắt một tên quan sai tới hỏi.

"Mộ Dung Tử đâu?"

"Không biết".

Hắn buông đối phương ra, lại bắt quan sai khác tới hỏi nhưng liên tục hỏi mấy chục người, không ai biết Mộ Dung Tử đi đâu.

"Mộ Dung cô nương có xuất hiện trong phủ lúc mặt trời lặn". Một gã quan sai nói.

Trộm Sói nhú mày, nhưng lại không ai biết nàng đi nơi nào, nàng hoàn toàn biến mất đã mấy ngày rồi?

27. Chương 7 .3

"Sói gia?" Quan sai chẳng những bị hỏi mà còn bị hắn chụp trong tay, kinh hãi khiếp đảm. Trộm Sói lúc này mới buông hắn ra, quan sai đối hắn cung kính vái chào, liền đi ra ngoài.

Trong này nhất định có vấn đề, trong lòng hắn có dự cảm không tốt, đồng thời muốn đi tìm nhân vật quan trọng, Mộ Dung Tử biến mất, khẳng định cùng người nọ có liên quan. Không nói hai lời, hắn nhanh chóng nhắm thẳng phòng nghị sự của Tuần phủ đại nhân đi đến. Giờ này, Tuần phủ đại nhân đang xem công văn các nơi đưa tới, bọn nha dịch báo lại, nói Trộm Sói cầu kiến.

"À?" Ánh mắt Tuần phủ đại nhân vẫn nhìn trên công văn, lãnh đạm nói: "Cho hắn vào".

"Vâng".

Không bao lâu, bóng dáng ngang tàng tiến vào, ngay cả lời vấn an không nói, lại không thực hiện "ba quỳ, chín lạy" mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Mộ Dung Tử đâu?"

Vinh Ứng đứng một bên lên tiếng khiển trách: "Làm càn! Nhìn thấy đại nhân, lại không quỳ xuống"

Hai tay Trộm Sói khoanh ngang ngực, miễn cưỡng nói: "Trong điều kiện quy hàng, không có điều này".

"Làm càn!" Ở Vinh Ứng rút kiếm ra, muốn dạy dỗ Trộm Sói trước, Tuần phủ đại nhân trầm giọng mở miệng: "Dừng tay".

Vinh Ứng thân hình dừng lại, lúc này mới lui về bên người đại nhân. "Vâng, đại nhân".

Về mặt Hạng Thiếu Hoài vẫn không đổi, không vì Trộm Sói vô lễ mà tức giận, trước sau vững vàng như núi, nếu Trộm Sói thật sự quỳ trước hắn, hắn sẽ cho là đối phương thần trí bị mơ hồ.

"Thật là khó được, người đến gặp ta? Nếu ta nhớ không lầm, muốn tìm được người còn phải ba thức giục bốn thỉnh cầu". Mỗi lần có chuyện quan trọng muốn tìm Trộm Sói, hắn không phải say rượu chưa tỉnh thì cũng là ở sòng bạc trắng đêm không về.

Trong lòng hắn thực hiểu được, Trộm Sói mặt ngoài quy thuận nhưng trên thực tế cũng không chịu phục tùng bất kỳ kẻ nào, vẫn làm theo ý của mình.

"Mộ Dung Tử đâu?" Hắn không nói nhiều lời, vẫn là câu nói kia, tới đòi người.

Tuần phủ đại nhân vẫn chưa trả lời, hắn tiếp tục phê duyệt công văn. Trộm Sói ánh mắt nguy hiểm, lạnh lùng trầm giọng chứa đựng nồng đậm tức giận. "Mộ Dung Tử ở nơi nào?"

"Ta sẽ đổi một nữ nhân khác thay thế nàng càng hợp ý người hơn".

"Ai nói ta muốn thay đổi?"

”Theo ta biết được, người đối với nàng có ý rất bất mãn”.

”Hài lòng hay không, đó là ta chuyện, với người không quan hệ”.

”Làm càn! Trộm Sói, đại nhân tha cho người nói chuyện vô lễ như thế nhưng ta không cho phép!” Vinh Ứng phần nộ nói, tên Trộm Sói thật sự quá kiêu ngạo .

Trộm Sói cười lạnh. ”Có lẽ cũng tốt, vô lễ cũng tốt, tóm lại, ta muốn biết, Mộ Dung Tử ở nơi nào? Lúc trước quy hàng thì chúng ta đã đưa điều kiện, người muốn đổi ý?”

”Bản quan nói tất nhiên giữ lời, nàng vẫn là của người, chẳng qua ta phái nàng đi làm nhiệm vụ”.

Trộm Sói trầm mặt xuống. ”Cái gì? Người phái nàng đi làm nhiệm vụ?”

”Đừng quên, ta chỉ là phái nàng đi hầu hạ người, nhưng nàng vẫn là thuộc hạ của bản quan, hơn nữa cũng là nàng tự nguyện”.

Trộm Sói cắn chặt hàm răng. ”Nàng đi đâu?”

”Đã là nhiệm vụ, há để cho người tùy tiện muốn hỏi thì hỏi sao, khi nào hoàn thành nhiệm vụ, tự nhiên nàng sẽ trở về, không có việc gì nữa thì lui ra đi”.

Cả người Trộm Sói tản ra hừng hực tức giận, Vinh Ứng lập tức che đậy trước đại nhân, ánh mắt cùng hẩn giằng co, chỉ cần Trộm Sói dám tiến lên nửa bước, cũng đừng trách hẩn xuất kiếm giáo huấn. Trộm Sói siết chặt nắm tay, cuối cùng, hẩn giận dữ xoay người bước ra khỏi cửa, cánh tay nắm chuôi kiếm của Vinh Ứng mới buông ra.

”Người này quả thực không coi ai ra gì, rất xảo quyệt, vốn tưởng rằng hẩn không quan tâm Mộ Dung, nhưng bây giờ lại nhất định phải tìm được Mộ Dung. Đại nhân, nhìn dáng dấp của hẩn rất quan tâm đến Mộ Dung”.

Tuần phủ đại nhân trầm mặt hừ một tiếng làm Vinh Ứng có cảm giác rất đáng nghi ngờ. ”Biết Mộ Dung cô nương đối Trộm Sói vẫn có sức ảnh hưởng, đại nhân không vui?”

”Hừ, tổn thất một trăm lượng bạc, có gì mà vui vẻ”.

”Cái gì?”

Lời nói của Đại nhân khiến cho hẩn không hiểu ra sao, một trăm lượng? Cái gì một trăm lượng?

28. Chương 7.4

Hạng Thiếu Hoài vốn tưởng rằng Trộm Sói không có hứng thú đối với Tử nhi, hẩn đang lo không tìm được nhược điểm để có thể khống chế con Sói giáo hoạt này, sư gia lại cam đoan với hẩn rằng Mộ Dung Tử biến mất, Trộm Sói sẽ tìm đến.

Không thể tưởng được thực bị sư gia đoán trúng làm cho hẩn thua một trăm lượng tiền đặt cược.

”Đại nhân?”

”Không có việc gì”. Tuần phủ đại nhân tiếp tục không buồn hé răng, phê duyệt công văn. Hẩn cảm thấy thật sự là không cam lòng.

Ở một nơi khác, Ôn sư gia phe phẩy quạt lông, thanh thời tiêu sái trong phủ, gặp gỡ quan sai các đại ca hàn huyền vài câu, nếu không chính là tìm người chơi cờ, uống trà, cuộc sống thật sự thích ý. Giờ phút này nếu không có việc gì, đại nhân cũng không gọi hẩn đến, không bằng đi ngủ trưa tốt lắm. Mới nghĩ vậy thì một trận gió lạnh quét qua, một người thần không quỷ không biết xuất hiện sau lưng hẩn, điểm vào huyệt vị bên hông hẩn.

”Sư gia, ta có việc hỏi người, người tốt nhất thành thật nói cho ta biết”.

Trên mặt Ôn tử mỉm cười, không quay đầu lại, nghe giọng nói này liền biết được là ai. "Hóa ra là sói gia, hôm nay thế nào lại rảnh đi tìm hạ quan nói chuyện phiếm vậy, trong giọng nói của ngươi dường như có mùi thuốc súng, là ai trêu chọc ngươi?"

"Bớt nói nhảm đi, Mộ Dung Tử ở đâu?"

Trên gương mặt nhã nhặn, anh tuấn bình tĩnh, không chút hoang mang hỏi lại: "A? Mộ Dung cô nương là người của sói gia, làm sao lại tìm hạ quan hỏi chứ?"

"Họ Hạng kia phái nàng đi làm nhiệm vụ, ngươi nhất định biết nàng đi nơi nào?"

Họ Hạng? Ở đây trong phủ nha, đại khái cũng chỉ có Trộm Sói mới dám vô lễ xưng hô đại nhân như thế, xem ra Mộ Dung cô nương mất tích, làm cho tên Trộm Sói nổi cơn tức giận! Thật đáng mừng, thật đáng mừng làm sao.

Sư gia cố ý thở dài. "Sói gia ngươi đây không phải làm khó ta sao, nói ra, đại nhân sẽ giáng tội ta".

Ngón tay đề xuống huyết vị bên hông hần tăng thêm một chút sức. "Không nói, ngươi sẽ phải chịu khổ".

"Ai da, tại hạ là một thư sinh mềm yếu, không chịu nổi sói huynh đệ dày vò đâu, được rồi, được rồi, ta nói, nhẹ một chút, ta sợ đau".

"Nói mau!"

"Ai ai ai, đừng nóng vội nha, tại hạ nói là được, là như vậy, Mộ Dung cô nương phụng mệnh đi bắt Ngân Hồ".

Nghe tới hai chữ Ngân Hồ, vẻ mặt Trộm Sói biến đổi, lập tức buông hần ra, người như quỷ my liền biến mất không thấy. Sư gia xoa thắt lưng, cười hi hi, phe phẩy quạt lông. Vội vã như vậy? Không thể nào, ha ha, giống như lão bà mình muốn sinh con, không còn thấy bóng dáng a.

Một gã quan sai đi ngang qua, thấy trên mặt sư gia đầy vui sướng, tò mò đi tới.

"Hắc, sư gia, hôm nay ngài tựa hồ đặc biệt cao hứng, có cái gì việc vui a?"

Ôn tử dừng lại. "Việc vui?" Hần phe phẩy quạt lông, gật gật đầu, càng tươi cười. "Thắng một trăm lượng, thật là một việc vui nhất".

"Thắng? Ngài đi đánh bạc?"

"Không, ta chỉ là đặt cược với người ta".

"A?"

Ôn sư gia cười nhạt không nói, vỗ vỗ vai quan sai, tiếp tục phe phẩy quạt lông, bước đi thanh thản tự đắc. Đi ngủ trưa thôi.

29. Chương 8 .1

Ngân Hồ chính là đạo tặc hái hoa ở Giang Nam. Bao nhiêu cô nương xinh đẹp nhà lành, được cha mẹ nâng niu, che chở trong lòng bàn tay, nuôi nấng lớn lên, hy vọng con gái của mình được gả vào chỗ tốt, giúp chồng dạy con, cả đời bình an suông sẻ vượt qua nhưng từng người một, ban đêm đang nằm mơ mộng đẹp đã bị Ngân Hồ bắt đi, mất tích ba ngày sau, lúc quan phủ tìm được các nàng thì từng cô nương giống như đã phát điên, sợ hãi kêu gào. Bởi vì trình tiết đã bị hủy trên tay Ngân Hồ, có cô nương vì không chịu nổi dả kích mà tự sát, không chết, tinh thần cũng trở nên không bình thường, xem như cả đời bị hủy.

Ngân Hồ ý thế làm vậy, hẳn là trong nhà ai có con gái mới lớn, nếu cha mẹ không có tiền đều không khỏi hết nghĩ biện pháp sai người đưa con gái đến chỗ bà con phương xa tạm lánh, nếu không chính là mau mau tìm cách gả chồng.

Những gia đình thế gia vọng tộc giàu có, người ta mời rất nhiều bảo tiêu ngày đêm bảo hộ con gái, nếu không phải là chuyện bất đắc dĩ, tuyệt không cho con gái ra khỏi cửa nhà, ngay cả Vương gia cũng vậy.

Người này có cô con gái rất xinh đẹp, hơn nữa đặc biệt lựa chọn người hộ vệ, căn cứ nguyên cứu của sư gia, Ngân Hồ phần lớn chuyên tìm những gia đình giàu có, có đông người bảo vệ, điều này đại biểu Ngân Hồ thích làm những việc kích thích.

Vương Nhu Nhu mười sáu tuổi là hòn ngọc quý trên tay Vương viên ngoại, nghe nói nàng sinh ra đã là người xinh đẹp dịu dàng, Vương viên ngoại đối với nàng yêu thương có thừa, bảo vệ quá mức.

Vì tránh cho Ngân Hồ tìm tới con gái mình, Vương viên ngoại nuôi riêng rất nhiều hộ vệ, ngày đêm bảo vệ nữ nhi, hơn nữa không cho phép nam nhân nào tới gần con gái, ngay cả người làm nam trong nhà muốn thấy mặt tiểu thư một lần, đều khó như lên trời.

Vương Nhu Nhu ở trong khuê phòng, gần như không ra bước chân ra khỏi nhà, mỗi ngày đều thuê thùa trong khuê phòng, nếu không phải thêu thùa may vá, chính là đánh đàn, viết chữ. Nha hoàn ra vào tất cả đều trải qua lựa chọn cẩn thận, từ nữ đều luyện qua võ công.

Ban đêm, phủ đệ Vương viên ngoại, trong phòng đèn đuốc xuyên qua tấm màn vải, có thể nhìn thấy thấp thoáng bóng dáng yếu điệu thướt tha.

"Hoàn nhi, Ngọc Bình, các người đi nghỉ ngơi thôi".

Kèm theo tiếng nói êm dịu, dễ nghe, bên trong bức màn vải một bóng dáng mảnh khảnh, nha hoàn hầu hạ, mái tóc dài buông nhẹ, cởi chiếc áo khoác trên người xuống, dáng điệu uyển chuyển như ẩn như hiện.

"Vâng, tiểu thư".

Nha hoàn Ngọc Bình cúi chào, thối lui ra khỏi khuê phòng, đóng cửa lại, chỉ còn Hoàn Nhi ở lại, đỡ tiểu thư trên giường, đắp chăn, tắt đèn đuốc, liền rời khỏi phòng, ngủ ở bên ngoài phòng khách.

Đêm nay đến phiên nàng canh cửa cho tiểu thư. Đêm Yên tĩnh, đã qua canh ba, người trên giường bỗng chốc mở mắt ra, lặng lẽ xuống giường, cặp mắt xinh đẹp kia trong bóng tối lần tìm cảnh giới.

Nàng lặng lẽ vươn tay, từ trên chiếc gối lấy ra một thanh đoản kiếm, chân trần dẫm trên mặt đất, đi tới phòng khách. Đứng sau bức bình phong, nàng cẩn thận liếc mắt nhìn, Hoàn nhi vẫn gục xuống bàn im lặng ngủ.

Hoàn nhi là một người cảnh giác, nếu có chút gì không đúng sẽ không gục xuống bàn ngủ đến bây giờ, chẳng lẽ là nàng quá đa nghi? nhưng nàng nhạy cảm tự nói với mình, dường như có người xông vào phòng.

Nàng đi qua, muốn gọi Hoàn nhi tỉnh lại, nhưng nàng mới tiến lên một bước, lập tức cảm thấy sau lưng có người, nàng phản ứng ngay lập tức, đưa đoản kiếm ra sau tấn công.

Cổ tay của nàng bị một bàn tay mạnh mẽ nắm giữ, đồng thời người cũng bị hơi thở cường hãn bao phủ, một cánh tay mạnh mẽ đem nàng ôm vào ngực, trước khi nàng mở miệng thì miệng đã bị phủ kín.

Là hân!

Nàng cảm thấy kinh hãi không thôi, chỉ cần bị người này hôn qua một lần, nàng liền nhớ kỹ nụ hôn thô bạo này, đoạt lấy môi, còn có hơi thở quen thuộc. Bởi vì quá mức kinh ngạc cho nên nàng do dự một chút, liền để cho đối phương có cơ hội đem nàng quay lại trên giường trong phòng.

Nụ hôn mạnh mẽ nóng rực, tham lam mút lấy đôi môi nàng, bờ môi đòi hỏi, ngọn lửa thiêu đốt, bùng nổ nhiệt tình, cuồng dã, hôn đến mức làm cho nàng cơ hồ chống đỡ không được, thật vất vả mới từ trong kịch liệt tìm ra một chút hơi thở ỉnh.

"Người tại sao lại ở chỗ này?" Mộ Dung Tử trường mắt nhìn vào đôi mắt sáng ngời, nóng rực của hân, tiếng nói rất nhỏ, nàng không dám tin nàng vừa mới tưởng nam nhân này là Ngân Hồ, lại là Trộm Sói.

"Người tại sao ở trong này? Vương Nhu Nhu cô nương". Tiếng của Trộm Sói chỉ đủ cho hai người bọn họ nghe, thối nhẹ vào da thịt mịn màng, trơn mềm của nàng.

Nghe ra, giọng nói của hân vô cùng mất hứng.

"Ta không thể nói".

"Tốt, vậy không cần nói." Môi lại lần nữa hôn xuống, hẳn vốn không nghĩ sẽ nói nhiều, vẫn còn muốn mút cái miệng nhỏ nhắn này cho đỡ thèm, thật thỏa mãn hẳn nhiều ngày nay đè nén dục vọng, cùng với kích động đến mức muốn chửi người khác, nữ nhân chết tiệt này lại dám đương làm mỗi nhữ kẻ khác.

30. Chương 8 .2

Nàng cố gắng tách môi hai người ra, thấp giọng cảnh cáo. "Người không thể ở trong này".

"Ta có thể."

Nàng tức giận cảnh cáo. "Ta có nhiệm vụ trong người, người ở trong này sẽ làm hỏng chuyện của ta".

"Người có nghĩ đến, ta sẽ chịu đựng được nữ nhân của ta để cho đạo tặc hái hoa kia chạm vào người?" Lời này thực làm cho nàng lại lần nữa kinh ngạc, trừng mắt nhìn Trộm Sói. Hẳn biết?

Hẳn biết nàng giả thành Vương Nhu Nhu, thiên kim của Vương viên ngoại ở đây ôm cây đợi thỏ nhiều ngày, mục đích là vì dẫn dụ hái hoa tặc?

Đây là nguyên nhân hẳn xuất hiện ở nơi này? Vì sao?

Giọng nói của hẳn giống như là người chồng đang ghen dữ dội, chạy tới hỏi tội không trung thành của nàng.

Nam nhân này rõ ràng không thích nàng, thậm chí làm nhục nàng, khi nàng nhận định nam nhân này đã chán ghét nàng thì hẳn lại bá đạo xuất hiện, hôn nàng môi, đối với nàng tuyên cáo, không cho phép nam nhân khác chạm vào người nàng.

Trái tim tĩnh lặng của nàng một lần nữa bị tảng đá to đập trúng, lại nổi sóng, thật lâu không thể bình phục, nhưng nàng từ chối bị quấy nhiễu.

"Ta không phải là nữ nhân của người".

Trong mắt hẳn bắn ra hai ngọn lửa, cơn tức trong lòng dâng lên, bất kể đôi môi này trốn tránh như thế nào, hẳn cũng có biện pháp tìm được chính xác, hung hăng chiếm lấy, trực tiếp thô bạo hôn vào, nói cho nàng biết, nàng là nữ nhân của hẳn!

Ngọn lửa trượt vào miệng nàng, tức giận nhào nặn, hung hăng dựa cái lưỡi thơm tho của nàng, giống như muốn đem cả nàng cắn nuốt. Nàng không thể không kinh hãi, hẳn muốn nàng? Ở trong này?

"Ta không ngại có người đến xem, nếu người muốn đánh thức mọi người". Nàng tức giận trừng hẳn, không thể tin được người này lại không chút xấu hổ, nói ra lời này nhưng tận đáy lòng nàng lại thật sự tin hẳn, tin tưởng nam nhân này tuyệt đối nói được, làm được. Nếu thật sự làm kinh động những người bên ngoài, hẳn tuyệt đối sẽ ở trước mặt mọi người tiếp tục làm chuyện hẳn thích, bởi vì hẳn không phải chưa làm qua, ở quán rượu kia một lần, hẳn liền chứng minh rồi.

Môi mỏng nở nụ cười, tiếp tục hạ mồm sói xuống da thịt mềm mại của nàng, hẳn biết nữ nhân quật cường này lấy lạnh lùng thay thế giấy giụa.

Muốn dùng lạnh lùng trừ tức lửa dục của hẳn? Không, đừng nghĩ!

Hơi thở cường hãn, hẳn đem nàng vây lại, không cho phép nàng xem thường, nàng càng trốn tránh, càng lạnh lùng, hẳn lại càng muốn đốt lên nhiệt tình của nàng.

Bàn tay to lớn, mạnh mẽ, lưỡi liếm hôn vào môi làm da thịt nàng một hồi tê dại như nhũn ra, toàn thân run rẩy, như muốn đem cả người nàng nuốt vào vực sâu không đáy. Nàng cắn chặt môi, không dám bực ra một tiếng rên. Nam nhân này lại đang tra tấn nàng, vốn tưởng rằng hẳn giống như lúc trước, không buông tha bất kỳ cơ hội nào làm nhục nàng, nhưng nàng sai lầm rồi.

Có lẽ nụ hôn của hẳn thực bừa bãi cần rở nhưng động tác của hẳn tuyệt không thô lỗ, mang theo khiêu khích, ôn nhu ve vuốt mặt nàng, vai nàng,. thân mình của nàng.

Vì sao nàng có một loại ảo giác là hắn yêu thương nàng? Vốn tưởng rằng hắn sắp có ác ý đoạt lấy nàng, sẽ làm nàng không chịu nổi nhưng lúc này sự mạnh mẽ không giống trước kia, dường như. hòa hợp giữa dịu dàng và sùng ái.

Ai dám chạm vào nàng, hắn sẽ là người đầu tiên làm thịt kẻ đó, hắn nói như vậy với nàng, đây là ghen sao? Vì sao nghe vào trong tai nàng làm nàng vui mừng chứ? Trái tim lạnh giá của nàng đang chống lại, từng chút một như bị ánh mặt trời làm tan chảy giá rét, nhiệt tình của hắn như giọt nước ăn mòn chẳng biết lúc nào.

Môi của hắn trên da thịt nóng bỏng, làm đầu óc nàng bắt đầu choáng váng, khi bàn tay hắn từ từ đi xuống, xoa nắn giữa hai chân mảnh khảnh, bàn tay thô ráp mang theo vô cùng ôn nhu, làm nàng không tự chủ được thở dốc, còn nảy thân lên, chỉ vì muốn nghênh hợp với hắn.

Nàng muốn kháng cự thì chợt kinh hãi khi thấy cõi lòng mình đang bị chìm đắm, trầm luân, ngón tay của hắn đang tra tấn nàng, nhưng cũng làm cho nàng vui thích Vui thích? Không, cái này chính là quỷ kế của hắn, nàng không muốn làm tiếp, không muốn. . . .

Trong bóng đêm, nàng nhìn thấy trên môi hắn nở nụ cười, không có tà khí, không có ngạo nghễ mà là nhu tình làm nàng không dám tin, dường như lâm vào trong mộng. Là hắn say rượu hay là nàng say rượu? Nàng không phân biệt rõ, chỉ biết là một khắc kia, khi hắn tiến vào, trong cơ thể nàng dâng lên niềm vui thích mãnh liệt dường như một cơn gió lốc cuốn nàng đi theo.

31. Chương 8.3

Trời tờ mờ sáng, Mộ Dung Tử đột nhiên tỉnh lại, cả đêm buồn ngủ, nàng lại không cần thận ngủ vùi.

Một nửa giường kia trống không, hắn đi rồi. Nàng chậm rãi đứng dậy, tối hôm qua, trắng đêm tình cảm mãnh liệt, làm cho nàng mệt mỏi, co quắp, ngồi trên giường nhưng lại thất thần.

Ta không muốn nam nhân khác chạm vào nữ nhân của ta. Lời này, khắc thật sâu vào lòng nàng, lau không hết, xóa không sạch, làm vẻ mặt lạnh băng của nàng chợt nóng lên ...

Mỗi một cái hôn của hắn, mỗi một cái vuốt ve, mỗi một sự kiện hắn làm đối với nàng, đến bây giờ vẫn còn làm lòng nàng dâng lên một trận kích động.

Đêm qua, hắn chiếm lấy nàng, mà nàng không thể phản kháng, tự giác trầm luân trong lòng của hắn, da thịt cọ sát nhau, nhiệt tình chưa tắt, làm tim nàng nghe dễ chịu, bắt buộc nàng nhớ tới từng chi tiết mỗi một khắc cùng hắn tình cảm triền miên, mãnh liệt. Mỗi một tác động của nàng đều bị hắn hôn qua từ đầu đến chân. Là ảo giác sao? Nàng cảm thấy hắn hôn lúc này và lúc trước không giống nhau, vẫn mạnh mẽ nhưng. dường như cũng phá lệ ôn nhu.

Hai tay không tự chủ được ôm lấy chính mình, thật kỳ quái nha, vì sao nàng tuyệt không tức giận hắn vô cùng thô bạo, ngược lại như là tấn nường vừa động phòng, ngược ngùng không chịu nổi? Không nên như vậy nha. Nàng run sợ suy nghĩ nhưng bị tiếng thét chói tai, khiếp đảm ngoài phòng làm cho nàng khôi phục thần trí.

Mộ Dung Tử không nói lời nào, dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo, rút trường kiếm, liền xông ra ngoài. Một nha hoàn bị kinh hoảng, hai chân như nhũn ra, ngồi bịch dưới đất, Mộ Dung Tử vội vàng tới, kéo nàng dậy hỏi.

”Xảy ra chuyện gì?”

”Mộ Dung cô nương, phía trên. phía trên.”

Theo hướng chỉ của nha hoàn, Mộ Dung Tử ngẩng đầu lên, cũng bị hình ảnh bên trên làm cho ngây ngẩn cả người.

Ở trong sân, trên một gốc cây ngô đồng to, một gã nam nhân bị trói gô treo trên cây, toàn thân chặt vật không chịu nổi, như là bị người hung hăng chính đốn, người cũng không biết là đã chết hay là ngất xỉu. Những người khác cũng vội vàng chạy tới, nhìn người trên cây, cũng đều khiếp sợ.

Nơi này canh phòng nghiêm ngặt, mọi người cả ngày lẫn đêm thay phiên nhau canh gác nhưng không một ai phát hiện ra, người nào đã đem nam nhân này treo trên cây nên cảm thấy kinh hãi không thôi.

Lúc mọi người đều đoán thân phận tên bị treo trên cây thì Mộ Dung Tử đột nhiên nhớ tới trước lúc nàng mệt mỏi ngủ thiếp đi, Trộm Sói ở nàng bên tai nói một câu như vậy: “Nếu có nam nhân vọng tưởng chạm vào người, ta sẽ làm thịt hắn! Xem hắn là hồ ly hay là chó!

”Là Ngân Hồ”. Nàng nháy mắt tỉnh ngộ.

Những người khác kinh ngạc nhìn Mộ Dung Tử.

”Mộ Dung cô nương? Kể trên kia. Chính là Ngân Hồ?”

”Đúng vậy”. Mộ Dung Tử cầm kiếm, nhắm phía trên phóng ra, mũi kiếm sắc bén của nàng, chặt đứt dây thừng không một chút sai lệch, sau đó bình tĩnh ra lệnh. ”Đi xem hắn đã chết chưa, không chết thì áp tải đi”. Trong lúc mọi người kinh ngạc, nàng trấn định xoay người quay trở lại phòng.

Bọn họ truy bắt đã lâu, tận lực tìm kiếm tung tích của Ngân Hồ, thật vất vả mới biết được tin tức Ngân Hồ xuất hiện nơi này, nàng thiết kế cạm bẫy, ôm cây đợi thỏ, chờ Ngân Hồ tự động tới cửa. Không nghĩ tới Ngân Hồ lại sa lưới !

Nàng biết là Trộm Sói làm, hắn bắt Ngân Hồ nguyên nhân là không cho phép nam nhân khác chạm vào nàng. Hắn. vì nàng mà đi bắt Ngân Hồ để tặng cho nàng. Hành động này của hắn, cho dù hắn có bá đạo chiếm đoạt nàng thì nàng cũng không thể hận được hắn.

Tin tức Ngân Hồ sa lưới đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, mọi người thi nhau thổi phồng câu chuyện, dân chúng thi nhau tán dương, tất cả mọi người đều tưởng Mộ Dung Tử nàng bắt được, chỉ có nàng hiểu được là Trộm Sói đã ra tay.

Vì không cho nam nhân khác chạm vào nàng cho nên tự mình truy bắt Ngân Hồ sao? Nàng không hiểu nam nhân này a, nhìn như vô tình lại có tình, nàng giống như bị một cơn gió lốc rung chuyển cả địa cầu cuốn đi, trái tim nàng không còn yên ổn.

Kể từ ngày đó, mỗi buổi tối, Trộm Sói đều đến ngủ cùng nàng trên giường.

Ban ngày, hắn vẫn ngang ngược, phóng túng, không chịu bắt luận kẻ nào sai khiến, uống rượu của hắn, muốn ngủ liền ngủ, muốn say liền say, không chút nào giống một quan sai, vẫn làm theo ý mình, cuồng dã phóng túng.

”Ta chỉ là quy hàng, chưa nói muốn phục tùng hắn”.

”Người đã không phục tùng thì không nên chạm vào ta”.

Trên giường, bên trong chiếc màn vải, hai người giằng co nhau, Mộ Dung Tử từ chối hầu hạ hắn. Nếu hắn không chịu làm nghĩa vụ của một quan sai, chẳng khác nào không giữ chữ tín, nàng không cần nghe theo hắn. Nam nhân này, đến lúc nửa đêm, người đầy mùi rượu trở về, nàng chưa đồng ý đã tùy tiện xông vào khuê phòng của nàng.

”Nhưng lần trước ngươi không từ chối mà”.

”Ta là bị ngươi thô bạo ép buộc”. Nàng nghiêm khắc sửa chữa lời hắn, không muốn để cho hắn cho rằng mình tự nguyện.

”Nhiệm vụ của ngươi, không phải là muốn mê hoặc ta sao, không muốn con sói giảo hoạt, phóng túng như ta đây ngoan ngoãn mê luyến ngươi sao?”.

Về mặt lạnh băng của nàng bị đả ứng, thì ra hắn đã biết toàn bộ, biết mục đích của đại nhân, biết nàng gần gũi hắn tất cả đều là vì làm hắn bị mê hoặc, nam nhân này đáng giận a, biết rõ như thế, lại đem nàng bốn cột.

”Ngươi chống lại mệnh lệnh của đại nhân, chẳng khác nào bội tín, ta cũng không cần thiết để mặc cho ngươi đùa bỡn nữa”.

Nàng không giả bộ cao thượng, cũng hiểu rõ mình là loại người nào, vì hoàn thành nhiệm vụ đại nhân giao cho, nàng nguyện ý đem chính mình dâng hiến cho hắn, chỉ để đổi lấy nhiều tính mạng quý giá, cứu dân chúng thoát khổ nạn.

Lòng của nàng luôn luôn trong sáng như gương, vững vàng không dao động, cũng bởi vì cố chấp cho nên nàng mới có thể chống đỡ tới hôm nay, làm lành không có dục vọng, giữ được tỉnh táo.

Cho đến khi gặp gỡ Trộm Sói, nàng cảm thấy sợ hãi phát hiện ra nam nhân này rất hiểu thấu lòng người, không ngừng đả kích bức tường phòng vệ của nàng, hắn luôn luôn đâm cho nàng vết thương chồng chất, làm nàng mất tỉnh táo hẳn mới cam tâm, mà trời đánh, nàng cảm thấy xấu hổ vì mình bị rung động, cho nên nàng sợ hắn, tránh né hắn ra.

Nhưng mặc kệ nàng trốn thế nào, hắn chính là đuổi theo cắn chặt không thả làm cho lòng của nàng không cách nào bình tĩnh được. Mỗi khi trong miệng nàng nói ra hai chữ đại nhân, Trộm Sói nghe rất chói tai.

32. Chương 8 .4

”Ta chống lại mệnh lệnh của tên kia là chuyện của ta với hắn, ta và ngươi, là chuyện hai người chúng ta, không phải người muốn thuần phục ta sao? Ta đang cho ngươi một cơ hội”.

Hắn tiến lên hôn nàng, lấp lại cái miệng này, không cho phép nàng nhắc tới hai chữ đại nhân, nhất định trong lòng của nàng chỉ có hắn, chỉ được phép có mỗi mình hắn mà thôi.

”Dừng tay! Trộm Sói”

”Ta gọi là Tiêu Trường Phong, nhớ kỹ tên này”.

Nàng sửng sốt, hắn là thật sự say rượu sao?

Nói tên thật cho nàng biết, điều này đại biểu cho cái gì? Nàng không muốn nghĩ gì khác, chắc là trong này có ý nghĩa gì rất đặc biệt. Trong lòng nàng kháng cự lại nhưng thân thể của nàng cũng không nghe sai sử lại nổi lên phản ứng.

Bàn tay của hắn giống như một cây đuốc đốt nóng da thịt của nàng, hắn mút lấy đôi môi nàng, vẫn là tình cảm mãnh liệt, bá đạo, ngay cả giác quan của nàng cũng muốn chiếm lấy.

Lòng nàng cảnh cáo nàng phải chống lại nhưng nàng hiểu được chính mình đã không cố gắng hết sức, nếu không, nàng sẽ không cảm thấy bị choáng váng, sẽ không cùng hắn hòa thành một khối thiêu đốt. Bộ váy mỏng trên người bị hắn cởi ra, lột hết không chừa một chút nào, hắn mút hôn cũng giống mưa to gió lớn cuốn lấy nàng, để cho nàng ngay cả muốn sao nhãng cũng không có cơ hội.

Hắn như là rất hiểu rõ nàng, biết nàng cố ý lạnh lùng, bàn tay xoay mặt của nàng, không cho phép nàng nhìn nơi khác, mà phải nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời thâm thúy của hắn. Hơn nữa lúc hắn tiến vào trong cơ thể nàng một khác, hắn nhìn chằm chằm mặt của nàng, giống muốn nhìn thấu từ đầu đến chân nàng, không cho phép nàng che dấu hoặc trốn tránh.

Nếu nàng cắn chặt môi, quật cường không chịu phát ra một tiếng rên rỉ, hắn liền chậm rãi nhấp nhô, cọ sát, tra tấn nơi mẫn cảm của nàng, hắn ra vào bên dưới càng thêm trơn bóng.

Nam nhân này thật đáng giận, giống như kẻ hắc ám vô lễ, đột nhập vào phòng nàng, dám đảo loạn cuộc sống của nàng.

Lúc hắn chinh phục nàng, đồng thời, hắn cũng rất khát vọng muốn được tra tấn nàng, muốn xem nàng vì hắn mà cười, hòa tan nhiệt tình của hắn, cho nên mấy ngày nay, hàng đêm hắn vẫn chịu đựng bên dưới thân có phản ứng nhưng không lập tức muốn nàng, là vì tự tôn của hắn không cho phép mình trở thành một cái quân cờ của người khác, lại càng không cho phép nàng giả vờ hiến thân cho hắn, mục đích chính là nhiệm vụ chó má hoặc là lấy lòng họ Hạng kia.

Nàng sẽ vì hắn mà cười sao? Hắn muốn nhìn nàng cười, chỉ vì hắn mà cười. Dã tâm của hắn rất lớn, muốn nàng chỉ thuộc về hắn, muốn người của nàng, cũng muốn lòng của nàng. Hắn ghen tị với Hạng Thiếu Hoài,

cái tên quan chết tiết kia, hẳn đối với Tử nhi có lực ảnh hưởng không nhỏ, khi hẳn biết được nàng vì truy bắt Ngân Hồ, bất chấp nguy hiểm mà đem chính mình ra làm mồi nhử thì quả thật hẳn tức điên lên.

Hắn sớm biết rằng, Tử nhi ngưỡng mộ họ Hạng, điều này làm cho hẳn tức giận, ghen tị muốn giết người, hẳn muốn đem nàng đoạt lấy, bởi vì hẳn là Trộm Sói, có dã tâm của cường đạo thô phỉ, nhắm chuẩn xác con mồi, tuyệt không cho phép người khác chia sẻ thức ăn.

”Người là nữ nhân của ta.....”

Hơi thở khàn giọng như là ra lệnh, hoặc giống như là lời yêu thương, không ngừng ở nàng bên tai nàng thì thầm. Hàng đêm quần lấy nàng triền miên, luôn lau mồ hôi đến khi trời sáng, nam nhân này nhất định làm nàng kiệt sức mới cam tâm. Tình cảm mãnh liệt qua đi, nàng vùng trộm nhìn hẳn, xác định hẳn ngủ thì nàng mới nhẹ lòng thở ra.

Hắn ôm nàng trong ngực rất ấm áp, rất an nhàn, nàng không nghĩ sẽ tham luyến cái ôm này, nếu muốn nàng nằm trong lòng một nam nhân, nàng phải nắm chắc chính mình tỉnh táo, cho nên nàng lặng lẽ đứng dậy, thừa dịp hẳn ngủ thì im hơi lặng tiếng rời đi, đem giường tặng cho hẳn, nàng đi tìm nơi khác ngủ.

Nhưng nàng mới bước, bên cạnh liền truyền đến tiếng nói thấp trầm. ”Đi đâu?”

Nàng chưa quay đầu lại, nhưng vẫn có thể cảm nhận một đôi mắt trong suốt trong bóng tối khóa nàng lại. ”Ta ngủ không được, muốn đi ra ngoài hít thở không khí một chút”.

Eo nhỏ bị cánh tay vững vàng ôm lấy, đem nàng trở về ôm trong lồng ngực, lại lần nữa tràn ngập hơi thở của hẳn, tiếng nói khàn khàn thổi sát bên tai của nàng.

”Đây là lấy cớ tránh né ta”.

”Ta không sợ ngươi, có cái gì phải trốn”. Khi không bị nói trúng tâm sự, làm cho tính tình lạnh nhạt từ trước đến giờ của nàng cũng không nhận được tức giận. Hẳn một tay ôm lấy nàng trở về, đặt ở dưới thân, nóng bỏng hôn nàng làm cho nàng cảm giác được hẳn đang cười.

Vì sao? Lúc nàng nghe theo hẳn thì hẳn tức giận, thậm chí làm nhục nàng, mà khi nàng không muốn làm bộ nữa, phản kháng hẳn thì hẳn lại đến phòng của nàng hàng đêm, đối với nàng bày ra nhiệt tình.

Lòng của nàng bị hẳn đảo loạn, rốt cuộc không hồi phục được như Mộ Dung Tử trước kia nữa rồi.

33. Chương 9 .1

Một hôm, Hạng Thiếu Hoài sai người tới truyền lệnh, muốn Mộ Dung Tử đến Hạng phủ một chuyến. Nàng lập tức chuẩn bị xuất phát, cưỡi ngựa, đi tới phủ đệ đại nhân. Thông thường, đại nhân nếu có chút chuyện giao phó, đều ở trong phòng nghị sự phủ nha, nhưng nếu có nhiệm vụ bí mật, đại nhân sẽ âm thầm phái người truyền lời nhắn cho nàng đến Hạng phủ một chuyến, phòng ngừa nhiều người biết càng phức tạp.

Khi nhận được lời nhắn, nàng liền lặng lẽ ra khỏi cửa, không muốn cho bất luận kẻ khác biết nàng đi chỗ nào, đương nhiên bao gồm cả Trộm Sói, đây là sự ăn ý giữa nàng và đại nhân.

Người gác cổng Hạng phủ theo lệnh của đại nhân đứng chờ ở cửa lớn, thấy bóng dáng nàng từ xa cưỡi ngựa đến, lập tức mở rộng cửa lớn để nàng trực tiếp cưỡi ngựa đi vào.

Đến chuồng, đem con ngựa giao cho người phụ trách trông coi, chăm sóc ngựa, nàng liền đi nhanh đến thư phòng phía trong, đại nhân luôn luôn ở đó chờ nàng. Trong Hạng phủ, tất cả mọi người đã trải qua huấn luyện, cũng đều biết đến Mộ Dung Tử.

Đi vào thư phòng, đóng cửa lại, Hạng Thiếu Hoài đang ngồi ở trước án thư chờ nàng, trên tay cầm cây bút lông dê đang viết chữ. Nàng không lập tức tiến lên quấy rầy, mà im lặng đứng phía sau.

Ánh mặt trời xuyên qua song cửa sổ vài tia nắng chiếu lên bức tranh Thủy Mặc (sông nước) treo trên tường, chữ viết mạnh mẽ, có lực, cách bày trí trong thư phòng rất tinh tế tỉ mỉ, bên trong im lặng, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim hót véo von.

Cuối cùng Hạng Thiếu Hoài đã vẽ xong, buông bút lông dề xuống, bên trong con người trầm ổn lúc này mới ngẩng lên, dừng ở lại trên gương mặt trầm tĩnh cơ hồ muốn hòa tan vào trong không khí.

”Đã để cho người đợi lâu”.

”Đại nhân nói quá lời”.

Lúc này ngoài cửa nha dịch đi tới bưng trà thơm cho hai người, tên nha dịch này cũng thông minh lanh lợi, biết rõ tính cách của đại nhân, nắm bắt thời gian chính xác, đại nhân không giao phó, nhưng hẳn đem trà luôn đúng lúc. Tên nha dịch cầm lấy ấm trà, rót vào chén hơn phân nửa, sau đó cung kính bước ra khỏi cửa.

”Ngồi xuống đi, cùng thưởng thức phẩm trà thơm với bản quan”.

”Vâng, đại nhân”.

Nàng ngồi xuống, nâng chén trà lên, ngửi mùi hương, nhẹ nhàng uống vào. Đợi khi uống được mấy chén, Hạng Thiếu Hoài mới chậm rãi mở miệng.”Người còn nhớ Bạch Thiệu Đông chứ?”

Nàng gật đầu. ”Trang chủ Thiết kiếm sơn trang”.

”Còn nhớ rõ mấy tháng trước, ta phái người đi Thiết kiếm sơn trang một chuyến?”

”Nhớ rõ, lúc ấy đại nhân muốn thuộc hạ đưa một phần lễ đến Thiết kiếm sơn trang cho Bạch lão phu nhân để mừng lễ chúc thọ, thuộc hạ đã ở chỗ đó nửa tháng cho đến khi tiệc chúc thọ của Bạch lão phu nhân chấm dứt mới rời đi”.

”Như vậy ấn tượng của người đối Bạch trang chủ như thế nào?”

”Bạch trang chủ làm người chính trực, thích làm việc thiện, là một người ngay thẳng”. Trong lòng nàng kỳ quái, không hiểu sao Tuần phủ đại nhân lại đột nhiên nhắc tới Bạch trang chủ.

”Người cũng biết, Bạch trang chủ lúc nhìn thấy người, trong lòng liền ngưỡng mộ với người, nhiều lần sai người đưa tin đến mời người tới làm khách, ngày lễ ngày tết, còn cho người đến tặng lễ”.

”. Bạch trang chủ, là người đa lễ, hiếu khách”.

”Đa lễ, hiếu khách, cũng phải xem đối tượng là ai”.

Trong lời nói của Đại nhân lộ ra tin tức, làm trái tim nàng nhảy dựng, mắt sụp xuống, tránh đi ánh nhìn của đại nhân.

”Ba ngày trước, Bạch trang chủ phái người tới thăm hỏi bản quan, còn tặng một phần đại lễ, người cũng biết, vì cái gì?”

Nàng lắc đầu.”Thuộc hạ không biết”.

”Đoán một chút xem”. Nàng nghĩ nghĩ, vẫn lắc đầu.”Thuộc hạ ngu muội”.

Về mặt Hạng Thiếu Hoài nghiêm nghị hiem thấy, lộ ra nụ cười ân cần, hòa ái.

”Bạch trang chủ phái người đến, hy vọng bản quan làm người mai mối, cầu hôn người”.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Hạng Thiếu Hoài, tuy rằng trong lòng đoán như thế, nhưng từ trong miệng đại nhân nói ra, làm nàng hoảng sợ.

Ở Thiết kiếm sơn trang làm khách nửa tháng, nàng biết Bạch trang chủ đối với nàng có tình ý, không chỉ tiếp đãi nàng long trọng mà ánh mắt hẳn nhìn nàng, lòng nàng sớm đã hiểu rõ. Nhưng chàng có tình, thiếp vô ý, từ đầu đến cuối, nàng vẫn lạnh nhạt, lễ độ, giữ một khoảng cách, hoàn thành việc đại nhân giao phó, tiệc mừng thọ của Bạch lão phu nhân chấm dứt, ngày hôm sau liền lên đường, khéo léo từ chối lời mời nàng ở lại của Bạch trang chủ.

34. Chương 9 .2

Sau đó, Bạch trang chủ đã phái người đến tặng lễ vật, mục đích đương nhiên là lấy lòng nàng. Lúc này đây, không thể tưởng được Bạch trang chủ lại phái người tới cầu thân.

"Bản quan muốn hỏi một chút, ý người thế nào?"

Nàng nhìn Hạng Thiếu Hoà, thấy trong đáy mắt hắn có ý cười, có thích thú. "Đại nhân hy vọng ta làm thế nào?"

"Thiết kiếm sơn trang ở trên giang hồ rất có tiếng tăm, bản quan cho rằng đây là một mối nhân duyên tốt, bản quan rất thích ý thức đẩy mối lương duyên này".

Trong lòng nàng rất căng thẳng. "Đại nhân hy vọng ta gả cho hắn?"

Tuần phủ đại nhân ôn hòa nói: "Còn nhớ, lúc ngươi mười ba tuổi bởi vì đói khổ lạnh lẽo, lưu lạc té xỉu ở bên đường, bản quan mang ngươi về nuôi dưỡng, ngoài dạy ngươi võ nghệ, cũng mời tiên sinh đến dạy ngươi cầm, kỳ, thư, họa, chỉ cần bản quan muốn ngươi học, ngươi đều không ngủ, nghỉ mà học tập, hơn nữa tư chất ngươi lại thông minh, cho tới bây giờ không làm cho bản quan thất vọng".

Ở trong trí nhớ của hắn, bảy năm trước, đứa nhỏ mười ba tuổi, nhưng lại có một đôi mắt rất lạnh lùng, đến nay đã lâu, trở nên xinh đẹp, cao quý.

"Người không phải là cỏ cây, ai có thể vô tình, ngươi là do một tay bản quan nuôi lớn lên, những năm gần đây, đối bản quan trung thành tận tâm, Bổn quan nói một, ngươi cũng không nghĩ hai, cũng không hề oán trách, vì dân chúng mà vào sinh ra tử, bản quan cũng rất lo lắng cho ngươi".

"Đại nhân."

"Ngươi cũng đã hai mươi, một cô nương nhà bình thường đến mười bảy, mười tám tuổi, đều đã gả làm vợ người khác, là bản quan sơ sót, ngươi hẳn phải có nơi chốn tốt, xứng đáng làm trang chủ phu nhân của Thiết kiếm sơn trang, cơ hội rất hiếm".

Nàng tránh đi tầm mắt của đại nhân, khẽ cắn môi. "Thuộc hạ không xứng".

"Bạch trang chủ là anh hùng hào kiệt, lịch duyệt phong phú, cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi, nếu là tiểu thư khuê các, hẳn nhìn không thích, mà hắn yêu thích người giống như ngươi như vậy, nữ nhân thông minh, hiệp nghĩa, bản quan tin tưởng, hắn sẽ đối xử tử tế với ngươi".

"Ta." Nàng trầm mặc, không biết có nên đồng ý hay không? mặc dù Đại nhân muốn xem ý tứ của nàng nhưng trong giọng nói, đại nhân có ý chờ mong, nàng hiểu được, đại nhân hy vọng nàng có thể đáp ứng việc hôn nhân này. Mà từ trước đến giờ nàng đều toàn lực hoàn thành tâm nguyện đại nhân, chỉ cần hắn mở miệng, nàng nhất định toàn lực ứng phó.

Nếu là lúc trước, nàng nhất định không chút do dự mà gật đầu, tuyệt không gì do dự, nhưng lúc này đây, nàng lại do dự, trong đầu lại hiện lên bóng dáng của Trộm Sói. Là chuyện gì xảy ra? Nàng ... do dự vì hắn? Tại sao nàng lại chậm chạp không có chủ ý gì?

Một bàn tay mạnh mẽ đặt trên vai nàng, Mộ Dung Tử ngẩng mặt lên nhìn đôi con ngươi trong suốt của đại nhân.

"Ngươi suy nghĩ một chút rồi hãy quyết định, ba ngày sau trở lại cho ta biết, thế nào?"

Bàn tay trên vai đột nhiên làm cho nàng cảm thấy thật nặng, nhìn đại nhân, nàng không nói lời cự tuyệt, cuối cùng, nàng cúi đầu.

"Thuộc hạ. sẽ suy nghĩ thật tốt".

Trở về chỗ ở, Mộ Dung Tử cả người ngây ngẩn, rơi vào trầm tư. Lấy chồng? Nàng không hề nghĩ ngợi, nàng cho rằng đời mình sẽ không lấy chồng, cũng không có ý định lấy chồng, nghĩ đến lúc về già, mình chỉ cần làm bạn với ánh đèn, một mình ẩn cư qua ngày.

Nàng có nên đáp ứng không?

Trong đầu, nhện không được lại hiện lên bóng dáng ngang tàng, khí phách kia. Trộm Sói luôn xưng chồng đối với nàng, hẳn tự ỉnh là chồng nàng, mà nàng chỉ cho là hấn trêu đùa cho vui, nhưng sâu trong trái tim nàng, lời nói đùa này của hấn như cơn sóng lặng lẽ làm rung động trái tim nàng.

Nhớ lần trước, làm nàng giả trang làm Vương Nhu Nhu dẫn dụ Ngân Hồ mắc câu, Trộm Sói lại xông vào phòng của nàng, đồng thời cũng xông vào lòng của nàng, hấn như thế nào lại tìm được nàng? Đến bây giờ nàng vẫn không hiểu, chỉ biết nam nhân này có biện pháp tìm được nàng, ngay cả Ngân Hồ cũng chạy không khỏi lòng bàn tay của hấn.

Cho tới bây giờ, ngoài đại nhân và sư gia ra, không có người nào biết được hấn mới là người lập đại công bắt Ngân Hồ, nhưng hấn không nói, cũng không tranh công. Hấn chỉ làm cho nàng hiểu được hấn bắt Ngân Hồ là vì nàng. Hấn thật là một nam nhân thần bí, nhìn như vô tình, lại nóng rực như một ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ, khi đêm đến, nàng cảm thấy đã quen thuộc được hấn ôm nàng vào lòng ngực, trong lòng nàng không khỏi thổ dài.

35. Chương 9.3

Đối với mùi của hấn, nàng đã rất quen thuộc, không có kháng cự, bởi vì kháng cự cũng vô dụng, ban ngày bọn họ cứ việc đối chọi gay gắt, nhưng đến ban đêm, tất cả tranh chấp dừng lại, hấn tìm lấy nụ hôn, mạnh mẽ vây quanh, mà nàng chỉ có thể ngoan ngoãn chịu đựng, bởi vì nàng cũng tìm lấy vòng ngực ấm áp, đến nỗi thể xác và tinh thần lạnh băng của nàng bị nóng lên.

Có lẽ chính là bởi vì như thế, cho nên nàng do dự. Hấn Có nghĩ tới cưới nàng làm vợ không? Hấn đối với nàng, rốt cuộc là chân tình hay vẫn ... chính là một hồi giao dịch?

Khi hấn biết được có người cầu hôn nàng, không biết sẽ phản ứng thế nào? Là nghe như không nghe thấy? Hay là giận dữ? Sau đó đem nàng vây ở trong lòng, tựa như mỗi một lần, mạnh mẽ công khai tỏ ý, nàng là của hấn.

Nghĩ đến đây, mặt nàng ửng đỏ, trong lòng lại dâng lên chờ mong.

Nàng quyết định đến hỏi hỏi xem ý tứ của Trộm Sói, bởi vì nàng muốn xác định tấm lòng chân thật của hấn.

Nàng đi vào phòng nha sai, bên trong đang có vài quan sai canh gác, bọn họ đang tán gẫu, tiếng nói không lớn, không nhỏ, vừa vặn để cho nàng còn chưa vào cửa nghe được rõ ràng.

"Trộm Sói này cũng quá kiêu ngạo đi chứ, đi sòng bạc thì thôi, thế nhưng còn ngang nhiên chạy đến Thanh lâu hưởng diêm phúc". Mộ Dung Tử dừng lại bước, đứng ở ngoài cửa không đi vào, lời này làm cho nàng kinh ngạc.

"Hấn đi Thanh lâu?"

"Đúng vậy, cũng là Nguyệt Hoa phường, Minh Nguyệt Lâu".

Những người khác ồ lên, mở to mắt. Nói đến Nguyệt Hoa phường, ánh mắt mọi người so với mặt trời vẫn sáng rực hơn, bởi vì một tháng trước đây, Nguyệt Hoa phường có một vị cô nương gọi Minh Nguyệt vừa đến, tạo thành náo động không nhỏ, mà vị Minh Nguyệt cô nương xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, rất tài hoa, không đến một tháng, đã trở thành hoa khôi của Nguyệt Hoa phường.

Bao nhiêu công tử muốn gặp Minh Nguyệt cô nương, còn phải xem nàng có nguyện ý hay không, chỉ có nàng gạt đầu, người ngoài mới có thể tiến vào Minh Nguyệt Lâu của nàng, cùng nàng ở chung phòng chuyện trò.

"Tên kia gặp được Minh Nguyệt? Còn được mời vào Minh Nguyệt Lâu?"

"Đúng vậy, nói chính xác là, nếu trong lúc vô ý ta không tận mắt thấy hấn đi vào Minh Nguyệt Lâu, đánh chết ta, cũng không tin được, gần đây cũng không thấy bóng dáng hấn, còn không phải bởi vì mỗi ngày chạy đến Nguyệt Hoa phường, thật khiến cho người ta tức giận! Tối hôm qua hấn không trở về, khẳng định là ngủ trong êm ái trắng đêm không về, thật sự không cam lòng".

Nghe như thế, trái tim Mộ Dung Tử như chìm xuống, ngực như bị một tảng đá đè nặng, nàng im lặng rời đi, cỡi ngựa đi thẳng đến Nguyệt Hoa phường.

Đèn mới lên rực rỡ, trước cửa thanh lâu rất đông khách, nhất là số một, số hai của Nguyệt Hoa phường, có đóa xinh đẹp Minh Nguyệt này, khách các nơi càng đổ xô đến, đông như trẩy hội.

Bọn công tử chờ gặp mặt Minh Nguyệt, tất cả cùng vươn cổ chờ đợi, hy vọng may mắn có thể đi vào Minh Nguyệt Lâu, cùng kiều nữ bí mật gặp mặt một lần.

Tuy nói có tiền là đại gia, có vàng, bạc là con rể, nhưng nếu đối phương là nữ khách, liền được dẫn đo, cân nhắc.

"Ai da, vị cô nương này, người không thể xông loạn vào!". Tú bà Từ Quý Nương Nguyệt Hoa phường vội vàng ngăn cản Mộ Dung Tử xông tới. "Nơi này là nơi nam nhân đến, người là tiểu thư khuê các, không thể tới nha".

Mộ Dung Tử lạnh lùng nhìn chằm chằm Từ Quý Nương."Ta đến tìm một người".

"Người muốn tìm ai a?"

"Trộm Sói".

Về mặt Từ Quý Nương tỉnh ngộ."Té ra là muốn tìm sói gia, ai nha, sói gia không có tới nha".

Mộ Dung Tử lạnh lùng liếc nàng ta một cái. "Ta biết hẩn ở chỗ Minh Nguyệt". Lời này vừa nói ra, mọi người ồ lên! Phải biết rằng ngay cả quan lớn quý hiển đều khó được gặp mặt Minh Nguyệt, nếu Trộm Sói thực ở Minh Nguyệt Lâu, mọi người đúng là hết sức không phục, còn có thể lớn tiếng kháng nghị a.

Từ quý nương cảm thấy kinh ngạc, nhưng ngoài mặt giả bộ bị oan uổng.

"Cái kia càng không thể có, Minh Nguyệt chúng ta chọn người gặp mặt, thực nghiêm ngặt thế nào, ngay cả Huyện đại nhân muốn gặp mặt Minh Nguyệt một lần cũng không dễ dàng, cô nương đừng nói lung tung nha, muốn tìm người mời đi nơi khác, chúng ta còn muốn buôn bán".

Mộ Dung Tử rất hiểu, Từ Quý Nương là người như thế, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ, đương nhiên sẽ không đem tình hình thực tế nói cho nàng biết, vì thế nàng liền sửa miệng.

"Tốt, ta muốn gặp Minh Nguyệt".

"Muốn gặp Minh Nguyệt? Kia càng không thể, người nhìn chúng ta này, tất cả công tử, đại gia đều muốn gặp Minh Nguyệt, Minh Nguyệt không phải muốn gặp là được nha, chiếu theo trình tự đến".

Mộ Dung Tử từ tay áo, lấy ra một thỏi vàng. "Như vậy có đủ hay không?"

"Ai nha cô nương, đây không phải là vấn đề có đủ hay không, từng đại gia này đều có thể đưa ra vàng".

Các nam nhân khác cũng liên tục gật đầu, đúng vậy, đúng vậy, muốn vàng có vàng, muốn người có người, lúc này đang thi đấu, so sức chịu đựng, nghị lực và vận may.

Mộ Dung Tử thu lại thỏi vàng, lãnh đạm nói: "Được rồi, ta đi".

Nàng xoay người giống như phải rời khỏi, phía sau, Từ Quý Nương lúc này mới vụng trộm nhẹ nhàng thở ra. Mộ Dung Tử chính là đi tới cửa lớn, đột nhiên nhẹ nhàng nhảy lên, lướt qua người Từ Quý Nương và những người liên can tạo thành bức tường người, trực tiếp nhảy tới trên bậc thang lầu hai, Từ Quý Nương sợ tới mức lại lần nữa thét chói tai.

"Mau ngăn nàng lại, ngăn nàng lại!"

Bọn người hộ viện Nguyệt Hoa phường, có ý đồ cản nàng lại, nhưng vừa tiến lên đã bị Mộ Dung Tử đánh bay trở về, làm bọn hộ viện ở phía sau đang tiến lên giống như quân bài ngã chồng vó.

Nàng bắt lấy một thanh lâu cô nương, lạnh giọng hỏi: "Minh Nguyệt Lâu ở đâu?"

"Ta không biết a!" Tiểu cô nương sợ tới mức run giọng liên tục.

Nàng run tay một cái, thân kiếm ra khỏi vỏ một đoạn, ánh sáng thân kiếm lóe lên làm cô nương kia sợ tới mức hít vào một hơi lạnh.

”Nói mau!”

Cô nương vội vàng dùng tay chỉ vào phía sau. ”Chỗ đó, có một thông đạo, đi qua cái cầu chính là.”

Mộ Dung Tử lập tức buông nàng ra, nhắm hướng cô nương kia nói, chạy đi.

36. Chương 9 .4

Minh Nguyệt là hoa khôi Nguyệt Hoa phường, có được sân riêng, so với cô nương bình thường tự nhiên càng rộng hơn, cũng càng hoa lệ hơn.

Nàng chạy thật nhanh vào phía trong viện, không một người nào, không một hộ viện nào ngăn cản được nàng, bọn hộ viện bình thường chỉ có thể ngăn cản bọn lưu manh ở địa phương, gặp phải tay có võ công như nàng, cũng chỉ có bị đánh hoặc bị đá xuống dòng nước. Lướt qua khúc cầu và ngọn núi giả có nước chảy róc rách, nàng bước lên bậc thêm đá vũ hoa (loại đá có màu sắc sắc sỡ), xuyên qua cổng vòm phía sau, một ngôi lầu lịch sự, tao nhã đập vào mắt, nàng đẩy cánh cửa điêu khắc tinh xảo ra, trực tiếp đi qua phòng khách, tiến vào trong phòng, quả nhiên bên chiếc gối thêu hoa đã nhìn thấy Trộm Sói, hắn đang nằm trên giường ngáy o o.

Quần áo hắn không chỉnh tề, không đắp chăn, nửa người trên cởi trần, mà nữ nhân hầu hạ một bên cũng kinh ngạc nhìn nàng.

Nữ nhân kia, quả thực rất xinh đẹp, quyến rũ, mềm mại như một đóa mẫu đơn điểm lệ. Nữ nhân đứng lên, mắt đẹp đánh giá nàng, đã có chút kinh ngạc.

”Xin hỏi cô nương.”

Mộ Dung Tử trực tiếp hỏi: ”Hắn ở chỗ này qua đêm?”

Minh Nguyệt liếc mắt nhìn Trộm Sói đang ngủ sâu, gật đầu nói: ”Đúng vậy”.

Mộ Dung Tử siết chặt nắm tay, gương mặt lạnh lùng, cổ cứng rắn, trừng mắt nhìn Trộm Sói trên giường ngáy o o, rồi nhìn nữ nhân một mình chăm sóc hắn, người sáng suốt cũng đều hiểu được, quan hệ của bọn họ vô cùng không tầm thường.

Chờ mong trong lòng vụn vỡ, cuối cùng, trong ánh mắt nàng trở nên lạnh giá.

Minh Nguyệt quan sát nữ nhân xinh đẹp lạnh lùng trước mắt, trong lòng khê động. ”Tiểu nữ là Minh Nguyệt, xin cô nương chỉ bảo.”

”Ta hiểu được”. Mộ Dung Tử bỏ lại những lời này phía sau lưng, ngay cả hứng thú giới thiệu mình với đối phương cũng không có, lập tức đi ra ngoài phòng, vừa vặn nhìn thấy Từ Quý Nương và bọn hộ viện thanh lâu thở hồng hộc, đuổi theo phía sau.

Từ Quý Nương vừa thấy Mộ Dung Tử từ trong phòng Minh Nguyệt đi ra, liền biết lần này thảm rồi, sói gia đã dẫn dò rõ ràng không cho bắt luận kẻ nào vào.

”Cô nương, người!”

”Không cần phải nói, ta lập tức rời đi”. Nàng lướt qua Từ Quý Nương và mọi người, lúc mọi người đang kinh ngạc, nàng cũng không quay đầu lại, nhanh chóng rời đi.

Từ quý nương vội vàng kéo Minh Nguyệt tới, hỏi: ”Sói gia thức dậy chưa?”

Minh Nguyệt cười quyến rũ một tiếng.”Yên tâm đi, hắn uống rượu, theo ta thấy đến ngày mai mới có thể tỉnh lại”.

Từ Quý Nương trái tim treo lơ lửng, lúc này mới buông xuống, vỗ vỗ ngực. ”May mắn sói gia không tỉnh, bằng không trách tội, lão nương ta đây đảm đương không nổi nha”.

”Quý nương, đây là có chuyện gì?”

Từ quý nương vung chiếc khăn trên tay lên. ”Ai biết được, nữ nhân này vừa đến đã tìm người, ta còn tưởng vị ấy là đại gia trong nhà, tìm tới cửa lý luận, kết quả vừa nghe là muốn tìm sói gia, ta đương nhiên không nói cho nàng biết, nàng lại xông tới, kỳ quái, nữ nhân này cũng thật hung hãn, đem toàn bộ người của ta đánh cho nằm bò càn trên đất”. Nói xong quay sang những người khác.”Không có việc gì, không có việc gì, đi làm việc đi, đi một chút đi”.

Sau khi đuổi mọi người, Từ Quý Nương mới dặn dò Minh Nguyệt vài câu, người cũng tức tốc rời đi.

Bây giờ, nàng sẽ không còn do dự. Sau khi rời khỏi Nguyệt Hoa phường, Mộ Dung Tử hạ quyết tâm, đi vào Hạng phủ, nói cho đại nhân biết quyết định của nàng.

”Người đáp ứng?” Tuần phủ đại nhân vẻ mặt ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng Tử nhi sẽ suy xét vài ngày, không ngờ nàng đi xong rồi quay lại, cho hắn câu trả lời chắc chắn.

”Đúng vậy”. Nàng ngẩng lên mặt, trút bỏ do dự, đổi thành vẻ mặt lạnh lùng, kiên định nói: ”Ta nguyện ý”.

Tuần phủ đại nhân đang nhìn vào mắt nàng, không thấy tia do dự như lúc trước, hứng thú nhướng mày suy nghĩ, chuyện gì làm cho nàng thay đổi thái độ trước sau, một trời một vực?

”Là nguyên nhân gì, làm cho người đáp ứng nhanh như vậy?”

Mộ Dung Tử trong lòng đau xót, vừa nghĩ tới Trộm Sói lưu luyến thanh lâu, cùng hưởng đêm xuân với Minh Nguyệt, lòng của nàng càng thêm cứng rắn, khôi phục lại như trước kia, cô độc, lạnh lùng. ”Thuộc hạ đã nghĩ thông suốt, đại nhân nói đúng, Bạch trang chủ là một đối tượng khó tìm được, nhất định sẽ đối xử tử tế với Tử nhi, gả cho hắn, là may mắn của Tử nhi”.

Tuần phủ đại nhân đương nhiên không tin lời nói của nàng, bất quá nàng có thể đáp ứng, chính là hợp ý hắn.

”Không hổ là Tử nhi của ta, một khi đã như vậy, bản quan sẽ trả lời cho Bạch trang chủ, nói cho hắn mang sính lễ đến, chọn ngày hoàng đạo.....”

”Không cần phiền toái, thuộc hạ tức khắc khởi hành, đi Thiết kiếm sơn trang trước”.

”Nhanh như vậy?”

”Đưa sính lễ, tốn thời gian, thuộc hạ chỉ hy vọng mọi việc hết sức giản đơn”. Thật ra, nàng là muốn sớm rời người này đi, làm nhẽ hết hy vọng, cũng không cần gặp lại nam nhân thật đáng giận kia, nàng cần phải chặt đứt hoàn toàn gút mắc với Trộm Sói, không còn muốn triền miên gấn kết.

Tuần phủ đại nhân gật đầu. ”Tốt, nếu người nguyện ý, bản quan đồng ý theo người, dù sao người cũng là ái tướng của bản quan, tiệc mừng cũng không thể qua loa, bản quan sẽ không để người ủy khuất, mấy ngày nữa, bản quan sẽ tới Sơn trang họp bàn chi tiết với Bạch trang chủ”.

”Cám ơn đại nhân”.

”Đi thôi”.

Mộ Dung Tử dập đầu từ biệt đại nhân, đứng lên, đôi mắt đẹp nhìn đại nhân, lưu luyến không nỡ chia tay, cuối cùng, nàng nén lại đau thương vào lòng, từ biệt Hạng Thiếu Hoài.

Tiến Mộ Dung Tử đi rồi, phía sau rèm cửa, Vinh Ứng và Ôn sư gia, mới từ bên trong đi ra. Vừa rồi đại nhân cùng Mộ Dung Tử nói chuyện, bọn họ nghe toàn bộ không bỏ sót một chữ nào.

Vinh Ứng tò mò hỏi: ”Không thể tưởng được Mộ Dung cô nương nhanh như vậy đáp ứng, đại nhân, như vậy được không? nàng chẳng hay biết gì?”

”Diễn trò phải diễn cho giống mới có thể buộc con sói giảo hoạt, ngang ngược, ngoan ngoãn phục tùng”. Hạng Thiếu Hoài sở dĩ muốn Tử nhi gả cho Bạch Thiệu Đông, thật ra là có dụng ý khác.

Trộm Sói mặt ngoài quy hàng hắn nhưng thực tế vẫn làm theo ý mình, căn bản không có để Tuần phủ đại nhân hắn vào mắt.

”Nếu không thể thu phục con sói này, về sau bản quan còn có thể thu phục dân chúng sao? Con sói này nghĩ rằng bản quan không làm gì được hắn, bản quan cũng muốn nhìn xem, hắn có bao nhiêu năng lực”.

Hạng Thiếu Hoài mỉm cười vừa lòng, cho rằng kẻ này tuyệt đối không có sơ hở, con người thâm trầm nhìn chằm chằm Ôn sư gia, nhìn hắn vừa phe phẩy quạt lông, vừa lắc đầu, dường như đối này kẻ sách từ chối cho ý kiến.

37. Chương 9 .5

Tuần phủ đại nhân nheo mắt bắn ra một tia nguy hiểm. ”Như thế nào, sư gia có ý kiến sao?”

Sư gia vội khom người cúi đầu. ”Hạ quan không dám, hạ quan chỉ lo lắng an nguy của đại nhân”.

Hạng Thiếu Hoài hừ lạnh một tiếng.”Người nói là con sói kia sẽ tìm bản quan tính sổ?”

”Có ta bảo hộ đại nhân, ai dám đối đại nhân làm càn! Kia Trộm Sói nếu dám gây bất lợi với đại nhân, ta sẽ không tha cho hắn”. Vinh Ứng nắm chặt chuỗi kiếm, vẻ mặt đầy quyết tâm, hắn đối Tuần phủ đại nhân trung thành và tận tâm, chấp nhận vứt bỏ tính mệnh, cũng không cho phép bất luận kẻ nào gây bất lợi cho đại nhân.

”Vinh đại nhân vốn lòng dạ son sắt, làm cho bản quan rất cảm động”.

”Đại nhân nói quá lời, đại nhân đối thuộc hạ có ơn tri ngộ, thuộc hạ sớm thề với lòng dẫu có sống chết vẫn trung thành với đại nhân”.

Tuần phủ đại nhân gật đầu cười nhẹ, quét ánh mắt về phía sư gia. ”Có vinh đại nhân bảo hộ bản quan, sư gia có thể yên tâm”.

”Vâng” sư gia khom người, hắn vẫn giữ nụ cười, không phản đối, cũng không nhiều lời, cũng cảm thấy hiểu được, Tuần phủ đại nhân muốn chinh đồn con sói kia nha.

Trộm Sói đã biết, khẳng định sẽ nổi điên, đại nhân đánh xuống con cờ này, không biết tên Trộm Sói ngang bướng, có chịu cùng đại nhân hạ bàn cờ này? Quan binh bất cường đạo, xem diễn trò này như thế nào.

Ước chừng, ngủ đến khi mặt trời lên cao, Trộm Sói mới tỉnh lại, hắn đuổi thẳng cái lưng mồi, cảm giác ngủ được cũng thật thoải mái. Nha hoàn thông báo nói Trộm Sói tỉnh, Minh Nguyệt lúc này mới đi vào phòng.

”Người rốt cục đã thức dậy”.

Trộm Sói lắc lắc cái cổ, thuận tiện đuổi thẳng tay chân, khớp ngón tay lắc rắc kêu vang, kêu nha hoàn bưng nước tới rửa mặt để tỉnh càng tỉnh táo một chút.

”Lúc nào thì xong hả?”

”Đều đến giữa trưa”. Minh Nguyệt xoay người phân phó.”Giúp sói gia chén trà tỉnh rượu”.

”Vâng, tiểu thư”

Trộm Sói tiếp nhận chén trà do nha hoàn bưng tới, uống một ngụm cạn chén, vị trà mát rượi, uống xong vào bụng, quả nhiên tốt hơn nhiều.

”Đêm hôm qua, Sói gia và mấy người Lý Tam thi rượu, ước chừng uống lên đến năm mươi mấy vò”.

”Bọn họ đâu?”

”Còn chưa có tỉnh đâu”.

Trộm Sói cất tiếng cười.”Thì ra là ta thắng”.

Minh Nguyệt lấy tay áo che miệng bật cười, lắc đầu. ”Ngay cả cái này cũng so đo, đàn ông các người nha, thật sự là hiểu chiến”.

”Vì theo chỗ tin tức của Lý Tam rất đáng giá”. Người khác nghĩ Trộm Sói hẳn đến thanh lâu, là vì nữ nhân, trên thực tế, hắn có mục đích khác.

Muốn nghe tin tức, phải đến nơi đây thị phi (rắc rối), rỗng, rần sống chung như: tửu lâu, sòng bạc, và thanh lâu là thích hợp nhất, lần trước, tin tức Ngân Hồ, hẳn chính là từ người tại Nguyệt Hoa phường lần tìm ra.

"Sói gia, ta trong lòng có nghi hoặc, trước sau vẫn không hiểu, rất muốn hỏi sói gia a".

"Nói".

"Sói gia đã có người trong lòng?"

"Hỏi cái này làm cái gì?"

"Bởi vì ta thích Sói gia thôi".

Trộm Sói tay cầm cái chén ngưng lại một chút, ngẩng ngía gương mặt xinh đẹp, đang xấu hổ, liền buông cái chén ra, bàn tay nâng cằm của nàng lên, áp hơi thở đến gần hỏi.

"Người cũng biết, ta vì sao tìm tới người".

"Đương nhiên là vì sói gia coi trọng ta thôi." Nàng cười quyến rũ, xinh đẹp như hoa, ít có nam nhân có thể thoát được vẻ đẹp động lòng người của nàng, hấp dẫn nam nhân ngay cả ba hồn bảy vía đều bay mất.

Ánh mắt Trộm Sói lười biếng mang theo ý cười. "Sai, tại hạ là thưởng thức cô nương phóng khoáng, tuy rằng đang ở nơi bướm hoa, lại vui vẻ, ưu điểm lớn nhất của người chính là không ham mê tiền bạc của nam nhân, lại càng không dễ sinh lòng ái mộ đối với người khác, nam nhân đối người cuồng dại, chỉ có bị người dẫm nát dưới lòng bàn chân, chết như thế nào cũng không biết".

"Ai nha, xem ngài đem ta nói như người không tim không phổi, biết nhau lâu như vậy, nói chuyện vẫn độc ác như vậy". Bàn tay mềm mại đẩy cái tay đang nâng cằm nàng ra, giọng nói thực vô tội, trên mặt lại cười đến sáng lạn.

Không có người nào biết, thật ra, nàng và Trộm Sói vốn là có quen biết, một tháng trước, Trộm Sói tìm đến nàng, nói muốn nàng giúp đỡ tìm hiểu tin tức, Trộm Sói rất ít nhờ vả người khác, thế nhưng lại hướng nàng mở miệng, lúc ấy, nàng liền một lời đáp ứng.

"Có một nữ nhân rất giống người".

"Hả?" Minh Nguyệt chớp chớp mắt đẹp, tò mò hỏi: "Ai?"

Trong đầu Trộm Sói hiện lên gương mặt xinh đẹp, quật cường, giống như đoá hoa mai trắng trong băng đất tuyết lạnh giá, ánh mắt vốn sắc bén cũng trở nên ôn nhu.

"Nhìn nàng rất lạnh lùng vô tình, lúc nàng đang cười, người nhìn không ra lòng của nàng, bất quá chính là nàng cố ý giả vờ, nàng mặc dù lạnh lùng, nhưng cũng hấp dẫn ta, ta cảm giác được trong lòng nàng cố chống đỡ, khó gần nhưng bên trong là một trái tim bốc lửa, nàng và ta là cùng loại người".

"Có phải nàng có một đôi lạnh lùng, khuôn mặt xinh đẹp vô song, mặc trang phục bó sát, là người đẹp núi băng nha?"

Trộm Sói nhăn mày."Người làm sao mà biết?"

"Nàng đã tới đây". Minh Nguyệt cố ý nói, không một chút để ý.

Bàn tay to bắt lấy cổ tay của nàng."Nàng đã tới đây?"

"Ai nha, người làm đau ta nha".

"Nàng đến lúc nào? Nàng nói gì ? Lại đi lúc nào ?"

Minh Nguyệt rút tay về, lẩm bẩm nói: "Xem người rất khẩn trương, đến tối hôm qua, cũng đi tối hôm qua, cái gì cũng chưa nói, bất quá sắc mặt rất khó coi, theo ta thấy, khẳng định nàng nhận định tối qua người đã trải qua đêm xuân cùng ta, sớm nắng, chiều mưa!" Nói mới một nửa bỗng dừng dừng lại, trong nháy mắt Minh Nguyệt đã không còn thấy bóng dáng của Trộm Sói.

"Ai nha, nhanh như vậy bỏ chạy, không thấy bóng người rồi?"

Minh Nguyệt che miệng cười khê, không thể tưởng được trên đời này, còn có người có thể làm cho Trộm Sói khản trương, nàng đoán, đại khái một thời gian Trộm Sói sẽ không đến nàng tìm hiểu tin tức. Ai, thiếu một người có thể tiêu khiển, thực nhàm chán.

Sau khi vội vàng chạy khỏi Nguyệt Hoa phường, Trộm Sói vội vàng đi tìm Tử nhi, hắn biết tử nhi hiểu lầm hắn, hắn và hoa khôi Minh Nguyệt của Nguyệt Hoa phường, cũng không phải loại quan hệ này.

Hắn phải đi nói cho nàng biết, hắn sợ dĩ đến Nguyệt Hoa phường, kỳ thật có mục đích khác. Vừa nghĩ tới người đẹp có thể hiểu lầm, hắn liền nhanh chân hơn, nghĩ rằng chỉ cần nói cho nàng biết sự thật sẽ không có chuyện gì nữa, nhưng hắn lại chưa biết được, lúc này Mộ Dung Tử sớm giục ngựa ra khỏi thành, lên đường đi Thiết kiếm sơn trang.

38. Chương 10 .1

Một gã nha sai, vội vội, vàng vàng chạy đến Hạng phủ lý, thần sắc kích động, dường như trời sụp, một đường từ trước viện chạy vào phía sau viện, ngoài miệng không ngừng hô: "Không xong ! Không xong ! Đại nhân không xong !"

Hạng Thiếu Hoài đang ở trong thư phòng đọc sách sử, đối với tiếng hô to từ xa đến gần vẫn bất động như núi, vẻ mặt bình tĩnh, không thấy một tia lay động, cho đến khi gã nha sai thở hổn hển chạy vào trong cửa, quỳ trên mặt đất.

"Đại nhân, không tốt, trộm, trộm, trộm, trộm, trộm, trộm,.." trộm nửa ngày, còn trộm không ra làm sao.

"Có chuyện gì từ từ nói, từng chữ, từng chữ một". So với người bị sợ hãi, hoảng hốt, Hạng Thiếu Hoài trước sau vẫn vững vàng, ngay cả mày cũng chưa nhíu chút nào.

Gã nha sai thật vất vả thở ra, đem câu nói không hoàn chỉnh lớn tiếng nói ra.

"Trộm Sói đánh tới rồi!"

"A?" Hạng Thiếu Hoài chẳng những không lộ vẻ kinh ngạc, còn nâng chén trà trên bàn uống một ngụm, dường như rất nhàn nhã, thoải mái, tin tức gã nha sai báo cáo cho hắn là việc nhỏ bình thường, không đáng ngạc nhiên.

"Đại nhân" Gã nha sai muốn khóc lên, hết lần này đến lần khác, đại nhân vẻ mặt không lo lắng nhưng hắn vội muốn chết.

Hạng Thiếu Hoài khép lại cuốn sách, đứng lên."Hừ, bất quá chỉ là con sói bị gặp đường cùng cần bậy thôi, chờ bản quan đi nhìn xem hắn có bao nhiêu năng lực". Hạng Thiếu Hoài vén áo bước ra cửa, hai tay chấp sau lưng, bước đi vững vàng, không chút hoang mang đi đến phía trước viện.

Phía trước, trên quảng trường, hộ vệ và đám quan sai xông tới bao vây xung quanh Trộm Sói, lúc này Vinh Ứng đại nhân đang đánh nhau với Trộm Sói, hai người hùng hực khí thế, ngang tài ngang sức, đao kiếm khuếch vang, xa xa truyền tới tai Hạng Thiếu Hoài.

Thấy đại nhân đến, trên mặt Ôn sư gia nở nụ cười, chấp tay vái chào."Đại nhân".

Con người lạnh lùng liếc nhìn Ôn sư gia đang hé ra khuôn mặt tươi cười ngênh đón, Trộm Sói đánh vào phủ, sư gia đã sớm nhắc nhở qua, Hạng Thiếu Hoài tuy rằng không cam lòng nhưng không thể không bội phục liệu sự như thần của hắn.

Hắn nhìn bóng người phía trước đánh nhau kịch liệt, môi mỏng nhếch lên một tiếng hừ lạnh. "Tên này to gan, lớn mật, thật sự dám đánh vào phủ".

Ôn sư gia cười nói: "Không cần gấp, không cần gấp, theo ngu kiến của hạ quan, tên Trộm sói này tuy rằng hung hăng, nhưng còn chưa tới mức nổi điên, đại nhân yên tâm".

"Mang đao đánh vào phủ đệ bản quan, là tội chém đầu, ngay cả mệnh đều không cần, còn không tính nổi điên?"

"Mục đích của Trộm Sói, chỉ là muốn gặp đại nhân, theo hạ quan phán đoán, hiện tại đúng là thời cơ tốt để đại nhân đàm phán cùng hần".

Hạng Thiếu Hoài ánh mắt lạnh lùng nhìn sư gia rồi chuyển ra phía trước, trầm ngâm trong chốc lát, liền lớn tiếng ra lệnh. "Vinh Ứng, dừng tay!"

Vinh Ứng vốn cùng Trộm Sói đang đánh nhau kịch, vừa nghe đại nhân ra lệnh, lập tức thu kiếm nhảy ra xa, trở về bên người đại nhân, mà các quan binh, hộ viện khác thì tạo thành bức tường người vây quanh che chắn trước mặt đại nhân, phòng ngừa Trộm Sói đánh bất ngờ.

Trộm Sói cả người đằng đằng sát khí, tay nắm chặt đại đao, gân xanh nổi lên, con ngươi âm độc hung hăng trừng mắt nhìn Hạng Thiếu Hoài, ánh mắt kia thật là muốn giết hần.

Hạng Thiếu Hoài hừ lạnh. "Người cầm đại đao, tự tiện xông vào phủ đệ của ta, muốn tạo phản sao?"

"Nàng ở nơi nào?"

"Không tên, không họ, bản quan sao biết người hỏi ai?"

"Họ Hạng kia, bớt giả bộ hồ đồ đi, mau giao ra Tử nhi đây!"

Trộm Sói trong lòng không thể không lo lắng, ngày ấy sau khi rời khỏi Nguyệt Hoa phường, hần muốn tìm Tử nhi giải thích rõ ràng nhưng Tử nhi cũng không trở lại, họ Hạng lừa hần, nói Tử nhi đi kinh thành một chuyến, hần lên kinh tìm nửa tháng, hoàn toàn không thấy bóng dáng của Tử nhi, lúc này mới phát hiện là kẻ điệu hổ ly sơn, vì thế hần gấp rút trở về, khởi binh tới cửa hỏi tội, lúc này, vừa đi vừa về là cả một tháng, làm cho hần tức chết không thôi.

"Người có ý đồ ám sát bản quan, đã phạm vào tội chém đầu, lại còn dám đồng dục cùng bản quan đưa ra điều kiện, người dựa vào cái gì?"

"Chúng ta nói trắng ra, bắt quả người muốn Trộm Sói ta nghe theo lệnh của người, làm việc cho người". Đại đao trên tay Trộm Sói ném xuống đất, từ vạt áo lấy ra một phong thư, hần lớn tiếng nói: "Ta dùng thứ này trao đổi Tử nhi với người".

Tuần phủ đại nhân cau mày suy nghĩ."Vậy là cái gì?"

"Ta tin đại nhân đối với phong thư này rất có hứng thú, Hoắc Thất người này, đại nhân hẳn là nghe qua đi?"

Nghe tới tên của Hoắc Thất, trong con ngươi Hạng Thiếu Hoài thoáng chốc như bó đuốc bùng cháy. Hoắc Thất là tên buôn muối lậu lớn nhất vùng duyên hải ở Giang Nam, hần cảm thấy thất kinh, không ngờ Trộm Sói biết Hoắc Thất này.

Trộm Sói vừa nhìn thấy vẻ mặt hần, liền biết đặt cược đã thắng, khoe môi cong lên, có một chút tà khí.

Tuần phủ đại nhân nhìn một tên thủ hạ ý bảo, một gã quan sai tiến lên, tiếp nhận phong thư trong tay Trộm Sói, sau đó giao cho Vinh Ứng, Vinh Ứng lại cung kính trình cho đại nhân. Hạng Thiếu Hoài mở lá thư, sau khi nhìn đến nội dung lá thư, từ trước đến nay gương mặt trầm lãnh rất khó phát hiện được thần sắc kinh ngạc, nhưng lại lần nữa trừng mắt nhìn Trộm Sói.

"Người có manh mối?"

"Ta không chỉ có manh mối, còn có bằng chứng vững chắc, hần buôn lậu như thế nào, đi đường bộ thế nào, cầu kết với ai, ta đều tra ra rất rõ ràng".

Vì điều tra chuyện của Hoắc Thất, hần đã phải âm thầm bố cục từ lâu, bởi vì buôn lậu muối tư quá mức cần rõ, lần đến các tỉnh, hơn nữa thế lực quá mức khổng lồ, thậm chí tự mình có quân đội, người ngựa, ngay cả triều đình cũng hạ lệnh tiêu diệt thế lực khổng lồ buôn lậu muối tư.

Từ ngay từ đầu, Trộm Sói biết Hạng Thiếu Hoài vẫn trăm phương ngàn kế muốn bắt lão đại phía sau màn buôn lậu muối tư, bởi vậy hần âm thầm điều tra lâu dài, trong mắt người khác, nghĩ hần chỉ ham mê rượu chè, bài bạc, lại lưu luyến thanh lâu, trên thực tế, là hần tìm hiểu tin tức.

Tốt, một con sói thông minh hơn người!

Hạng Thiếu Hoài không khỏi thầm giật mình, hơn nữa bưng tỉnh đại ngộ, vốn là Trộm Sói đã sớm có kế hoạch, dùng này văn kiện đến trao đổi Tử nhi, ngoài mặt thoát nhìn cả ngày không có việc gì, lười nhác không kèm chế được, kỳ thật đã sớm âm thầm bố cục, đến lúc quan trọng, mới lấy ra lợi thế cùng hần quyết đấu. Mà chết tiệt, lợi thế này gãi đúng chỗ ngứa, hoàn toàn chính xác tính khí của Hạng Thiếu Hoài hần, đúng là một giao dịch không thua lỗ.

39. Chương 10 .2

Trộm Sói ung dung vòng tay ngang trước ngực, không sợ Hạng Thiếu Hoài không động lòng, bởi vì hần rất hiểu trong lòng Hạng Thiếu Hoài muốn bắt được Hoắc Thất biết bao nhiêu, muốn tiêu diệt thế lực làm cho triều đình đứng ngồi không yên.

Hạng Thiếu Hoài đem lá thư chậm rãi nắm trong tay, bên trong ngoại trừ đề cập đến tên Hoắc Thất và những người trọng yếu bên ngoài, mặt khác còn có bốn từ máu chốt “Thiết kiếm sơn trang”.

Hần đã sớm hoài nghi, trang chủ Bạch Thiệu Đông của Thiết kiếm sơn trang và Hoắc Thất âm thầm cầu kết, đáng tiếc tra xét nhiều năm như vậy nhưng trước sau vẫn không tra ra được cái đuôi hồ ly Thiết kiếm sơn trang, Trộm Sói lại nắm giữ chứng cứ, bảo hần không vừa yêu vừa hận con sói này sao được, giỏi thật!

”Như thế nào? Đại nhân muốn một đao giết con sói ta đây cho hết giận? hay trao đổi điều kiện với ta, vụ làm ăn này chắc chắn không thể thua lỗ?”

Hạng Thiếu Hoài trong lòng biết rõ Trộm Sói nói đúng, chỉ cần ra lệnh một câu là có thể chế phục được con sói này, nhưng mục đích của hần lúc này không phải như vậy, hần muốn cái đầu của Hoắc Thất và vạch trần chiếc mặt nạ của Bạch Thiệu Đông trong nhiều năm qua. ”Người muốn điều kiện gì?”

”Ta chỉ muốn Tử nhi”.

”Không thành vấn đề”.

”Không, người không hiểu ý của ta, ta muốn nàng nguyên vẹn, nói cách khác, sau này nàng không còn nghe theo lệnh của người, cũng không còn là thuộc hạ của người mà hoàn toàn thuộc về ta, người không thể ra lệnh cho nàng”.

Hạng Thiếu Hoài nhíu mày, lạnh lùng liếc ánh hần một cái. Khá lắm, con sói này thật狡 hoạt, muốn một lần vắt vả, suốt đời nhàn nhã, chặt đứt nỗi lo về sau phải không?

Mắt nhìn xuống lá thư trong tay, suy tính thiệt hơn, Hạng Thiếu Hoài biết phải tiếp nhận điều kiện của hần.

”Tốt, bản quan đồng ý với người”.

Trong lòng Trộm Sói mừng thầm, hần biết Hạng Thiếu Hoài lắm mưu nhiều kế, không phải là kẻ dễ bắt nạt, nhưng là vị quan ngay thẳng, nói lời giữ lấy lời, hướng chỉ lại ở trước mặt nhiều người như vậy đáp ứng hần, chỉ cần chặt đứt quan hệ chủ tớ giữa Tử nhi và Hạng Thiếu Hoài thì sự tình sẽ tốt thôi.

Hần từ trong áo lấy ra một quyển sổ, lớn tiếng nói: ”Đây là sổ sách Thiết kiếm sơn trang, còn có toàn bộ đường dây liên lạc của bọn họ, địa điểm, ám hiệu để che dấu tai mắt người, cửa hiệu, tên người, tất cả đều ở trên”.

Nhìn quan sai tiếp nhận tập quyển sổ trên tay hần, sau đó giao lại cho đại nhân, Trộm Sói mới nói: ”Hiện tại nói cho ta biết, Tử nhi ở nơi nào?” Tuy rằng ngoài mặt hần rất bình tĩnh nhưng trong lòng gấp gáp muốn nữ nhân của hần quay trở về, không có tin tức của Tử nhi, làm cho lòng hần lo lắng không thôi.

Cầm quyển sổ và bản danh sách trong tay, Tuần phủ đại nhân giao cho Ôn sư gia, sư gia lật xem, sau đó nhìn đại nhân gật gật đầu, Hạng Thiếu Hoài lúc này mới nở nụ cười, chậm rãi mở miệng.

”Muốn gặp Tử nhi, phải đi Thiết kiếm sơn trang đi”.

Trộm Sói nhíu mày, đối với đáp án này rất kinh ngạc, mắt lộ hung quang.

”Nàng đi Thiết kiếm sơn trang? Người phải nàng đi chỗ đó tra án?”

”Không nên nói, trăm ngàn lần không nên nói”. Ôn sư gia ở một bên, dùng quạt lông che khuất miệng, nhỏ giọng nhắc nhở đại nhân.

Hạng Thiếu Hoài liếc hắt một cái. Không nói? Không phải là bảo hắt sợ Trộm Sói? Với tính nết ngạo nghễ, đương nhiên không thể chịu đựng được một tên giặc cỏ quá kiêu ngạo vạ nổi hắt, không để ý tới cảnh cáo của sư gia, hắt hừ một tiếng, cười nói.

”Nếu người kéo dài, chờ hết hôm nay, nàng đã là vợ của người khác rồi”.

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, trên mặt Trộm Sói tản ra sát khí làm cho người ta sợ hãi.

”A di đà Phật, thiện tai thiện tai.” Ôn sư gia trong miệng thì thào niệm, cũng thở dài, tiệc nuôi vẫn là tiệc nuôi, nhưng bảo vệ tính mệnh càng quan trọng hơn, lặng lẽ nhích ra một bên vài bước, cách xa đại nhân một chút.

”Người đem nàng gả cho Bạch Thiệu Đông!” Trộm Sói hai mắt phun lửa, tựa như ác quỷ muốn xông ra khỏi lồng, toàn thân bừng bừng sát khí, lạnh lẽo làm người ta hoảng sợ, làm cho bọn quan binh, hộ vệ sẵn sàng phòng bị.

Trộm Sói biết Thiết kiếm sơn trang vội vàng làm tiệc vui, nhưng không biết tân nương tử là người phương nào, cho đến lúc Hạng Thiếu Hoài nói ra khỏi miệng, hắt mới bừng tỉnh, lập tức hiểu được dụng ý của lão hồ li này, té ra đối phương đã sớm tính kế với hắt, cố ý đem Tử nhi gả cho Bạch Thiệu Đông mục đích là buộc Trộm Sói hắt nhúng tay vào chuyện của Thiết kiếm sơn trang.

Thật đáng giận!

”Ta đã cho rằng Trộm Sói ta đủ giả dối dễ tiện, không thể tưởng được người càng thêm âm hiểm vô sỉ!”

Hạng Thiếu Hoài thắng lợi mỉm cười, đối phương tức giận chửi mắng hắt, ngược lại hắt cũng không tức giận, mà xem như là lời khen ngợi hắt.

”Người nếu không đi nhanh, bản quan chắc sẽ thay người tiệc hận đoạn nhân duyên tốt này”. Hắt tin tưởng Trộm Sói sẽ không ngốc tìm hắt tính sổ, kéo dài thời gian, Tử nhi càng gặp nguy hiểm, cũng không hề sợ sệt, rốt cuộc, tất cả đều nằm trong sự khống chế của hắt, con sói này, trước sau gì cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nhận thua, thần phục hắt.

Trộm Sói tức giận tay nổi gân xanh, siết chặt hai đấm, các đốt ngón tay kêu lên răng rắc, nhưng cuối cùng, hắt vẫn xoay người, đi nhanh ra cửa.

Đang lúc mọi người nghĩ đến hắt vội vàng rời đi thì lại không ngờ tới, chân hắt vận sức hất nhẹ, thanh cương đao trên mặt đất bắn lên, chân kia xoay ngược, đá thanh cương đao bắn đi. Thanh đao sắc bén nhắm thẳng vào đại nhân, vì sự tình phát sinh quá mức đột ngột, không ai lường trước được Trộm Sói đã đi đến cửa vẫn đá một cước, ngay cả Vinh Ứng cũng không kịp ngăn cản.

Lưỡi đao xé gió bay tới, lướt qua đỉnh đầu Hạng Thiếu Hoài, cắt đứt một đoạn sợi đai màu lam buộc trên đầu, thoáng chốc, tóc dài rối tung rơi xuống, rủ tán loạn trên vai.

Mọi người nhìn không được hít một hơi sợ hãi, nhìn sắc mặt đại nhân xanh mét, chỉ cần thanh cương đao đi xuống một tấc nữa, Hạng Thiếu Hoài liền chết trắng cổ, đây là Trộm Sói cảnh cáo, hắt hiểu rõ, nếu như Trộm Sói muốn lấy mạng của hắt, cho dù có nhiều người cũng ngăn không được.

Sau khi cho đối phương một cảnh cáo, Trộm Sói lập tức lách mình ra ngoài cửa lớn, lên ngựa trên đường rời đi, để lại Hạng Thiếu Hoài sắc mặt khó coi vô cùng, hàm dưới căng ra, tức giận không chịu nổi mắt trợn trừng.

Ôn sư gia len lén trốn ở một bên thở dài, thì thào tự nói.

”Đó là lí do trăm ngàn lần không nên nói rồi mà.”

40. Chương 10 .3

Trên khuôn mặt xinh đẹp, tô chút má hồng, đôi môi đỏ tươi. Mộ Dung Tử đầu đội mũ phượng, mình mặc áo hồng bào, một bên là châu báu, tơ lụa tuyệt đẹp, tất cả đều được Bạch trang chủ phái người đưa tới để lấy lòng nàng. Mấy ngày nay ở lại Thiết kiếm sơn trang, Bạch trang chủ đối đãi nàng vô cùng tốt, kẻ hầu người hạ rất nhiều, mặc cho nàng sai khiến, mà Bạch trang chủ cũng thẳng thắn biểu lộ đối với nàng hết sức sủng ái.

Hôm nay là ngày thành thân, nàng sẽ cùng hắn lạy cúng tế trời đất, trở thành vợ của hắn. Có một nam nhân đối đãi tốt với nàng như vậy, nàng nên cao hứng mới phải, nhưng vì sao nàng không vui vẻ nổi? Bạch trang chủ tài hoa tuyệt đỉnh, vừa là nam tử có thân phận tôn quý, có biết bao cô nương đều mơ ước cũng không được, nàng nên thỏa mãn mới phải.

Bàn tay mềm mại không cẩn thận chạm vào một vật cứng ở dưới chiếc gối thêu hoa, là thanh đoản đao màu đen, lúc nàng đến Thiết kiếm sơn trang thì không tự chủ được mà mang theo nó.

Thanh đoản đao này là vật tùy thân của hắn. Nàng vẫn còn nhớ lần đầu tiên hai người gặp mặt, hai người độ sức bằng thanh đoản đao này, sau vài lần đánh nhau, lưỡi đao sắc bén có chuôi màu đen này, cứ như vậy ở lại bên người nàng, dùng làm vật hộ thân.

Nhẹ nhàng vuốt lớp vỏ màu đen giản dị của thanh đao, không quá nhiều lộng lẫy, cũng không chạm trổ hoa văn, giống như nó chủ nhân của nó, nhưng bên trong lợi hại, mê hoặc.

Ngoài phòng, đột nhiên truyền đến tiếng xôn xao. "Có thích khách! Người đâu bắt thích khách"

Thích khách? Mộ Dung Tử cảm thấy kinh hãi, người nào lại lựa chọn ngày đại hỉ, xông vào Thiết kiếm sơn trang muốn giết người?

Nàng đi ra ngoài phòng, vừa lúc nha hoàn vội vàng chạy từ ngoài vào trong, miệng đang la hét. "Không tốt, không tốt! Mộ Dung cô nương, có một nam nhân xông tới, tự xưng là chồng của cô nương, hướng Trang chủ đòi người, đang ở trước sảnh đại náo nha".

Mộ Dung Tử cảm thấy cả kinh, tự xưng chồng của nàng, sẽ không phải là....!

"Hình dáng hắn trông thế nào?"

"Nô tỳ không nhìn thấy rõ, chỉ biết là người nọ rất lợi hại, giống con khỉ trên mái ngói nhảy tới nhảy lui, tất cả mọi người bắt không được hắn, Trang chủ rất tức giận, bởi vì khách khứa đã đến rồi".

Mộ Dung Tử bỏ lại nha hoàn, quyết định chính mình đi xem chuyện gì xảy ra, làm cho nha hoàn sợ tới mức ở phía sau liên tục kêu to ngăn cản, nhưng người của nàng đã chạy nhanh ra phía trước sảnh.

Nhận lời mời của Bạch trang chủ, hôm nay tân khách đã đến đông đủ, giờ lành còn chưa tới, Bạch Thiệu Đông và Bạch lão phu nhân tự mình chiêu đãi đám khách quý đến tham gia ngày đại hỉ, nào ngờ, vào thời khắc quan trọng lại có người đến làm loạn, đứng trên mái ngói lớn tiếng ồn ào, nói tân nương tử là vợ của hắn, hắn là đến tìm người. Lời nói quá thái gây tổn hại tân nương tử như vậy, làm cho Bạch Thiệu Đông mười phần tức giận, còn khiến cho hắn ở trước mặt tân khách mất hết mặt mũi nên hạ lệnh cho tất cả thủ hạ, bắt lấy đối phương.

Mộ Dung Tử vội vàng đuổi tới phía trước, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên nhìn thấy trên mái ngói của Thiết kiếm sơn trang, bọn thủ hạ đang kiếm tấn công một nam tử, đúng như nàng dự đoán, đại náo Thiết kiếm sơn trang là Trộm Sói.

"Dừng tay!"

Lúc nàng lớn tiếng ra lệnh, bọn thủ hạ vốn đang khẩn cấp bắt lấy đối phương, toàn bộ dừng lại, Trộm Sói cũng sững sờ, con người bên nhón khi nhìn thấy trong đám người có một chiếc khăn lụa mỏng màu đỏ phủ trên đầu nương tử được kéo xuống, trong nháy mắt liền mất đi sát khí. Hắn rốt cục tìm được rồi nàng, nàng mặc y phục tân nương tử xinh đẹp vô song, càng làm hắn trong lòng nóng lên.

"Người tới làm gì?" Nàng lạnh giọng hỏi.

"Ta tới tìm nữ nhân của ta".

"Muốn tìm nữ nhân, đi thanh lâu, kỹ viện mà tìm, ở đây không có người người muốn!"

Nhìn khuôn mặt phẫn nộ, vẫn vô cùng xinh đẹp, làm hấn trái tim rung động. Quả nhiên nàng hiểu lắm, nhưng lại ăn quá nhiều giấm chua.

"Tử nhi, theo ta về đi".

"Ta với người đã không còn liên quan gì, mời trở về đi".

"Ta nói rồi, người là nữ nhân của ta".

"Câm miệng! Còn dây dưa không ngớt như vậy, cẩn thận ta sẽ không khách khí với người!" Nàng hạ quyết tâm, đối mặt hấn, ánh mắt đẹp lạnh hơn trời đông giá rét, đã ân đoạn nghĩa tuyệt, nói thẳng cho hấn biết, nếu hấn dám làm càn nữa, cũng đừng trách nàng không nể tình.

Bạch Thiệu Đông đi đến bên cạnh nàng, vòng tay ôm vai của nàng, công khai biểu hiện chiếm giữ.

"Đừng để ý đến hấn, ta đưa người trở về phòng, sẽ có người đến xử lý tên vô lễ này". Bạch Thiệu Đông ôn nhu nói nhỏ, ôm cô vợ chưa cưới, an ủi nàng vài câu, nàng nhẹ nhàng gạt đầu, để tùy ý Bạch Thiệu Đông ôm, xoay người sẽ trở về phòng.

Mắt Trộm Sói nhìn tình cảnh này, không khỏi nổi trận lôi đình, sắc mặt cũng chuyển thành âm trầm. Tốt lắm, buộc hấn ra chiêu hèn hạ phải không?

Bình thường nếu không đến lúc thật cần thiết, hấn không dễ dàng đem bảo vật trong hòm lấy ra dùng, nhưng bị bắt đắc dĩ thì hấn cũng chỉ tận dụng thật tốt.

"Người đã quên chúng ta đã đính ước chung thân với nhau, muốn không nhận phải không?" Hấn dùng rõ ràng lớn tiếng nói, buộc nàng dừng bước, xoay người lại giận dữ trừng hấn.

"Ta khi nào đính ước chung thân với người? Ít nói hươu nói vượn!"

"Như thế nào không có? Chúng ta chẳng những đính ước chung thân với nhau, còn trao đổi vật định tình! Ta tặng người một thanh đoản đao màu đen dùng làm vật hộ thân, người đã quên?"

Sắc mặt nàng cứng đờ, liếc nhìn Bạch Thiệu Đông một cái, thấy sắc mặt hấn khác thường, bởi vì Bạch Thiệu Đông có nhìn thấy trên người nàng mang theo một thanh đoản đao màu đen.

Nàng tức giận đến đỏ mặt tía tai. "Người lại nói lung tung, cẩn thận ta cắt đầu lưỡi của người!" Nam nhân này thật đáng giận, rốt cuộc, kiếp trước hai người có ân oán gì mà ngay ngày đại hôn của nàng, còn muốn buộc nàng đau khổ như thế?

Trộm Sói ngẩng đầu ưỡn ngực, mặt không đỏ, không thở gấp, tiếng nói vang dội, truyền khắp vào tai mỗi người khách tại hiện trường.

"Ta có vật chứng, nhìn đi, đây là vật định tình của người cho ta!" Nói xong, từ trong áo lấy ra một khối vải, rực rỡ cầm trên tay, để ọi người nhìn kỹ càng.

Nhìn các tân khách bắt đầu bàn bạc, có người nói: "Là chiếc khăn thêu của nữ nhân".

"Không đúng, thoát nhìn không giống nha".

"Cái gì khăn thêu, thấy rõ ràng, đó là chiếc quần lót của nữ nhân . .. Ai nha, là quần lót?"

Mọi người ghen hòng nhìn trần trối, mọi người không nhìn lầm, cái kia thật là một quần lót của nữ nhân, ánh mắt của mọi người, không hẹn mà cùng nhìn lại tân nương tử.

Mộ Dung Tử toàn thân cứng đờ, sắc mặt tái xanh, nàng quả thực không thể tin được, nam nhân này đề tiện, hạ lưu, vô sỉ như vậy, dám ở trước công chúng, không biết ngượng mà đem quần lót của nàng lấy ra, phát phơ trong gió. Một âm thanh giống như dây đàn bị căng ra, đứt gãy! xoảng một tiếng, trường kiếm ra khỏi vỏ, tân nương tử thở hổn hển nhảy lên, nhào tới đuổi giết. "Ta giết chết người!"

Nàng hận chết hấn, nếu không đem hấn phanh thây, thề không dừng tay!

Nàng đuổi giết, chính như lòng hấn mong muốn, bởi vì hấn muốn dẫn nàng ra khỏi nơi này, đây là biện pháp mang nàng rời Thiết kiếm sơn trang nhanh nhất, cũng phương pháp an toàn duy nhất.

Hấn ở phía trước, trốn Đông hiện Tây, phía sau mũi kiếm liễu mạng đuổi theo, không phải muốn chém một cánh tay, chính là chặt cái chân thối, tóm lại, không ở trên người hấn cắt khối thịt rơi xuống là không thể.

Hai người một trước một sau, hấn một mạch không đánh lại mà lắc chiếc quần lót, miệng toét cười tà, làm cho nàng tức giận càng thêm vận khinh công, không đuổi theo hấn, thề không làm người.

Cho đến khi dẫn dụ nàng cách xa bọn truy binh phía sau, Trộm Sói đột nhiên xoay mình một cái, nhanh như chớp nhảy đến phía sau nàng, làm nàng kinh hãi, không ngờ được hấn đột nhiên quay lại, kiếm trên tay nàng cũng không chút do dự đâm tới, đáng tiếc không kịp, đã bị hấn đón đỡ, chấn động đánh rơi kiếm trên tay nàng.

Hai người tay không đánh nhau, dốc toàn lực đánh nhau, nàng quá mức tức giận, chiêu thức rối loạn, bị hấn kiếm chặt hai cổ tay, đưa lên trên cao.

”Buông ra!”

”Tử nhi!”

”Không cần kêu ta, ngươi không xứng!” Nàng không khống chế được lại đá, lại đánh, lòng tràn đầy cảm xúc dồn nén như nước sông vỡ bờ, rốt cuộc không thể kiềm chế rống to.

”Vì sao làm nhục ta, vì sao muốn làm như vậy với ta!”

”Tử nhi!”

”Ngươi nói ngươi nói ta rốt cuộc chọc giận ngươi cái gì mà ngươi bức bách ta như thế”

”Tử nhi!”

”Ngươi nói đi!”

”Bởi vì ta yêu ngươi!” Hấn cũng rống lên.

Nghe tiếng rống này, cuối cùng làm cho nàng cả người ngẩn ra, không hề đá lại đánh lại, mà là ngơ ngác trừng mắt nhìn hấn.

”Ngươi. Nói cái gì?”

”Nghe cho rõ, ta Tiêu Trường Phong yêu Mộ Dung Tử ngươi, hiểu chưa?” Ánh mắt hấn kiên định, thẳng tắp nhìn vào mắt của nàng, từng chữ, từng chữ một nói rõ ràng cho nàng nghe.

”Ngươi yêu ta?”

”Đúng vậy” Nàng càng thêm tức giận, lại lần nữa giãy giụa rống to.

”Gạt người! Ta không tin, nếu ngươi yêu ta, vì sao muốn hành hạ ta, làm nhục ta, còn thương tổn ta!”

41. Chương 10 .4

”Bởi vì ta muốn người của ngươi, cũng muốn trái tim ngươi, đời này, mắt ngươi chỉ có thể nhìn ta, trong lòng chỉ có thể nhớ đến ta, ta muốn đem Hạng Thiếu Hoài đá ra khỏi trái tim ngươi, ném xuống hố phân!”

Cả người nàng chấn động mạnh, không thể tin được, trừng mắt nhìn hấn.

Té ra hấn sớm biết bí mật chôn dấu nhiều năm trong lòng nàng, biết trong tim nàng có tình yêu với đại nhân, cho tới bây giờ nàng không để cho người ta biết, cũng cực lực đè nén nhưng hấn vẫn nhìn ra, vẫn biết.

”Ta biết ngươi thích hấn, vì cái kia lão hồ ly, ngươi nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, thậm chí ngay cả tính mệnh của mình không để ý, điều này làm cho ta rất tức giận”.

Nói trắng ra, là hấn ghen, lòng đố kỵ đã mãnh liệt đốt cháy hấn.

Hắn không thể chịu đựng được vẻ mặt giả bộ của nàng, không thể chịu đựng được lúc nàng cười miễn cưỡng với hắn, chính là làm bộ, vì tự tôn nam nhân, hắn không cho phép nàng làm như vậy. Cho nên hắn cố ý làm nhục nàng, đơn giản là muốn vạch trần mặt nạ của nàng.

Chỉ có chọc giận nàng thì hắn mới có cảm giác được lấy trái tim của nàng, được nàng để ý; nàng hận hắn, chứng tỏ hắn có khả năng ảnh hưởng đến nàng, có thể cùng nam nhân kia đối đầu. Đang lúc hắn nghĩ phải mau chóng lấy được lòng của nàng thì nàng lại muốn gả cho nam nhân khác, hơn nữa, vẫn là họ Hạng làm mối, sao không làm hắn tức điên?

Hắn hận không thể làm thịt Hạng Thiếu Hoài! Lần này nói rõ ràng, làm nàng kinh ngạc không dám tin. Hắn yêu nàng? Đây là sự thật chăng?

Lúc nàng thật khổ sở hết hy vọng, cắt đứt nhớ nhung với hắn, đóng cửa trái tim, hắn lại hung hăng xông tới, nói cho nàng biết hắn yêu nàng, không chịu buông tha nàng, mà nàng, cũng không không chịu thua kém vì những lời này của hắn, buông khí giới đầu hàng.

Đôi mắt đẹp lạnh lùng rốt cục chảy xuống nước mắt, rốt cuộc không thể che giấu được tình cảm yếu đuối.

"Người đáng giận!"

"Tử nhi. . . ." Nước mắt của nàng làm hắn cảm động.

"Không cần! Không nên nhìn ta. . . ." Nàng không muốn để cho hắn nhìn thấy nước mắt của mình, muốn tránh ra chỗ khác nhưng là hai cổ tay bị hắn kiềm chặt, không thể đi được. Bàn tay hắn nâng mặt của nàng, quan sát mặt nàng một cách tỉ mỉ.

"Ta muốn cho người vì ta mà khóc, vì ta mà cười, tất cả vui buồn đều vì ta, ta muốn đem nam nhân kia hung hăng đá ra khỏi trái tim người, chiếm cứ người toàn bộ". Nếu trốn không thoát, nàng đành phải nhìn vào mắt của hắn. "Vì sao yêu ta?"

Nàng muốn biết câu trả lời, nếu hắn không cho phép nàng trốn tránh, như vậy hắn phải thẳng thắn thật lòng thật dạ với nàng.

"Bởi vì trên đời này người là nữ nhân duy nhất có thể cho ta cam tâm vì người mà chết".

Giọng nói của hắn kiên quyết, nói như chém đinh chặt sắt, lại lần nữa làm lòng nàng rung động, làm nàng ngạc nhiên thật lâu, không nói được gì.

Bàn tay đặt trên môi của nàng. "Muốn thuận phục ta, muốn ta nghe theo, rất đơn giản, giao trái tim cho ta".

Đối tượng mà hắn quy hàng, cũng không phải là Tuần phủ đại nhân mà là nàng, con sói sẽ không quy hàng bất luận kẻ nào, chỉ biết lựa chọn người làm cho hắn nguyện ý quy thuận, hắn lựa chọn nàng, chính là hắn đang đợi, chờ nàng giao trái tim ra, giờ khắc này, hắn chờ đã lâu rồi, mà hắn rốt cuộc không chờ nổi nữa.

Nàng có thể không đầu hàng sao?

Cả đời này, nàng chưa từng ở trước mặt nam nhân rơi nước mắt, nam nhân chết tiết này dám làm nàng rơi nước mắt, hoàn toàn không cho nàng cơ hội che dấu, lại muốn lòng của nàng phơi bày ở trước mặt hắn, khuất phục tình yêu cuồng nhiệt, say đắm của hắn mà không thể tự kiềm chế.

"Vì sao hiện tại mới nói cho ta biết? Vì sao đợi cho ta gả chồng rồi người mới nói những lời này?" Nếu hắn sớm nói rõ ràng một chút, nàng sẽ không xúc động chạy đến Thiết kiếm sơn trang, bằng lòng gả cho Bạch Thiệu Đông.

Trộm Sói thở dài, nữ nhân yêu mến của hắn, cuối cùng nguyện ý nghe hắn giải thích. Vì thế hắn đem kế hoạch của mình phun ra tất cả, nói cho nàng tất cả chân tướng.

Cái lão hồ li họ Hạng kia, sớm biết những năm gần đây Thiết kiếm sơn trang có vấn đề, Bạch trang chủ ngoài mặt là một đại người lương thiện, rộng rãi bố thí nhưng thực ra âm thầm cấu kết với Hoắc Thất, chuyên hoạt động mua bán, buôn lậu từ Nam đến Bắc, chỉ vì Thiết kiếm sơn trang thế lực khổng lồ, che giấu rất tốt, quan phủ trước sau vẫn không tìm được chứng cứ rõ ràng.

Cái lão hồ li kia, biết không thể nắm hắc trong tay, cuối cùng kiên quyết hạ con cờ này, hắc biết rõ tình thế bất buộc, lợi dụng Tử Nhi luôn trung thành và tận tâm với hắc, liền đem Tử Nhi gả cho Bạch Thiệu Đông, xem như tuyên bố với Trộm Sói, buộc hắc phải tìm ra chứng cứ buôn lậu chính xác của Bạch Thiệu Đông, nếu không sẽ lập tức nhìn thấy nữ nhân mà mình yêu thương gả cho nam nhân khác.

”Như vậy, người đã hiểu rõ chưa?” Mộ Dung Tử giương miệng, vẻ mặt kinh ngạc, hắc nhìn nàng, kiên nhẫn cho nàng thời gian suy xét.

”Người có thể khẳng định Bạch Thiệu Đông và Hoắc Thất là đồng bọn?”

”Muốn dò la tin tức, rất đơn giản, đi quán rượu, sông bạc cùng kỹ viện”.

Nàng càng thêm kinh ngạc. ”Người đi kỹ viện, là vì tìm hiểu tin tức?”

”Đúng vậy”. Hắc lại đem chuyện mình ở tử lâu và sông bạc làm thế nào âm thầm bố trí, và vì sao hắc cố ý ở lại thanh lâu, đầu đuôi ngọn nguồn nói cho nàng biết, để lấy sự tin tưởng của người ta, thậm chí hắc ở chỗ của Minh Nguyệt qua đêm, tất cả đều là vì che mắt kẻ khác, bởi vì tin tức của hắc là có từ chỗ Minh Nguyệt, bất kể là nhà ai muốn tiêu cực chuyển hàng, quan phủ xử án người nào, chỉ cần đi sông bạc và kỹ viện dạo một vòng là được rồi.

Nhiều năm qua, hắc ở sông bạc và kỹ viện có người, thanh lâu hoa khôi Minh Nguyệt, thủ đoạn giao tiếp hạng nhất, bất kể hạng người nào, là người giang hồ, thậm chí là quan phủ triều đình, lợi dụng những người giang hồ đi đây đi đó khắp nơi, tìm kiếm người nào, liền có thể nghe được tin tức.

Hắc tin vào sự thông minh của nàng, rất nhanh có thể suy một ra ba, hiểu rõ dụng tâm của hắc. Thì ra, hắc ở lại sông bạc và thanh lâu là vì tìm hiểu tin tức, bắt được Ngân Hồ, cũng là vì hắc đã sớm biết tin mới có thể đem tên Ngân Hồ giao hoạt tóm gọn.

”Như vậy người đã hiểu rõ chưa? Ta đã cùng đại nhân đàm phán điều kiện xong rồi, đem chứng cứ chính xác Hoắc Thất và Thiết kiếm sơn trang cấu kết nhau, giao cho hắc, hắc không còn là cấp trên của người, người được tự do, từ nay về sau, người không còn nợ hắc bất kỳ ân tình gì, cũng đừng nghe theo lệnh của hắc, biết không? Người không cần lại vì hắc bất chấp nguy hiểm tính mệnh”.

Nàng nhìn hắc, giống như là lần đầu biết hắc, hắc ung dung, thận trọng, mà hắc cũng nhìn nàng, bàn tay khẽ vuốt khuôn mặt dính đầy nước mắt, con người đen rất dịu dàng.

”Ta muốn cưới người làm vợ”.

Lời này, quả nhiên làm cho nàng sửng sốt, phải nói là giật mình, còn có chút vui mừng, hắc cong khóe môi, biết mình sớm nên cầu hôn nàng.

”Người muốn kết hôn với ta?”

Trộm Sói trầm sắc mặt. ”Nếu không có họ Hạng kia ở giữa gây khó dễ, người sớm là vợ Trộm Sói ta, lúc này đây, ta muốn người hoàn toàn thuộc loại ta, nếu kia lão hồ ly lại đến quấy rối, ta liền lên Kinh Đô tố cáo hắc cướp đoạt vợ người, phạm vào tội làm bại hoại thuần phong mỹ tục”.

Cuối cùng nàng nín khóc, mỉm cười, hắc lần này nói bậy, làm nàng nhẹn không được giờ nắm tay nắm trên ngực hắc một cái. ”Ai nói ta muốn gả cho người, ta còn chưa đáp ứng đâu”.

”Người đương nhiên gả cho ta, đừng quên, chúng ta đã trao đổi tính vật”.

Vừa nói đến này, nàng lập tức chuyển cười thành giận, thiếu chút nữa đã quên nam nhân này đáng giận đến cỡ nào, mặc kệ hắc bắt đắc dĩ cỡ nào, cầm quần lót của nàng ở trước công chúng tuyên bố với người, thật sự làm cho người ta rất tức giận!

”Người còn dám nói, ta còn chưa tính món nợ này với người! A!”

Miệng của nàng đã bị đôi môi phủ kín, ngăn chặn lời mắng chửi của nàng. Vẫn nhiệt tình hôn nàng, trái tim lạnh lùng của nàng cuối cùng cũng bị hắc hòa tan.

”Nương tử thân yêu, sau khi gả cho ta sẽ không lo không có thời gian tính sổ, hiện tại việc cần kíp quan trọng chính là chúng ta chạy thoát thân”. Xa xa tiếng người xôn xao, nhắm hướng bọn họ đuổi tới, nàng

ngồi lại cũng đứng, không thể để lỡ chính sự, gật gật đầu, lần đầu tiên trong đời thật lòng lộ ra nụ cười ngưỡng ngừng, làm cho hắn sững sốt.

Nụ cười kia làm người ta vui vẻ, thoải mái, làm tim hắn sôi trào, nhin không được lại cúi đầu hôn nàng. Lòng của nàng, rốt cục cũng thuộc về hắn !

Thật vất vả kiềm chế được xúc động, không quan hệ, muốn động phòng, còn có cơ hội, Trộm Sói mang theo tân nương, biến mất ở chỗ sâu trong rừng.

Lần này, hắn sẽ không buông nàng ra nữa.

42. Chương Kết

Trong vườn hoa Hạng phủ, dưới gốc cây ngô đồng, hai chiếc ghế đá và một bàn đá. Tuần phủ đại nhân ngồi ở ghế đá, con người đen âm trầm nhìn xuống bàn cờ trên bàn đá, suy tính xem đánh xuống con cờ thế nào. Ngồi ở phía đối diện là Ôn sư gia tiếp hắn đánh cờ. Nhìn ván cờ, Tuần phủ đại nhân thở dài.

Hiếm thấy, đại nhân thở dài như vậy nha?

"Đại nhân sao lại thở dài?"

Hạng Thiếu Hoài ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía vườn hoa kế bên, một đóa lan màu tím mới nở, sư gia thấy thế, lập tức hiểu ý.

"Đại nhân nhớ tới Mộ Dung cô nương?"

Tuần phủ đại nhân nhẹ nhàng gật đầu."Hy vọng con sói kia, có thể đối xử tốt với Tử nhi".

Sư gia nghe vậy, vẻ mặt không thể tưởng nổi. "Đại nhân đang lo lắng cho Mộ Dung cô nương?"

"Tử nhi dù sao cũng là ta một tay huấn luyện thành người, bản quan đương nhiên phải lo lắng".

"Không thể tưởng được đại nhân cũng có lúc dịu dàng nha". Giọng nói này, nghe như có ý nói cho dù mặt trời mọc ở hướng Tây, cũng không có khả năng.

Con người lạnh lùng chợt quét đến."Như thế nào? Người nghĩ rằng ta máu lạnh sao?"

"Hạ quan không dám, hạ quan không dám."

Đại nhân hừ lạnh, ngoài miệng nói không dám, nhưng trên vẻ mặt đầy tươi cười, nhìn một chút cũng không thấy hai chữ "Không dám".

Bất quá, nghĩ tới Trộm Sói đã biết hắn đưa cho Tử nhi một món quà, chắc là lại có phản ứng, môi mỏng bất giác cong lên cười đắc ý, kia con sói khẳng định là tức giận thở hổn hển, nhưng cũng chẳng có cách nào.

Nhìn nụ cười quỷ dị trên mặt đại nhân, Ôn sư gia cẩn thận hỏi. "Trong lòng Đại nhân dường như rất vui vẻ?"

"Như thế nào? Bản quan không nên vui vẻ sao?"

"Không, không, không, hạ quan cho rằng, thiếu Mộ Dung cô nương là thủ hạ đắc lực, đại nhân không được thoải mái".

"Hừ, Trộm Sói cho rằng cưới Tử nhi làm vợ, sau khi trở thành vợ của hắn thì bản quan không có cách sao".

"Từ xưa đến nay, lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó, Mộ Dung cô nương nếu gả cho Trộm Sói thì nên theo hắn". Có ẩn ý nói muốn Mộ Dung Tử kiểm chế Trộm Sói là không thể thực hiện được, dù sao Mộ Dung Tử đã không còn là thuộc hạ của đại nhân.

"Muốn kia con sói ngoan ngoãn phục tùng bản quan, biện pháp còn nhiều, rất nhiều".

Lời này làm cho Ôn tử nhướng nhướng mày, biết trong lòng có quỷ. "Nghe qua, dường như đại nhân đã có kế sách rồi?"

"Không cần nghĩ đến, đã làm rồi".

Nhìn khoe miệng đại nhân nở nụ cười thần bí, sư gia càng thêm tò mò.

”Hạ quan muốn xin đại nhân, có thể chỉ giáo một chút”.

”Người đoán xem”.

Sư gia dẫn đo suy nghĩ, xoay trái, xoay phải, quạt lông trên tay cũng không ngừng phe phẩy, suy nghĩ nửa ngày, chính là nghĩ không ra chủ ý gì.

”Như thế nào? Vốn xưng là thiên tài Ôn sư gia lại không thể nghĩ ra được chuyện gì?”

”Hạ quan ngu muội, không bằng một phần vạn (1/120.000) sự thông minh tuyệt đỉnh của đại nhân”.

Hừ, người này giả bộ cười, lấy lùi làm tiến, bất quá trong lòng hắc hèm nay rất tốt, không chấp nhặt với sư gia. Tuần phủ đại nhân cong môi, hắc nói đã để lại một chiêu ngoan độc đối phó Trộm Sói, sư gia nghe vậy, sắc mặt lộ ra vẻ khoa trương, đồng thời, ngón tay cái giờ ra. ”Đại nhân, thật sự là biện pháp hay”.

Tuần phủ đại nhân hừ hừ cười lạnh, xem ra, hắc hạ xuống nước cờ này là cực kỳ vênh vang đắc ý.

”Quả nhiên đủ gian.”

”Người nói cái gì?” con người ác liệt quét đến.

”Hạ quan bội phục, hạ quan bội phục, có đại nhân, triều đình thật may mắn, là phúc của dân chúng”.

Nhìn sư gia thất lưng cong đến muốn đụng đất, trên mặt vẫn nở nụ cười, nhũn nhặn, lễ độ, Tuần phủ đại nhân thế này mới thu hồi tầm mắt sắc bén.

”Đến lượt người, mau đi”.

”Vâng, vâng, hạ quan đi con cờ này”.

Dưới tán cây Ngô đồng, hai nam nhân tiếp tục đánh cờ, gió nhẹ thổi đến, thổi rơi xuống đóa hoa, theo gió bay lên, dạt về phía xa xa.

Bên kia, Trộm Sói mang theo tân nương tử Mộ Dung Tử, cười hai con ngựa, một mạch ra khỏi thành, từ nay về sau, bọn họ bước đi trên con đường mới.

”Tử nhi, người muốn đi nơi nào?” Nhìn đám mây chân trời xa, nhìn phong cảnh non xanh nước biếc, Trộm Sói quay đầu lại, nhìn vợ của hắc.

”Bất kể là sa mạc cát vàng, hoặc là nơi không có một ngọn cỏ, chồng đi nơi nào, ta đều theo nơi ấy”.

Mộ Dung Tử quay lại hắc, nở nụ cười xinh đẹp, trong sáng, nàng không sợ chịu khổ, tỏ ý rất hiểu rõ, sau này mặc kệ đi đến nơi đâu, gặp được chuyện gì, nàng và chồng cùng nhau vinh nhục, cả đời có nhau.

Trộm Sói nhìn nàng thắm thiết, nở nụ cười phóng khoáng, bọn họ là người giang hồ, bản không chú ý chuyện vật vãnh, chỉ cần đối phương ở kề bên thì tìm cuộc sống ở nơi nào, nhà ở đâu cũng vậy.

”Tốt, chúng ta đi Vong Ưu cốc”.

”Vong Ưu cốc?”

”Ta có một lão bằng hữu, ẩn cư nơi đó, hắc là một quái nhân, y thuật cao siêu, không bằng nhân cơ hội này đi bái phỏng hắc đi”.

Vong Ưu cốc này, nàng đã nghe qua, nhin không được kinh ngạc. ”Chồng à, có đúng là Minh Vương sống ở Vong Ưu cốc? Mà người nói vị lão bằng hữu kia sẽ không phải là Minh Vương chứ?”

”Đúng vậy”.

Té ra chồng nàng và Minh Vương có quen biết, kinh ngạc đồng thời, nàng cũng bị nổi lên hứng thú, nhẹ nhàng gật đầu.”Tốt, nghe theo người”. Vong Ưu cốc nha. . . . Nghe nói đó là một khe núi vô cùng xinh đẹp, không biết bộ dạng của vị Minh Vương ra sao, nàng cũng muốn gặp một chút.

”Ồ? Trên tay người mang cái gì?”

Trộm Sói lúc này mới chú ý tới trên cổ tay vợ hắn, không biết lúc nào đã có cái vòng ngọc màu tím.

Vuốt vòng ngọc màu tím trên tay, Mộ Dung Tử cười nhẹ một tiếng. "Là nghĩa huynh tặng cho ta mừng lễ kết hôn".

Trộm Sói không khỏi sửng sốt, mày cau lại. "Nghĩa huynh? xuất hiện lúc nào? Sao ta chưa từng nghe người nhắc tới người có nghĩa huynh?"

Mộ Dung Tử kỳ quái nhìn hắn. "Nghĩa huynh chính là Tuần phủ đại nhân nha".

Nụ cười trên mặt Trộm Sói chợt mất đi, trở thành vẻ mặt đầy kinh hãi.

"Hắn thu người làm nghĩa muội?"

Mộ Dung Tử cũng sửng sốt, giờ mới biết té ra đại nhân căn bản không nói cho chồng nàng chuyện này. "Đúng vậy, đại nhân hiện tại là nghĩa huynh của ta, chiếc vòng ngọc màu tím này là hắn lấy thân phận đại ca tặng cho ta làm quà mừng kết hôn, ta và đại nhân hiện tại là huynh muội, như vậy người cũng có thể yên tâm?"

Yên tâm? Đừng nói giỡn, hiện tại hắn không chỉ bị lửa giận thiêu cháy, còn rất muốn giết người!

Cẩn thận nhìn sắc mặt Trộm Sói, gân xanh hai bên trán nổi lên, nàng vội vàng tránh ánh mắt đi, biết hắn muốn ăn dấm chua.

"Đi thôi, trước khi mặt trời xuống núi còn phải chạy đi nữa". Nàng giật dây cương, thúc ngựa, dẫn đầu chạy về phía trước, thừa dịp Trộm Sói không để ý thì len lén phun ra một cái.

Con mẹ nó, nghĩa huynh chết tiệt!

Trộm Sói cầm gậy khổng chế con ngựa, cũng chạy về phía trước, cảm thấy mắng to lão hồ ly kia, thậm chí còn muốn cho hắn một đao.

Hắn đã muốn bắt đầu thật sự lo lắng, mang Tử nhi đi càng xa càng tốt, tuyệt đối không cho kia lão hồ ly tìm được.

Không, như vậy không ổn, hắn nên giết lão hồ ly kia, tên này đúng là "âm hồn bất tán" (hồn ma đeo bám mãi không thôi), ném vào khe núi cho chó sói ăn thịt, vĩnh viễn diệt trừ hậu hoạn mới đúng.

Trọn bộ đã hoàn. Phần lời cuối truyện ta không edit nữa. chỉ là lời tác giả bình luận thôi. mời mọi người ủng hộ tiếp "xin chào con mèo của tôi" nhé.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trom-soi>